מספר 1703 שנה 34 ט"ז ניסן תש"ל, 22.4.1970 המחיר 1.50 ל"י

העולם הזה

מאחורי הקלעים של ביקור

סיסקו

חרדה
בירושלים

שתיקה
בקאהיר

מהומות
בעמאן ובביירות

טיסים סובייטים במצרים

אורי סלע, שרגא הרגיל ואלכס מסיס בשיחה עם אורי אבנרי ועמנואל פרת

צאים יצחק לבני, כיום מפקד גלי צה"ל ושבועון צה"ל במחנה, שהחל את עבודתו העיתונאית כעורך מדור התש־בצים בהעולם הזה בהיותו בן 15 וחצי; הפיזמונאי ובעל הטור הסאטירי־פוליטי דידי מנוסי, שאת כתיבתו הסאטירית החל על דפי העולם הזה; הפרופסור זאב לאקר, כיום אחד מחשובי הסובייטולוגים בבריטניה, שכתב במשך הקופה מסויימת מאמרים פוליטיים בהעולם הזה; המלחין יוחנן זראי ואשתו־לשעבר, הזמרת ריקה זראי, שערכו בזמנו את מדור המוסיקה בהעולם הזה; הצייר שמואל בק, שהיה אחד מציירי השערים של העיתון לפני 17 שנים, או הצלם דוד רובינגר, כיום צלם הטיים־לייף בישראל.

כימעט בכל עיתון בארץ נמצא כיום עיתונאי, אם לא חבורה שלמה של עיתונאים, שחונכו וגדלו על ברכי העולם הזה.

אולי זוהי אחת הסיבות להתפכה שהתחוללה בעיתונות הישראלית בעשור האחרון, אחרי שיוצאי העולם הזה תפסו עמדות־מפתח בעיתונים אחרים, והעבירו את אסכולת העולם הזה לכל פינות העיתונות הישראלית.

כך למשל, ניתן למצוא בשלושת היומונים הגדולים בארץ את חניכי העולם הזה הבאים: בהארץ — דן מרגלית, סילבי קשת, הקאריקטוריסט זאב פרקש, רן כסלו, תמר מרוז, הצלם יעקב אגור ועיתונאי הספורט יחיאל ארזי ויהושע שגיא; במעריב — הקאריקטוריסט קריאל דוש, אהרון דולב, אורי דן, ושרגא הרגיל. בידיעות אחרונות — דידי מנוסי, עמוס קינן, ברוך נאדל, זיוה יריב, יחיאל קימלמן,

קוקא קי.

מסיבת העיתונאים שנערכה בסוף השבוע האחרון במועדון קינגס־קאאב לא היתה דומה לשום מסיבת עיתונאים אחרת. אף אחד מהעיתונאים הרבים שנכחו בה לא רשם בה אף מילה אחת. אף אחד גם לא נשא נאומים או הסברים. הנציגים של העיתונים השונים שנכחו בה לא התחרו ביניהם על השגת סקופ.

יותר משדמתה למסיבת עיתונאים אופיינית הנערכת ב־בית־סוקולוב, היא נראתה ככנס בוגרים של מחזורי גימ־נסיה.

כי לכל העיתונאים שנכחו במסיבה זו היה מכנה משותף אחד: כולם החלו את הקאריירה העיתונאית שלהם, או עברו דרך מערכת העולם הזה מאז עבר העיתון לפני 20 שנה לידי המערכת הנוכחית.

בדרך צנועה זו, של הזמנת כל אלה שעבדו בהעולם הזה ב־20 השנים האחרונות, בחרנו לציין את התאריך בו רכשו שני חיילים משוחררים של חטיבת גבעתי את העיתון והפכו אותו למה שהוא כיום.

כל מי שערך מסיבת עיתונאים היה ודאי מתקנא למראה החבורה שנאספה לחגוג את המאורע. ללא כל ספק ניתן היה להרכיב ממנה את המערכת העיתונאית הטובה ביותר בארץ.

עמדות בכירות בעיתונות

עשרות עיתונאים, קאריקטוריסטים, ציירים, בעלי־טורים וצלמים, מאלה הנמצאים בצמרת עולם־העיתונות הישראלי, החלו את דרכם העיתונאית בהעולם הזה. תקצר היריעה מלפרט את שמות כולם.

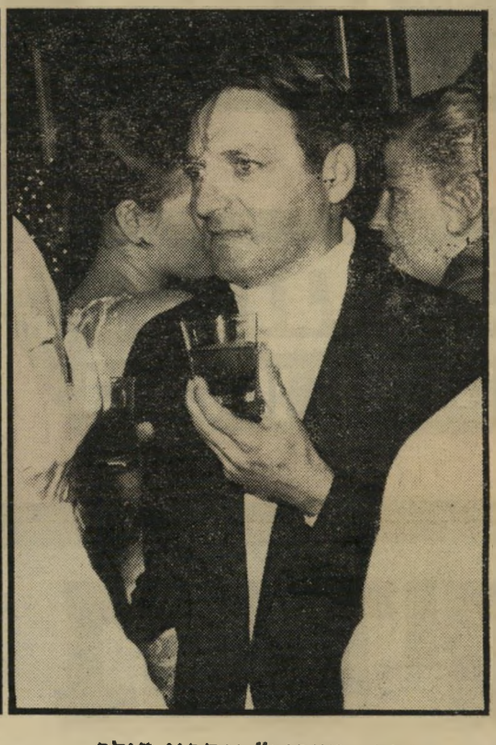
גם לא כל אלה שעבדו בהעולם הזה ב־20 השנים האח־רונות נשארו לעסוק במיקצוע העיתונות. כמה מהם הפכו עורכי־דין, סירסומאים, מפיק סרטים (אלכס מסיס), במאי תיאטרון (מיקו אלמז), מהנדס (פרץ עופר), ואפילו שדרן (נקדימון רוגל).

בין אלה שתחילת דרכם בהעולם הזה זכורה פחות, נמ־יוחנן להב, יואלה הר־שפי ואהרון בכר.

ללא ספק היה העולם הזה לכולם בית־ספר טוב. מבחינה זו אולי אין אף בית־ספר אחד לעיתונות בעולם, שהצמיח

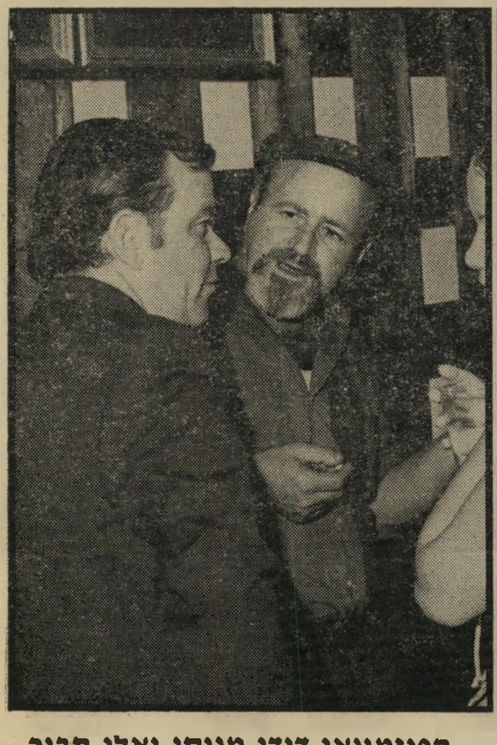
מפקד גלי־צה"ל ו„במחנה", יצחק לבני, עם הפירסומאי אורי סלע

כתב „מעריב" אהרון דולב

כתב „הארץ" רן כסלו

הפיזמונאי דידי מנוסי ואלי תבור

לכנסי בוגרים, תפסו גם כאן הזכרונות והנוסטאלגיה מקום חשוב.

אפילו לי עצמי, שבאתי אל העולם הזה לפני 15 שנים, היו מרבית הסיפורים בבחינת חידוש. אדריכל הערים אלישע גת, מי שהיה עורכו הגראפי של העיתון לפני 18 שנים, נזכר בישיבות המערכת של אותם ימים. בכל שבוע היו מעניקים בישיבה השבועית הגדולה ציונים לעובדי העיתון על עבודתם במשך השבוע. מי שהצטיין היה זוכה בציון ג' (גיבור), ומי שנכשל בציון ש' (שמגג).

הזוכה בג' היה זוכה לרוב גם בבונוס כספי, וזה שקיבל ש', אפילו אם היה זה בעוון שגיאת־דפוס, היה נקנס בקנס של לירה אחת.

סילבי קשת, שהיתה אז עורכת הדפוס ולא העזה לכתוב, היתה מסמיקה בישיבות המערכת לשמע הבדיחות המפולפלות שהושמעו. היא הגיעה לכתיבה לגמרי במיקרה, כשמיכאל („מיקו") אלמז, אז כתב הקולנוע בהעולם הזה, וכיום כתב קול־ישראל בלונדון, יצא לחופשה באילת, ביקש ממנה למלא את מקומו כשהוא משכנע אותה: „זה שום דבר! את השטויות שאני כותב גם את יכולה לכתוב."

אורי דן, שהחל לעבוד בהעולם הזה כשהיה סטודנט בן 17 וחצי בטכניון בחיפה, וכיום הוא הפרשן הצבאי של אשתו של הנאשם שישב בבית־הסוהר. היא ראתה לפניה ילד רך ותמים ונתנה לי את כל הסיפור. אני זוכר שהבאתי את הכתבה לעורך־הכיתוב של א., דוב איתן. ראיתי שהוא מתקן את הכתבה וחשבתי כי נכשלתי במשימתי. אבל דוב הרגיע אותי. „אתה רואה את הכתב ההוא שם," אמר לי בהצביעו על מי שהוא כיום אחד העיתונאים הידועים בארץ — מתוך 18 כתבות שהוא מביא, 17 לא נכנסות לעיתון.

„זאת היתה זריקת העידוד הגדולה ביותר שקיבלתי בדרכי העיתונאית," סיכם אורי.

אגב, חלק מאלה שעבדו במרוצת השנים בהעולם הזה חייבים לשבועון לא רק את מיקצועם אלא גם את שמם. עוד לפני בן־גוריון היה העולם הזה הראשון שהתעקש שכתביו ישאו שמות עבריים. רבים מהם קיבלו את שמותיהם החדשים במערכת.

באותה מסיבת יום־הולדת הגיעו הנוכחים גם לכלל מסקנה מה היה הסקופ הגדול ביותר של העולם הזה ב־20 שנות קיומו: הידיעה על פרישתו של דויד בן־גוריון, בתקופה בה היה ראש־הממשלה, לשדה־בוקר.

קריקטוריסט קריאל דוש עם זיוה יריב

דור כזה של עיתונאים, התופס עמדות בכירות בכל עיתונות ארצו ומטביע עליה את חותם האסכולה שלו.

★ נסיון מצטבר ומורשת כשרונות

כאשר הזמני את כל אלה שעברו דרך העולם הזה, לחגוג עימנו את יום ההולדת ה־20, לא עשינו זאת כדי להתפאר ברשימת השמות הארוכה והמרשימה.

כי באותה מידה שעיתונאים אלה שאבו וינקו מהעולם הזה, כן הם תרמו והוסיפו לו. לכל אחד מהם יש חלק בעיצוב דמותו ותדמיתו של העולם הזה בכל הדרך הארוכה שעבר ב־20 השנים. העולם הזה כיום אינו רק מוצר עיתונאי של המערכת הנוכחית. הוא פרי נסיון מצטבר ומורשת הכשרונות העיתונאיים שעברו דרכו, אם זה בתחום הגראפי, אם זה בשטח צילום־העיתונות, דרך עיצוב הסיגנון העיתונאי המיוחד, ועד לשיטות איסוף המידע בדרכים ובאמצעים שנולדו בשבועון.

כך, למשל, נולד דבר פשוט לכאורה, כמו צורת האותיות המרובעות של שם העולם הזה בשערים. היה צורך בארבע שנים של התלבטויות ונסיונות, בכל מיני צורות של אותיות מצועצעות, עד שאורי סלע, (מי שהיה בזמנו העורך הגראפי של העולם הזה, וכיום פירסומאי ומחבר פיזמונים), מצא לפני 16 שנים את צורת האות הפשוטה והקריאה שנשארה על שער העיתון עד היום הזה.

סלע, יליד דגניה ב', למד בקיבוצו לפני שהגיע לעיתון דחקא מכונאות ומסגרות. מתוך הנסיון שרכש בשטח זה הגיע לצורת האות הקלה לחיתוך ושאינה פוגמת אף פעם באותיות האחרות המתנוססות על השער.

כתב „מעריב" אורי דן עם העיתונאים שרגא הרגיל וסילבי קשת

אדריכל הערים אלישע גת עם העיתונאי ברוך נאדל ורעייתו

קריקטוריסט זאב עם סילבי קשת

★ הסקופ הגדול ביותר

מסיבת יום־ההולדת ה־20 הפכה למיפגש דורות של עיתונאים, שעבדו בהעולם הזה בתקופות שונות. בדומה למעריב, נזכר בכתבות הראשונות שכתב בעיתון: כתבה על זונות בחיפה, וסיפור על נאשם באונס בקוביבה, שהיתה אז מעברה ליד זרנוגה.

„הייתי אז ילד תמים," נזכר אורי, „כשביקשו ממני להביא סיפור על נאשם באונס כימעט הסמקתי. נסעתי אל

תשקיף

גולדה תחסל את היונים ב„עבודה"

צפה לטיהור כללי במפלגת „העבודה". גולדה מאיר החליטה לטהר את שורות מנהיגות המפלגה מה„יונים", המהווים אופוזיציה פנים־מפלגתית למדיניותה ומעוררים תסיסה נגד החלטותיה.

התגובות השליליות בתוך מפלגת העבודה בעקבות פרשת הד"ר גולדמן הביאו את גולדה לכלל החלטה שלא להסס לערוף ראשים כדי למנוע ביקורת על עמדותיה ופעולותיה.

יפלו ערבים במעגק למשפחות מרובות ילדים

ועדת השרים המיוחדת שהוקמה כדי להחליט על הגדלת המענק של הביטוח הלאומי למשפחות מרובות ילדים, מצאה סוף סוף את הנוסחה לפיה ניתן יהיה להתחיל בתשלום המענק מבלי שערביי המדינה והשטחים יהיו הנהנים העיקריים מכך.

כאשר העלה המוסד לביטוח לאומי את ההצעה להגדיל את המענקים למשפחות מרובות ילדים, הראו הישובים כי הנהנים העיקריים מהגדלת המענק יהיו ערביי ישראל ואותם ערביי השטחים העובדים בישראל ומבוטחים בתוקף זה על־ידי המוסד לביטוח לאומי.

מאחר שרבים משרי הממשלה התנגדו למענק זה שיהווה למעשה עידוד להגדלת הילודה בקרב הערבים יותר מאשר בקרב היהודים, עוכבה ההחלטה על המענק זה שנתיים.

עתה החליטה ועדת השרים שהמענק ינתן רק למשפחות שאביהן או אחד מבניהן שירת או משרת בצה"ל. להצדקת החלטה מגוחכת זו העלתה ועדת השרים נימוק כי המשרת בצה"ל מפסיד עקב כך כ־15 אלף ל"י לעומת זה הפטור משירות צבאי.

התוצאה הברורה של החלטה זו: לא ישולמו מענקי ילודה מוגדלים לאותם ערבים, שהם הרוב, שאיש ממשפחתם לא שירת בצה"ל. לעומת זאת יהיו משפחות דתיות של בחורי־ישיבה הפטורים מגיוס זכאיות לתשלום המענק אם אבי המשפחה או אחד מבניה שירת בצורה זו או אחרת בצה"ל, ואפילו היה זה במלחמת־העצמאות.

מתכוונים לסלק את רפאל מוועדת־החוץ־והביטחון?

הצעד הבא של סיעת המפד"ל בכנסת כתגובה על השתלטותו של ח"כ יצחק רפאל על מנגנון המפלגה ונסיונו למנות את עצמו כיורש למנהיג המפלגה החולה משה חיים שפירא, יהיה נסיון להחליף את נציג הסיעה בוועדת־החוץ־והביטחון.

אחרי שהצליחו להוציא מידי רפאל את ראשות הסיעה והעבירוה לידי הנהלה של שלושה אנשים, מתכוננים אנשי הרוב בסיעה, שהם המיעוט במוסדות המפלגה, ל־צעדים נוספים נגד רפאל במאמץ לאלצו להסכים לפשרה במינויים למוסדות המפלגה.

גולדמן יספק הוכחה כי צדק?

בעיקבות ההתקפות האישיות החריפות עליו, והטענות שחזרו והשומעו מצד שרי ממשלה וחוגים מקורבים להם, כי כל רעיון הפגישה עם נאצר היה פרי דמיונו בלבד, **שוקל עתה ד"ר גולדמן פירסום הוכחה, שאכן הפגישה היתה מתקיימת — לולא התנגדות הממשלה.**

שיקולו הנגדי, בעד אי־פירסום ההוכחה: הנזק שדבר זה יביא להמשך מאמצי השלום.

הנשק הסמוי של עזר: איגוד הימאים

מה הביא להתמוטטותה הפתאומית של שביתת פועלי מספנות ישראל, אחרי שכבר פג תוקפו של האולטימטום של מועצת פועלי חיפה?

שר־התחבורה עזר וייצמן, שהתערב בשלבים האחרונים של הסיכסוך, ואיים לנקוט באמצעים שיבטיחו את שיחרור המעבורת נ׳לי מן המבדוק, ניצל את השעות שלפני הכניעה כדי להבטיח לעצמו את הגיבוי שיאפשר הורדת האונייה בכוח, במיקרה הצורך.

הוא הגיע לידי הסכם עם איגוד הימאים, לפיו היו חברי האיגוד מוכנים לעלות על האונייה, חרף התנגדותם האפשרית של השובתים, ולהוריד את „נילי" בכוח.

משנודע הדבר לשובתים, עשה האיום את שלו, והם לא התנגדו להורדת האונייה.

פשרה עם מצגר?

קיימת אפשרות לפשרה בפרשת איש הבורסה ריכארד מצגר.

מעצרו של מצגר, השבוע, ל־21 יום באשמת סירובו לענות לשאלת התביעה ולגלות היכן החביא חלק מן הכספים בסך שני מיליון ל"י בהם מעל, עורר תמיהה בקרב החוגים המקורבים למשפט.

הכל מבינים שמצגר אינו מתכוון לשבת עצור עד סוף ימיו. השערתו של אחד מראשי הבורסה, שהכיר את מצגר משנות עבודה משותפות רבות: „מצגר מפעיל לחץ על התביעה, לקראת הצעת פשרה מצידו להחזיר חלק מהכספים בלבד, להשאיר את היתרה בידו."

התנגדות ליוסף מילוא כמנהל „הבימה"

ההצעה למנות את הבמאי יוסף מילוא כמנהל האמנותי של התיאטרון הלאומי הבימה נתקלה, כבר כאשר הועלתה, בהתנגדות נמרצת של מספר שחקנים ותיקים של הבימה.

למרות שלדעת חוגים רבים עשוי רק במאי כמו יוסף מילוא להציל את התיאטרון הלאומי משקיעה, ישנם רבים בקרב ותיקי „הבימה" הסבורים כי אם כבר לבחור במאי מקומי כמנהל האמנותי, מוטב שיהיה זה אחד מאנשי „הבימה" עצמה, ולא האיש שייסד את התיאטרון „הקאמרי" וניהל את התיאטרון העירוני בחיפה.

שאול ביבר כמנהל התוכניות בטלוויזיה?

קרוב לוודאי כי סגן־אלוף שאול ביבר, ראש ענף הווי ובידור במפקדת קציץ חינוך ראשי של צה"ל, יוכה במיכרז למנהל התוכניות של הטלוויזיה.

ביבר, שהצליח להקים בצה"ל רשת ענפה של להקות בידור ברמה גבוהה ושהצליח להביא את הבידור עד לקודים הראשונים של כל החזיתות, נראה כמועמד בעל הסיכויים הטובים ביותר מכל אלה שהגישו את מועמדותם במיכרז ושהם בעיקר אנשי אירגון.

התקפה מחודשת על המועצה לביקורת סרטים

צפוייה התקפה רבתי מחודשת על המועצה לביקורת סרטים ומחזות.

הסיבה הפעם: סרט צרפתי חדש בשם מור (עוד), הדן בצורה נועזת בשימוש בסמים, אותו פסלה הצנזורה על אף הצלחתו הרבה בעולם.

לדעת מרבית מבקרי־הקולנוע בארץ, החלטת המועצה היא בגדר שערורייה.

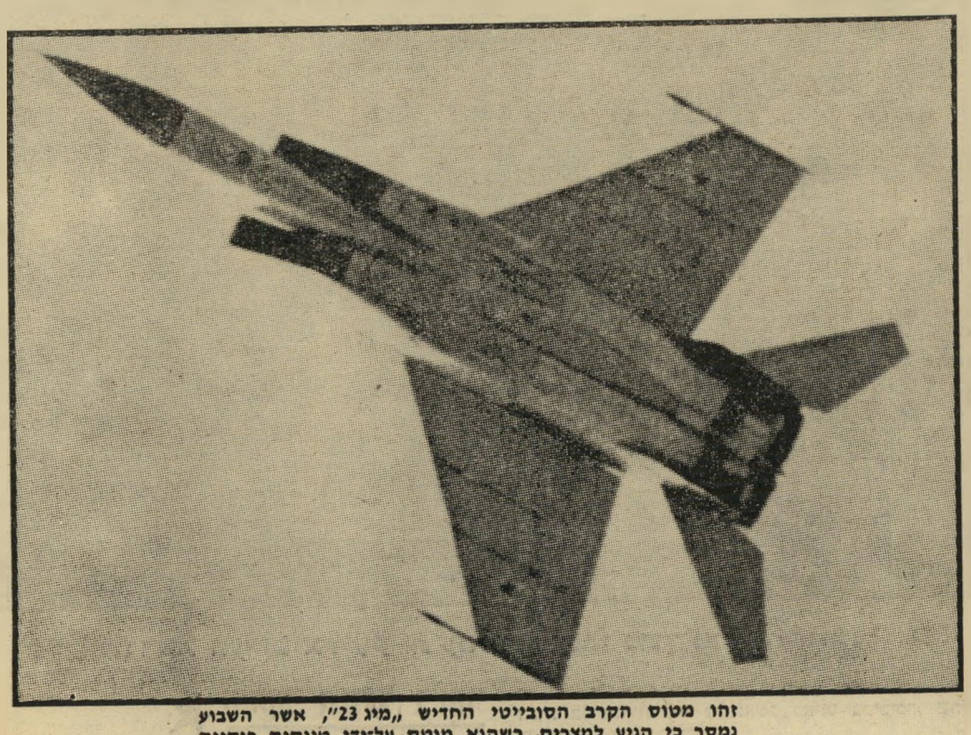
הם מתעתדים לנהל מסע תוקפני לא רק נגד ההחלטה, אלא גם נגד המועצה עצמה, שהוכיחה לדעתם, בהחלטתה זו, ניתוק הולך וגובר בינה לבין המציאות של ימינו.

נסיון להחיות את ה„סיטי" של תל־אביב

צפה לנסיון מחודש של ראש עיריית תל־אביב, יהושע רבינוביץ, להחיות מחדש את התוכנית הגרנדיוזית של הסיטי במנשיה.

התוכנית הקיקיונית הותקפה בזמנו קשות על־ידי אנשי מיקצוע, שהצליחו לאחר צימצומים, קיצוצים ומאבקים ממושכים, לצמצמה לשלד בלבד.

עתה ינסה רבינוביץ לחזור ולהשיב את השלד לתחייה, דבר שהוא התחייב לעשות בפני גורמים רבי־מישקל והשפעה.

זהו מטוס הקרב הסובייטי החדיש „מיג 23", אשר השבוע נמסר כי הגיע למצרים, כשהוא מוטס על־ידי טייסים רוסיים

„יונים כרותות לשון מול ניצים המצויידים ברמקולים..."

בכנס הראשון של הכנסת השביעית, שנסתיים השבוע, הפכה סיעתנו הקטנה סופית לאופוזיציה העיקרית — ולמעשה היחידה המעמידה מול גישת הרוב גישה אלטרנטיבית ברורה, עיקבית ושלמה. עובדה זו בלטה כימעט בכל יום בהווי הכנסת, ואיש אינו מתכחש לה עוד.

בדרך־כלל מתבטאת גישתנו בנאומים בני עשר דקות — מיטת־סדום שאינה

הדרך אל ארץ־ישראל השלמה מול הדרך אל ארץ־ישראל של שלום

מאפשרת לנמק גישה רחבה, ולהתווכח עם שולליה, משמיציה ומסלפיה. מול עשר הדקות שלנו עומדות, בדרך־כלל, שלוש, ארבע ושש שעות של נאומים מנוגדים.

בשבוע האחרון של הכנסת היתה לנו האפשרות לצאת ממיטת־סדום זו, ולשאת נאום מפורט יותר, בדיון שנועד רשמית לנמק את ההסתייגויות לכל משרדי הממשלה. השתמשנו בהזדמנות זו כדי לסכם את עמדת סיעתנו ולערוך את החשבון עם מתנגדיה בממשלה ומחוצה לה:

לפרק את הממשלה!

אורי אבנרי: אין בכוחן של הסתייגויות למצות את מלוא עוצמת בקורתנו על ממשלה זו, ממשלה המסכנת — כך אנו מאמינים בלב חרד — את עצם עתידנו הלאומי.

בשבת האחרונה, שעה קלה אחרי שחברי תנועתנו טעמו את נחת זרועה של המשטרה, בהשתתפם בהפגנה בלתי־אלימה, (בלתי־חוקית, כבוד שר־המשטרה, אך בלתי־אלימה) נגד הפשע של פרשת גולדמן, התכנסו פעילי תנועתנו מכל רחבי הארץ.

הם החליטו רשמית לתבוע את פירוק הממשלה, כדי שהתפקיד להרכיב ממשלה חדשה יוטל על אישיות אחרת ועל הרכב אחר של כוחות.

זוהי תביעה דמוקרטית, ופרשת גולדמן הוכיחה עד כמה היא חיונית.

יונים כרותות לשון

בבחירות האחרונות לא הוצגה בפני הבוחרים ברירה פשוטה בין שתי דרכים: זו הקרויה בפי העם דרך ה־„ניצים", וזו הקרויה דרך ה„יונים".

הדרך האחת המובילה אל ארץ־ישראל השלמה, והדרך השנייה המובילה אל ארץ־ישראל של שלום.

תחת זאת פעלה במערכת־הבחירות המכונה הגדולה של שטיפת־המוח, אשר עליה ניצחה הגברת גולדה מאיר. נאמר לציבור, שאין טעם לדבר על שלום, אין טעם להכריע לגבי תנאי השלום, אין טעם להתווכח על מחיר השלום, מכיוון שאין כל אפשרות של שלום, ויהיה המחיר כאשר יהיה.

כתוצאה מכך הוצעה לבוחרים מעין עיסקת־חבילה: חבילה אחת של דיין ופינחס ספיר, של סורקיס וליובה אליאב, של יעקבי ואברהם עופר. ובמפלגות אחרות: חבילה של בגין ושל אברמוב, או של בן־גוריון ואיסר הראל, או של הרב נריה ואברהם מלמד.

קמה כנסת, שמחצית חבריה יונים כרותות־לשון, ומחצית חבריה ניצים המצויידים ברמקולים. המשמעת המפלגתית מסרסת את מחנה שוחרי־השלום, ומוסרת כמעט מונופולין בידי שוחרי־הסיפוח, ואילו בממשלה המצב גרוע עוד יותר.

זהו סילוף גמור של רצון העם, והתדהמה הציבורית הגדולה, עם היוודע פרשת גולדמן, תוכיח.

הראל וסנה לימין הממשלה

אנו מאמינים שיש לתת לציבור לבחור בבירור בין שתי הדרכים — אם על־ידי בחירות חדשות, אם על־ידי מישאל־עם דמוקרטי.

יש לפרק את הממשלה הזאת, שאינה מסוגלת ללכת בשום דרך, ושהרוב בה אינו משקף את הרוב בעם לגבי השאלה המכרעת של גורלנו.

יש לאפשר לעם לגבש רוב לכאן או לכאן, ולתת לאותו רוב להרכיב ממשלה, שתנהל מדיניות ברורה, דינאמית, תכליתית ומחושבת.

שר־המשטרה שלמה היל: אז תפסיד יותר.

אורי אבנרי: אני מוכן להפסיד הרבה יותר.

אם יש משהו המגדיר את המצב, הרי זה הדיון שהתקיים היום, כאשר חבר־הכנסת משה סנה וחבר־הכנסת איסר הראל קמו שניהם להגן על אותה ממשלה, ומטעמים כביכול הפוכים.

חבר־הכנסת סנה אומר, שזוהי ממשלתה של גולדה ו־מפ"ם ושוחרי־השלום, אך יש בה חריג — חריג קטן — בדמות עזר וייצמן ושכמותו, ואילו חבר־הכנסת הראל קם להגן על אותה ממשלה באמרו, שזוהי ממשלה של ארץ ישראל השלמה ושל גולדה, אלא שיש בה כמה חריגים בדמות אנשי מפ"ם ואנשים נוראיים כמותם.

תמוה לחשוב, שזוהי אותה ממשלה עצמה, שעליה קמו שניהם להגן!

לנו אין כל ספק, שאם תינתן לציבור האפשרות להכריע בבירור, יכריע הרוב, ואולי הרוב הגדול, בעד שלום עם בטחון ובלי סיפוח, בעד הידברות בכל הדרכים ה־שיגרתיות והבלתי־שיגרתיות, בעד הפסקת ההרג, ובעד דו־קיום ישראלי־פלסטיני בארץ הזאת.

גולדה: שינאה בלי הבנה

הסתייגנו מתקציב משרד ראש־הממשלה, אך מובן מאליו, שקודם כל אנו מסתייגים מהנהגתה של ראש־הממשלה עצמה.

הגברת גולדה מאיר היא פוליטיקאית גדולה, אך מדינאית קטנה.

היא הוכיחה את עצמה כמנהיגה של מפלגה, ולראיה — היא הפכה אריות לתוכים, אך היא לא הוכיחה את עצמה כמנהיגה של עם.

היא פולמוסאית מחוננת, במיוחד כאשר היא מתווכחת עם הדעות שהיא עצמה שמה בפי יריביה. אך אין היא מסוגלת, לא לשמוע, לא לברר ולא לבחון דעות של הזולת.

יש לה אומץ־לב. אין לה רוחב־לב. יש לה כושר נדיר של שינאה, כפי שאמר עליה חברי־הכנסת בן־גוריון, אך אין לה כושר הבנה.

אישיות כזאת טובה למלחמה בנוסח מצדה. היא אינה טובה לממשלה, שמשימתה העליונה היא להשיג שלום.

להטיל על הגברת מאיר להשיג שלום, זה

הציפורים (זאב בהארץ)

כמו להטיל על עיוור להעריך יצירות של לאונרדו דה־וינצ'י, או על חרש לשפוט את הסימפוניות של בטהובן. חסרות לה התכונות הדרושות להנחיג עם, המחפש שלום.

בתפקיד של שגרירה ראשונה בברית־המועצות נהגה הגברת מאיר כשור בחנות של חרסינה. כשרת־חוץ היא נעצה סכין בגב יוזמת השלום ההיסטורית של הנשיא בורגיבה. כראש ממשלה היא הוכיחה את כישוריה בחיסול פרשת גולדמן.

הזכרתי את פרשת בורגיבה. אזכיר לכם מה אמרו כאשר נאם בורגיבה את נאומו ההיסטורי: הנה המלכודת הנוראה שהכין בורגיבה, כמו המלכודת הנוראה של גולדמן — המלכודת הנוראה של כל הנוקט בכל יוזמה של שלום.

אך מאז פרשת בורגיבה עברו שנים רבות, ואנו רואים היום בעליל, שבורגיבה נשאר נאמן לדברים שאמר אז. עד עצם היום הזה הוא מכריז על אמונתו שהפתרון הוא בהידברות ישירה למען השלום בין ישראל והעם הפלסטיני, בלי התערבות מדינות־ערב האחרות. ואם יכלו לבוא או ולומר, כי בורגיבה הנוראי, המפלצתי, טומן מלכודת איומה — מי יעז לחזור על כך היום, אחרי כל השנים האלה, כאשר רואים את הדברים בפרספקטיבה ויודעים מה אומר בורגיבה מאז?

שלושה שבועות אחרי נאומו של בורגיבה, כאשר נשאלה הגברת מאיר מה היא חושבת על יוזמת השלום של בורגיבה, השיבה שרת החוץ של ישראל „לא קראתי את הנאום הזה" — שלושה שבועות אחרי הנאום.

אבן: מונולוגים בלי אמת

מאז לא השתנה הרבה במשרד החוץ, ומעבר להסתייגויותנו לתקציב משרד החוץ, קיים אי־האמון שלנו בשר־החוץ עצמו.

אפשר להפליג בשבחו של מר אבן במובנים רבים.

הוא מונולוגיסט מחונן, נואם מבריק שמעולם לא שיכנע איש.

אדם נמיש, המייצג כל עמדה, ותהיה גם הפוכה לעמדה שהוא עצמו מאמין בה.

אך הסרה זו תכונה אחת: אמירת האמת.

אם חסרה תכונה זו לשגריר באו"ם — ניחא; אם חסרה תכונה זו לשר החוץ — זהו אסון.

נאמר פעם שתפקידו של דיפלומט הוא לשקר למען עמו, אבל אין זה תפקידו של דיפלומט לשקר לעמו. אני סבור שהשר אבן אומר בי־אופן שיטתי איי־אמת לציבור שלנו.

מרדכי פורקים: (קריאה שלא נקלטה.)

אורי אבנרי: מאימתי אתה מגן על השר אבא? מעניין מי מתייצב בימים אלה לימינו של השר אבן — חברי הכנסת סורקיס, הראל, תמיר...

שמואל תמיר: לא, לא תצליח...

אורי אבנרי: אינך יכול להביא את עצמך עד לידי כך שתברך את השר אבן על מה שעשה בפרשת גולדמן, אבל אתה חושב שסוד עשה מה שעשה. אתם צריכים לדעת להסיק את המסקנות, ולקבל את השר אבן למחנה שלכם, עד כמה שזה קשה.

היום התפרסם בעיתון, כי אתמול הביא השר אבן ל־ממשלה גירסה חדשה על פרשת גולדמן. תשמעו מה היתה הגירסה: „לפי גירסה זו, המבוססת על מידע של שגרירות ישראל באחת מבירות אירופה, הסביר דיפלומט יוגוסלבי לאחד הנכבדים היהודיים המקומיים..."

איזה דיפלומט יוגוסלבי? נספח שלישי, מזכיר עשירי, נהג של נספח? והוא הסביר לנכבד יהודי באיזושהי בירה אירופית, ואותו נכבד רץ לשגרירות, והשגרירות הבריקה לשר אבן, והשר אבן הביא את המידע הרציני וה־מהפכני הזה לישיבת הממשלה, כמידע של משרד־החוץ...

ומה, שומו שמיים, הסבירו אותם שגריר־דיפלומט־נכבד־יהודי — כל השרשרת הזו של המודיעין? (אינני יודע אם חבר־הכנסת הראל, כאשר עמד בראש שירות מסויים, היה מביא אינפורמציה מסוג זה לממשלת ישראל!)

ארי אנקוריון: אתה הבאת מידע של אריק רולו!

אורי אבנרי: מסרתי מידע של אריק רולו על פרשה שהוא היה אחד מפעיליה המרכזיים. האם זהו מידע שאלמוני מוסר לפלמוני, ופלמוני מוסר לשלמוני, ומשם זה מגיע לשר־החוץ?

אגדה מתה בשעה 23.00

ומה היה המידע? התנאי של עבד־אל־נאצר היה שד"ר גולדמן ישמיע בקאהיר את השקפותיו על ישוב הסכסוך במזרח התיכון.

שומו שמיים! הנשיא נאצר היה מוכן לנקוט

ביוזמה היסטורית ולהביא את ראש ההסתדרות הציונית העולמית לשעבר לקאהיר כדי שישמיע שם את דעותיו!

שמענו היום מפי חבר־הכנסת הראל מה הן דעותיו של גולדמן, והן לא כל כך נוראות, הן מתבססות על קיום ישראל ועל ביטחון ישראל. יש לו לד"ר גולדמן גירסה משלו איך להבטיח זאת.

אילו רצה עבד־אל־נאצר באמת שהוא ישמיע זאת ב־קאהיר — מה רע בזה? אבל הרי כל זה אינו נכון, זה הרי מגוחך — המידע הוא מגוחך, ואני מוכרח לומר ששר־החוץ המביא מידע כזה לישיבת הממשלה הוא מגוחך.

זה מגלה רק את אופיו של שר־החוץ, את שיטות התעמולה שלו, את דרכי ההסברה שלו.

במשך שלוש שנים אמרתם בציבור בכנסת: אין עם מי לדבר, אף מנהיג ערבי אחד איננו מוכן לדבר על שום שלום, בשום מחיר. באה פרשת ד"ר גולדמן, ולפי הטענה שלכם היה מנהיג ערבי חשוב מוכן לדבר על שלום. אמנם על שלום שאתם רואים בו אסון; על פי תנאים שאתם רואים בהם אסון — אולם על שלום, על איזה שהוא שלום, באיזה שהוא מחיר, באילו שהם תנאים. יכולים אנחנו להתווכח בינינו — וחייב הציבור להחליט — אם הוא מוכן לשלם את המחיר הזה בשביל שלום.

אך האגדה כאילו אף ערבי אחד אינו מוכן לדבר על שום שלום, בשום מחיר — טענה זו מתה ביום א' האחרון בשעה 11 בלילה, כאשר ממשלת ישראל פירסמה את ההודעה שפירסמה.

חבלה בקונגרס הפלסטיני

בשבוע לפני כן מתה אגדה אחרת שלכם, לא פחות חשובה.

במשך שנים אנחנו מכריזים שיש מקום לשלום ישיר, גלוי, פומבי, עם העם הפלסטיני, שישנה מנהיגות פלסטינית המוכנה לכך.

אמרתם: זוהי המצאה של מישהו, אין אף פלסטיני אחד הרוצה בכך, אין נציגות פלסטינית המסוגלת לזה, הלוואי והיתה.

והנה קרה משהו לפני שבועיים. שייך אל־ג'עברי, הידוע לכל כמנהיג וכדובר ראשי של התנועה למען הקמת מדינה פלסטינית בצד ישראל — לא במקום ישראל, אלא תוך שלום עם ישראל — וזה גלוי, זה פורסם בעשרות ראיונות בארץ, בעתונות הערבית, באל־קודס הערבי, בטלויזיה העולמית — אותו שייך אל־ג'עברי יזם כינוס קונגרס פלסטיני כל־ארצי בחברון. הוא מצא תירוץ לכנס הזה, אבל כל אדם בעולם הערבי וכל ערבי בפלסטין הבין, שאם אל־ג'עברי מכנס קונגרס פלסטיני כזה — זהו הצעד הראשון להקמת נציגות פלסטינית, כדי לנהל משא־ומתן עם ישראל בכיוון זה.

ומה עשתה הממשלה? היא נתנה הוראה

היונה (זאב בהארץ)

פשוטה למושל הצבאי למנוע בכוח, באופן פיסי, את בואם של מנהיגי הגדה ועזה לכינוס. רק לנכבדי הכפרים באיזור חברון ניתנה רשות לבוא לשם.

מה זה מוכיח? זה מוכיח שאין ממשלת ישראל רוצה שתקום הנהגה פלסטינית כזו, ובמגמה כזו. ואז אני שואל את עצמי, וכל אדם בישראל ישאל את עצמו — הרי איננו עם של מטומטמים, אנו עם די הגיוני ודי סביר — מה הולך כאן? מה קורה כאן?

לד"ר גולדמן לא נותנים לנסוע לקאהיר כדי להחזיק דברים עם המנהיג מס' 1 בעולם הערבי, לשייך אל־ג'עברי לא נותנים לכנס נציגות ארצית כדי לעשות שלום בין ישראל ומדינה פלסטינית — למה?

הממשלה איננה טיפשה, הממשלה יודעת מה היא עושה: מי שמוכן ללכת בדרך של השגת שלום עם מדינה פלסטינית חדשה. זוהי הדרך האחת. הד"ר גולדמן מציע ללכת בדרך אחרת, להסתדר עם עבד־אל־נאצר.

אלה הן שתי הדרכים לשלום. אך גם בדרך זו וגם בדרך זו, מי שרוצה ללכת אל השלום חייב להחליט שהוא מוכן לשלום על פי הגבול הקודם.

זה גלוי ופשוט. מי שאינו רוצה בשלום על פי הגבול הקודם, עושה בחוכמה כשהוא מחניק באיבה גם את היוזמה בכיוון זה וגם את היוזמה בכיוון זה.

איסר הראל: — — — (לא נקלט).

א"י השלמה או א"י של שלום

אורי אבנרי: אני מתפלא עליכם, גם עליך חבר הכנסת הראל וגם על שותפיך לדיעה בסיעות האחרות. למה אין לכם העוז, — או, בלשון הצברים, למה אין לכם הדם — לקום בפני הציבור ולהגיד מה שאתם חושבים? עליכם לומר בגלוי: אנחנו לא רוצים בשלום כזה, אולי יש אפשרות להשיג שלום כזה, יש מי שרוצה לנסות ואפשר לנסות, אבל בשלום כזה איננו רוצים, כי אנחנו חושבים ששלום בלי סיפוח השטחים, או חלק גדול מהשטחים — הוא שלום רע. תגידו זאת בגלוי!

יגאל הורביץ: לגבולות 1947 אתה מתכוון?

אורי אבנרי: פה מתחילה דמגוגיה. ודמגוגיה זה חוסר אומץ־לב. אתם יודעים כמונו שלא ד"ר גולדמן, לא אורי אבנרי ולא הפרופסורים שהופיעו היום בניוזויק, ולא הפרופסורים של ועדי ה־שלום, ולא אלופי צה"ל כמו האלוף מתי פלד — אף אחד מכל הבוגדים האלה אינו מציע את גבולות 1947. אתם יודעים שאף אחד מאתנו אינו זז מהגבול של ישראל. ואני, העומד בפניכם, גירשתי ממפלגתי קבוצה גדולה וחשובה בשם מצפן, מפני שהיא לא הכירה בגבולות מדינת ישראל.

הלא האמת הפשוטה היא שגם אם יגישו לכולכם על צלחת של זהב את השלום, שלום טוטאלי ומוחלט, עם ערבויות ביטחוניות אידיאליות, אבל על הגבול של ה־5 ביוני — לא תקבלו זאת!

איזו היו מעמידים זאת כך בפני הציבור ו־אומרים לו להכריע, יתכן שהיה נותן לכם את הרוב. אני דמוקרט, ובלב דואב הייתי מקבל זאת. אבל אני מקווה שהעם הזה היה נותן לנו את הרוב.

מה שלא מוצא חן בעיני זה הנסיון לטשטש ולערפל את ההכרעה האמיתית, על־ידי כל מיני תירוצים. אני מקווה יעמידו סוף־סוף את הציבור על הברירה הזאת, ויתנו לו סוף־סוף, אחרי שטיפת־מוח של שנתיים וחצי, את האפשרות לבחור בין שתי האפשרויות.

אני מקווה שיכריע באופן דמוקרטי נגד ארץ־ישראל השלמה, ובעד ארץ־ישראל של שלום.

טרמפ לחייל – והלוואה לשיקומו

לפני כן נימק שלום כהן את ההסתייגויות שהגיש אמנון זכרוני בשם הסיעה לתקציבים של 15 משרדי־ממשלה. בין השאר אמר:

● **משרד הביטחון:** הצענו להפחית מתקציב המשרד סך של לירה אחת, כמחאה על כך שהמשרד טרם מצא לנכון להסדיר את בעיית ההסעה של החיילים.

מאז נכנסה סיעתנו לכנית זה חל אומנם שיפור בתנאי ההסעה של חיילי צה"ל, אך שיפור זה עדיין איננו נותן את הפיתרון לבעיה.

בעייה בוערת כיום היא בעיית קליטתם של החיילים, השבים הביתה לאחר שירות סדיר של שלוש שנים בצה"ל. מרביתם עדיין רווקים, הם בני 21 ורוצים להקים בית, ללמוד מיקצוע ולבסס משפחה. הם נתקלים בקשיים עצומים: הם זקוקים לעשרות אלפי לירות כדי לרכוש דירה.

ביטוח בריאות חינם לכל

מדיע לא יזכו לאותן הקלות הניתנות לעולים חדשים? עולים חדשים זוכים להקלות במיסים במשך השנים הראשונות לעלייתם; הם מקבלים הלוואות בתנאים נוחים ולתקופות ארוכות. במה נופלת חשיבות קליטתו של חייל קרבי המשתחרר מהשרות מחשיבות קליטתו של עולה חדש?

אנו מתכחנים להגיש הצעת־חוק ברוח זו, אך נשמח לחתר על היוזמה אם תקדים אותנו הממשלה בכך.

● **משרד הבריאות:** את תקציב לישכת השר יש לבטל. השר פשוט איננו קיים. אגב כך מתעוררת השאלה עד כמה דרושים השרים להפעלת משרדיהם. הנה אנחנו רואים שהחולים זוכים לטיפול שניתן להם בשנה שעברה, גם כאשר אין השנה שר.

יתכן שזה המצב גם במשרדים אחרים. אפשר, איפוא, לחסוך כמה מיליונים על־ידי ביטול לשכות מיותרות.

אמת היא כי תפקיד השר הממונה על משרד הוא להתוות מדיניות, אך ספק רק הוא אם שרי הבריאות שכיהנו עד כה עסקו בכך. על כל פנים, הם לא אימצו לעצמם את הגישה המודרנית של מדינת הרווחה, של דאגה לרווחת האזרח באשר הוא נזקק, אם כנכה או כמפגר.

באמצעו לעצמנו גישה מודרנית זו, אנו סבורים כי יש להלאים את קופות־החולים ולהנהיג ביטוח בריאות ממלכתי חינם לכל. ביטוח זה ימחיש את המעבר מפרריה של מפלגות למדינה מודרנית.

הטלפון — לחברה פרטית!

● **משרד הדואר:** זוהי דוגמה לכך שהנהלה כושלת מבזבזת את היידע והכישרון שהצטברו במשרד ואת כושר האדם המעולה שבו. שרות הטלפונים היקר והגרוע הוא עדות חיה לכך.

הנה נתמנה שר חדש, ליברלי. המפלגה הליברלית דרשה בעבר את העברת שרות זה לידי חברה ציבורית. מדוע אין חושבים על כך עתה ברצינות?

אם בארצות־הברית משתלם לחברה פרטית לספק שרותים טובים ויעילים לאין ערוך מאלה שיש בארץ, במחירים נמוכים בהרבה מאלה שאנחנו משלמים למשרד הדואר — מדוע לא ייעשה אותו דבר אצלנו?

שלא יספרו כי דרושות השקעות עקיות. החברה שתרצה להרוויח, גם תשקיע. זה יהיה כדאי גם לה, גם לאזרח וגם לאוצר.

על כל פנים, כדאי היה לבחון ברצינות נושא זה, ולהקים ועדת מומחים לבדיקה יסודית.

● **משרד הדתות:** זהו משרד מיותר לחלוטין, המשרת תפיסות שמזמן אבד עליהן הכלח. משרד הדתות נועד לספק את האינטרסים של המפד"ל. מדינה חילונית אינה זקוקה לכך, ואנו מציעים לבטל את המשרד.

מכל תקציב המשרד הצענו להשאיר רק את תקציב לישכת השר. אם מטעמי נוחיות קואליציונית זקוקה המפד"ל לשר מטעמה, שיכהן כשר הדתות, מספיק להשאיר לצורך זה את לישכת השר, ולא להוסיף על כך משרד מיותר.

יש משטרה מרביצה

● **משרד המשטרה:** משטרת ישראל הפכה שוב להיות משטרה מרביצה. שלא לצורך תובטים השוטרים על ראשיהם של מפגינים, הנמנים על מחנה־השלום.

כאן ברצוני להביע את גאותנו, גאות תנועתנו, על שחברי תנועתנו היו שותפים בשתי ההפגנות שפוזרו בכוח על־ידי המשטרה.

אין זה נכון שהיו אלה הפגנות אלימות. אלה היו הפגנות בהחלט בלתי־אלימות. זו האפשרות היחידה שנשארה לאזרחים להביע את התנגדותם והתמרמרותם על פעולת הממשלה בפרשת גולדמן, ועל חוסר־האונים של חברי־כנסת מסויימים הנאלצים להצביע נגד מצפונם.

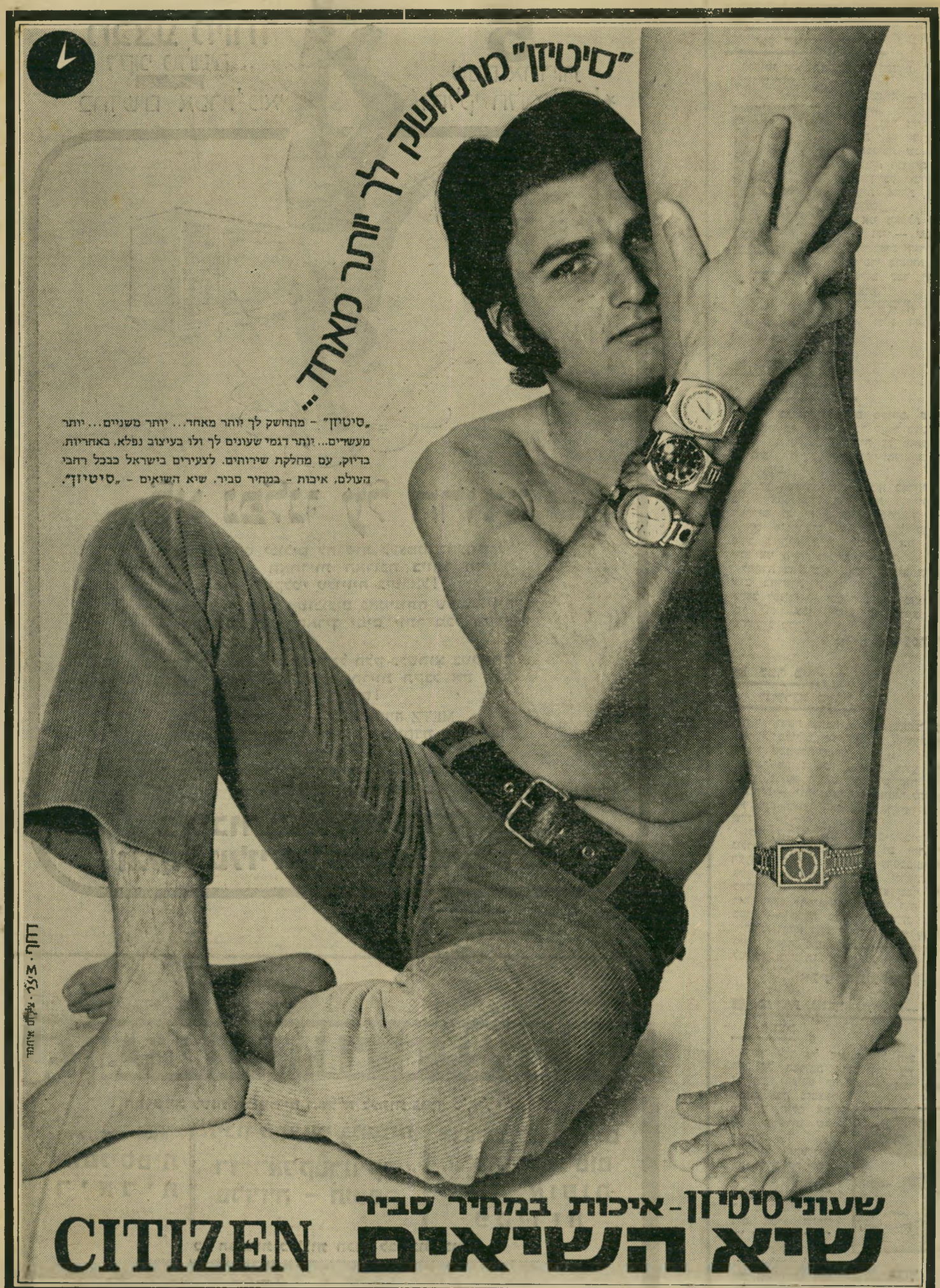
יהונתן יפרח: אוי למדינה שהמשטרה מרביצה לאזרחים, אבל אוי למדינה שהאזרחים מרביצים למשטרה.

אורי אבנרי: מעולם לא הרביצו לשוטרים. אף מפגין אחד לא הרביץ לשוטר.

שלום כהן: אני מוכן להראות לך תמונות, ואז תראה.

אורי אבנרי: לא המפגינים נשכו את הסוסים!

שלום כהן: וכאשר לכך מצטרפת פרשה עגומה כפרשת פאנאגוליס — אני חייב לומר שמשהו מסריח במלכת המשטרה.

"סיטיזן" מתחשק לך יותר מאחד...
„סיטיזן" - מתחשק לך יותר מאחד... יותר משניים... יותר מעשרים... יותר דגמי שעונים לך ולו בעיצוב נפלא, באחריות, בדיוק, עם מחלקת שירותים. לצעירים בישראל כבכל רחבי העולם, איכות - במחיר סביר. שיא השיאים - „סיטיזן".
שעוני סיטיזן - איכות במחיר סביר
שיא השיאים CITIZEN

מכתבים

■ הראש המסתובב של האריה השואג

ברכותי מקרב־לב, החמות והכנות, ליובל העשרים שלכם.

רבינוביץ

ככה זה — האריה השואג כבר איננו גור. זאת ניתן לר־אות גם מרעמתו המכסיפה של אורי אבנרי, הנראית בה־נידון כל שבוע מ־זוית אחרת (למה בעצם?)

אני מאחלת לכם, — ולי — שביובל השלושים תהיו מ־חוסרי פרנסה: שה־שלום כבר ישרור בארץ.

שרה רבינוביץ, חולון

● לקוראה רבינוביץ, ולכל המברכים האחרים — תודה.

■ „?חיים" על הריגת יהודים

הייתי בביתו של אדם מסויים, שאינני רוצה לזהותו, באשר הדבר קשור בעבודתי, כאשר שמענו את החדשות על מותם של שלושים הנערים המצריים ופציעתם של 36 נוספים.

לשמע הבשורה הזו, הוציא מארחי בק־בוק עראק, וכיבד אותי ואת שני אורחיו האחרים בכוסית, כשהוא מברך לחיים.

איש מהאורחים לא מחה על כך או סירב לשתות עימו. לבושתי אני מודה שגם אני הייתי מוג־לב ושתקתי.

למחרת באוטובוס, כאשר שוררה הידיעה שוב בחדשות השעה שבע, הגיב נוסע שישב לפני: „כן ירבו." אחדים מהנוסעים ענו לו: „אמן." שוב לא נמצא איש שהסתייג מכך.

אזרח שאיכפת לו

■ כבר בזו לגולדמן בעבר

תוך הרגשת אכזבה ותיסכול שאינני יכול להביעה במילים, אני מצטרף להבעת אי־האמון בממשלת־ישראל.

אינני מסוגל פשוט לתפוס מדוע פסול הציוני הותיק ד"ר גולדמן לשליחות שלום למצריים — יותר מאשר פרופיסור לה־פיזיקה האיטלקי, באנץ' האמריקאי או יאריגנ ה־שוודי?

זכור עוד לכולנו כיצד בזו בזמנו ל־גולדמן, פשוטו־עם ושרים גם יחד, על הצעותיו בנסיונותיו להביא להסכם־פיצויים בין גרמניה לישראל. חלק שראוהו אז כעסקן בזוי ושפל המכור לבצע־כסף, ואח־רים צחקו לתמימותו. עם מי היה הצדק בסוף — קבעה כבר ההיסטוריה.

ואולי דווקא הסיכוי שגולדמן יצליח אצל נאצר ויפתח פתח לשלום — הוא שגרם לפיצוץ שליחותו על־ידי הממשלה?

אבינועם עציוני, ירושלים

■ פגישת נאצר—גולדמן — פצצה

הידד לכם על סיפורו של ח"כ שלום כהן על הפגישה ההיסטורית בין נאצר לגולדמן (העולם הזה 1702). זוהי פצצת השנה. אכן, מיבצע עיתונאי הולם את יובל העשרים של העיתון.

ברוך

ביחוד התפעלתי מהראליות של הסי־פור הדמיוני. מאוד סביר שבדיוק כך היו מתרחשים הדב־רים. הפרק החמי־שי היה לדעתי בד־יוק הסיבה שהביאה את גולדה לטרפד את השליחות: הפ־חד שזהו הצעד הראשון בדרך לסילוקה מכסא ראש־הממ־שלה.

אלברט ברוך, חיפה

(המשך בעמוד 8)

מבצע מיוחד
לקוני טלויזיה
Metz
בחדשים אפריל-מאי

5
שנים אחריות
לחלקי חלוף חנם!*

לא נפלנו על הראש

אנו בהחלט יכולים להרשות לעצמנו להעניק לך את תקופת האחריות הארוכה ביותר הניתנת כיום חינם למקלטי טלויזיה בישראל!

זאת מפני שאנו משוכנעים באמינותה של טלויזיה "מץ" וביכלתה להאריך ימים יותר מכל מקלט טלויזיה אחר.

אך אם בכל זאת יתקלקל חלק כלשהוא בטלויזיה "מץ" במשך 5 שנות האחריות תקבל את חלק החילוף האורגינלי — חינם!

קנה טלויזיה אחראית — קנה טלויזיה METZ
ודרוש את תעודת האחריות המיוחדת של "רלפו" בע"מ.

• בתנאי שהתיקונים יבוצעו במעבדות METZ ברחבי הארץ.

להשיג בכל חנויות השק"ם

באיכות, בשירות, בקליטה
ובקול טלויזיה Metz מעל לכל

אימנסיה ריאלית

ההרשמה לשנת הלימודים תשל"א לכתות בוקר ט', י', י"א, י"ב

חיפה עיר ללא הגבלה
הומניסטית
ריאלית

תיכון מקצועי במגמות
רדיו־אלקטרוניקה
טלויזיה - תעופה

לבורנטים כימיים
גרפיקה-שרטוט
ציור אופנה
פקידות

כל המגמות כוללות הכנה לבחינות בגרות
מוראה על־ידי מורים אקדמאיים בעלי נסיון * סטיפנדיות

פרטים, הרשמה, 8-1, 5-8	תל־אביב	חיפה	רמת־גן	כתיים	חולון	פתח־תקוה	כ"כ
	ברנר 17 פנת אלנבי 55	שמריהו לוין 30	ביאליק 42 בית האזרח	רוטשילד 33 ע"י המצבה	סוקולוב 68	בר־כוכבא 1	חברון 22 מפנת מודיעין 77 ר"ג

אנשים

„גולדה — תמורת הרמה"

התפרים של פינחס ספיר

■ ראש הממשלה **גולדה מאיר** היתה מאז ומתמיד מטרה אהובה לחיציהם של שנוני העם הזה. מאז פרשת גולדמן גדל זרם המחמאות השופע עליה, הגיע השבוע לממדי מבול. פנינים: העיתונאי **דן מרגלית**: „גולדה סובלת מבריאות פסיכוסומטית". **דן בן־אמוץ**, על משקל הסיסמה שטחים תמורת שלום: „גולדה תמורת הרמה". איש ציבור ידוע, בתגובה לתואר הגננת הלאומית, אותו הדביק לגולדה ח"כ אורי אבנרי „מה שמרגיז זה שיש בארץ חוק חינוך חובה". המפיק **יעקב אגמון**, בשובו משדה־בוקר, שם ראיין את ח"כ **דוד בן־גוריון** עבור קול־ישראל, ובתשובה ל־שאלה אם הסיק מסקנות כלשהן מהראיון. „כן — שצריך להחליף את גולדה בביבי." היחידי שהתיחס לגולדה באירות היה שר־החוץ האמריקאי **ויליאם רוג'רס** שקבע: „כשגולדה שוכחת שהיא גבר, היא דווקא אשה מקסימה".

■ קטלני לא פחות, אך בנושא אחר, היה ח"כ המערך **אברהם עופר**, שהגיב על קצב עבודתה של ועדת־הכנסת המכינה את הצעת חוקת־היסוד של המדינה: „אילו מסרו את ניסוח עשרת הדיברות לוועדת חוק חוקה ומשפט," אמר — „היינו מחכים עד היום לרגלי הר סיני".

■ מזמן לא היה לרופאי בית־החולים מאיר בכפר־סבא חוה בלתי ממושמע כשר־האוצר **פינחס ספיר**. הניתוח אותו עבר השר חלף בשלום, אבל ברגע שהורשה לספיר לקבל ביקורים, החל מטפל מיד בעניני משרדו. התוצאה: התפרים נפתרו, ושהותו בבית־החולים הוארכה בעשרה ימים.

■ התעניינות מיוחדת בטיסת אפולו 13 גילה שר־הבטחון **משה דיין**. כאשר שמע על התקלות שאירעו לחללית, משך בכתפיו והפטיר: „מזל שזו לא חללית שלנו, אחרת עוד היו מאשימים גם בזה את ד"ר גודמן". ואילו מדען בכיר ממכון־ויצמן טען דווקא את ההיפך. לדבריו, חבל שלא היתה זו חללית ישראלית: „אפולו 13 יצאה לדרכה ב־13 לחודש, בשעה 13 ו־13 דקות לפי שעון ישראל", אמר. רק אצלנו היהודים המספר 13 הוא מספר מביא־מזל.

■ אחד המעטים להם מרשה עו עיניים מעריצות בדיילת אל־על החמודה, **אתי קנר**, שישבה בחברתו. אחד מהם סיפר לחברו שלפני ימים מיספר השתתף במירדף. „חכמה לתפוס אל־פתח," ענה חברו, „ניראה אותך מצליח במירדף הזה", הצביע לעבר אתי.

■ למרות שחלפו כבר כמה שבועות מאז פרשת המיכרזים בטלוויזיה, עדיין עכורה האווירה שם. אחת הבודדות במוסד שליבה קל עליה היא המגישה החייכנית **דליה מזור**. עבור דליה, בת להורים אמידים, המשכורת היא גורם שולי בלבד בעבודתה. כאשר המגישה **ישראלה מור** ביקשה ממנה להצטרף אליה לתביעה להעלות את תקציב הביגוד שלהן מסכום הקומי של 60 לירות לשנה למשהו יותר ריאלי, סירבה דליה: „אותי זה לא מעניין. לא איכפת לי הכסף," הגיבה. ישראלה, שנאלצה ללוות כסף מידידים כדי להתקיים, עזבה את הטלוויזיה, ודליה נשארה שם מגישה יחידה.

חני פרידמן

שנבחרה לפני שבוע על־ידי „העולם הזה" כמלכת־הצעדה, מתוך אלפי הנערות שהשתתפו בצעדת שלושת הימים, זכתה בתואר בעיקר משום שבתום יום צעדה מפרך בחמסין לוהט הצליחה לשמור על דמותה הנשית ואיפורה. רק אחרי הבחירה הסתבר כי חני היתה אחת הנערות שאופרו במיוחד על־ידי דיילות־החן של חברת „הלנה רובינשטיין" לצורך הצעדה, במטרה למשוך את תשומת־לבם של השופטים.

ב„הבימה" מחכים לפירוק הפלמ"ח

■ לאחר שהמנהל האמנותי של הבימה, האנגלי **דיוויד ויליאם**, עזב את תפקידו ואת הארץ, מהלכת במסדרונות הבימה החכמה הבאה: „את ה־אנגלים כבר גירשו, אז עכשיו הם מחכים: מתי יפרקו את ה־פלמ"ח?"

■ השבוע הוצגה ההצגה האחרונה של איש חסיד היה — ה־500 במספר. לאור ההצלחה זכתה, הציעו למפיק **יעקב אגמון** להפוך אותה ל־סידרה, להמשיך בהצגת פולקלור ספרדי שתיקרא: איש חכם היה. אגב, לאגמון יש נוסחה בדוקה איך להצליח בעסקי שעושים בעידן הטלוויזיה: פשוט צריך לתת למחזאי את ההוראות. והן? „שהנושא יהיה על ימינו אלה, ושיהיה גם משהו על העם הזה, ושתהיה לנושא השלכה היסטורית, ושיהיו בו כמה ניגונים, ושהתפאורה לא תשתנה כל ההצגה, ושיידרשו לא יותר משש שחקנים (כדי שייכנסו לסכסכי אחד), ו־20 קופאים." שר־העיקר: „שיהיו בהצגה הרבה מחמאות לאנשי הטלוויזיה — כדי שאלו ימשיכו ליצור תכניות על אותה רמה כמו עכשיו".

■ מהי המשימה המסוכנת ביותר שאפשר להטיל על עיתונאי? על שאלה זו ענתה השבוע **נדין ליבר**, הכתבת המקסימה של „ייפ", הנמצאת עתה בארץ עם הצלם האיטלקי **אנריקו מארסיני** כדי להכין כתבת־ענק על האופנה הישראלית. נדין, אשר ביקרה בשליחות העיתון ברוסיה ובסין־הקומוניסטית, סיפרה שהפעם היחידה בה ניכנסה לצרות היתה כשעבדה על כתבה תמימה מאוד — ראיון עם כוכב קולנוע מפורסם: „עשר דקות אחרי שהתחלנו לשוחח, נאלצתי לקרוא לעזרה. שום דבר מלבד הצעקות לא הצליח להרגיע את הכוכב, שהיה משוכנע שאין לעמוד בפני קיסמו." אחרי הראיון הזה נתן לה ידיד במתנה סכין קטנה, אותה היא נושאת מאז בארנקה. אגב, אחת היפהפיות שידגמנו את האופנה הישראלית בכתבה של נדין תהיה דוגמנית־הצמרת **עלמה בן־פז**. תהיה זו הופעת־הבכורה שלה, אחרי פרישתה הארוכה.

■ אחרי שהשתלטה על חיי הלילה של תל־אביב, מתכוננת **מאנדי שאולי**, בעלת הדיסקוטק הנקרא על שמה, להשתלט גם על האופנה הישראלית. לאחרונה רכשה מאנדי, יחד עם הדוגמנית **שרה אלי**, את בית־החרושת לשמלות של האופנאי **פרדי**. השתיים הזמינו מלונדון מעצב אופנה וגזרן מיוחד, שיצור עבורן קולקציות בלעדיות. מאנדי טוענת כי בכוונתה ליצור אופנה השוה לכל נפש, ולא יצירות נועזות עבור נשות החברה.

עו"ד אשר רשף יצא בשבת לפני שבועיים לחופשת מילואים בת 12 שעות משירות המילואים שלו. בדרכו לביתו בירושלים נקלע לתפגנה שנערכה לפני בית ראש־הממשלה, ראה את השוטרים מכים במפגינים. „למה אתם מרביצים?" צעק לעבר השוטרים. בתגובה הסיר אחד השוטרים (תמונה מימין) את חגורת מכנסיו לעיני עורך־הדין הנדהם (מסומן ב־×), והחל להצליף באבזמה, כשמצטרף אליו איש־משטרה לבוש אזרחית, שהחזיק בידו מקל מסומר (תמונה במרכז). רשף הנדהם ניצל בזכות רן כהן, סרן צנחנים במילואים וממארגני התפגנה, שתפש את השוטרים והציל את רשף מחבלה גופנית (משמאל).

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

מכתב השבוע

■ בעלי אינני

סכנה ביטחונית

בעלי, עורך־דין סאברי ג'ריים, העצור מזה חודש וחצי על פי צו מעצר מינהלי.

מזה שנים רבות מצוי בעלי תחת פיקוח מתמיד של שירותי הביטחון, הטוענים שהוא מהווה סכנה לביטחון המדינה. תנועותיו הוגבלו באמצעות צווים 109, 110, של תקנות ההגנה. אסור היה עליו לעזוב את מקום מגוריו ללא רשיון, הוא היה חייב להימצא בביתו משעה אחרי שקיעת השמש ועד זריחתה, והיה עליו להתייצב כל יום בשעה ארבע בתחנת המשטרה.

ג'ריים

לפני מעצרו הנוכחי ביקשנו רשיון משירותי הביטחון לעזוב את הארץ לצמיתות, כי נמאס לנו מהחיים הבלתי־נורמליים האלו.

הם ענו לנו בחיוב — אך במקום להניח לנו לנסוע עצרו את בעלי — בלי להאשימו ולהביאו בידי שופט, אלא במעצר אדמיניסטרטיבי.

בעיקבות כך שלחתי מיברק לראש הממשלה, שר־הביטחון, שר־המשטרה, ונשיא בית־המשפט־העליון, בו הצבעתי על כך שמאחר שבעלי רוצה לעזוב את הארץ, לא יכולה להיות כל סיבה ביטחונית למעצרו, ואם לא ישוחרר אי־אלץ לפנות בקריאת עזרה לכל הגורמים הבינלאומיים העשויים לסייע בידי להגן על חירותו.

חנה ג'ריים, חיפה

■ תחרות

הצילומים

מצורפת בזאת תמונה לתחרות הצילום

תמונת השבוע

מים השבועית. הכותרת שאני מציע: הפעם אני מוכרת לתפוס אותך, יתוש ארור.

רומן ברית־וחלת, טירת־הכרמל

● תמונת השבוע מזכה את הקורא ברי־תוחלת בפרס של עשר ל"י.

■ מונולוג

בין 24

ראש־הממשלה גולדה מאיר אמרה, בקשר לשערוריית פיצוץ הזמנת גולדמן: "מעולם לא שמעתי ששני בני־אדם נפגשים ורק אחד מדבר." (היא התכוונה לכך שלא ייתכן שרק נאצר ידבר בפגישה, אלא גם

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא־דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית־דפוס משה שהם בע"מ, תל־אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא־לאור: העולם הזה בע"מ.

גולדמן ייאלץ לדבר — ולכן אסור לו לנסוע).

אני שמעתי על תופעה הרבה יותר משונה:

אשה אחת מדברת — ו־23 שותקים.

ש. תגר, תל־אביב

■ יישר כוח, דוקטור!

ד"ר נחום גולדמן — יישר כוחך. שמך עוד ייכנס להיסטוריה.

יהושע שלום, בת־ים

החוצה, הנגי להעיר שהידיעה אינה מדויקת. להלן העובדות לאשורן:

א) לא נדונה במיוחד כל הצעה להוציא את המחלקה הערבית אל מחוץ לכתלי הועד־הפועל.

ב) ציינתם כי עד לפני מספר שנים פעלו בקרב הערבים שני ארגונים יריבים — ברית פועלי ארץ־ישראל וקונגרס הפועלים הערבים. האמת היא כי הארגונים הללו פורקו כבר ב־1950.

ג) ג'ורג' סעד אינו משמש 25 שנה כמזכיר מועצת פועלי נצרת, כי אם מזה חמש שנים בלבד.

תן כותרת!

שלח כותרת מתאימה לתמונה למטה. לשולחי הכותרות המוצלחות ביותר יחולקו פרסי ספרים. את הכותרות יש לשלוח על־גבי גלויות בלבד לת. ד. 136, תל־אביב, ולציין על הגלוייה: „תן כותרת". המועד האחרון למישלוח הכותרות הוא 30.4.70.

זכו בפרסים

מתוך הכותרות שנשלחו לתמונה המת־פרסמת למטה, שהתפרסמה בגליון העולם הזה 1700, זכו בפרסים הכותרות הבאות:

● **„תפסיק לצעוק: כאן זה לא הוועד־הפועל!"**, מלכה זוהר, הגפן 5, אשדוד.

● **„תוכי שכמוך, לחקות בני־אדם זה הזכיון שלי!"**, משה שב־דרון, תל־אביב.

● **התוכי: „כאן לא הכנסת! אתה לא תפסתום לי את הפה!"**, יפה פסתובין, תל־אביב.

● **„לכל השדים והרוחות — מתי תהיה כבר בן־אדם?"**, רנה שוחט, דואר צבאי 1145, צה"ל.

פרסי הספרים יישלחו לזוכים בדואר.

■ להצלת קודשי הארמנים

נודה לכם עבור פירסום קריאתנו זו להגנת המקומות הקדושים לארמנים ב־ישראל.

מאז שהפטריארך יגישה דודריאן ועוזרו הבישוף שאח אנמיאן השתלטו על מוס־דות עדתנו בירושלים, אופפת את פעולותי־הם אווירה מעורפלת. הם מנהלים חיים מוזרים, ופעילותם מכוונת למכירת נכסי הכנסיה, שנאספו ונשמרו במשך דורות ארוכים.

אנו קוראים לכל איש ישר־דרך לעזור לנו במלחמתנו לשמירת מקומותינו הקדו־שים.

אגודת בני העדה הארי־מנית בישראל, יפו

■ הערבים — לא החוצה

בהתייחס לידיעה שהופיעה בעתונכם מ־4.2.70 תחת הכותרת ההסתדרות: ערבים

ד) התצלום שפורסם בצד הידיעה אינו של יו"ר המחלקה הערבית יעקב כהן.

שמואל סורר, דובר ההסתדרות

א. ההצעה להוציא את המחלקה הערבית אל מחוץ לכותלי בניין הועד־הפועל נידונה גם נידונה, אך נגנזה זמנית לאחר הפירסום בהעולם הזה.

ב. לא אמת. **ברית־פועלי־ישראל** פעלה עד 1954, ורק אז פורקה. **קונגרס הפועלים הערביים** פורק רק ב־1955.

ג. נכון. סעד הוא פעיל מזה 25 שנה, אך מזכיר רק מזה חמש שנים.

ד. התמונה הלא־נכונה הודפסה בטעות בחלק קטן של הגליונות, הוחלפה מיד לאחר מכן בתמונתו הנכונה של כהן.

קוראים השולחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בק־צרה. עדיפות תינתן למצר־פים תמונות למכתביהם.

rent a car

פולקסווגן רנט א קר השכרת רכב

רשת תחנות ההשכרה של פולקס־ווגן רנט א קר משתרעת מקרית־שמונה ועד אילת: בכל אחת מ־25 תחנות ההשכרה עומדות לרשותך מכוניות פולקסווגן פרטיות, מסח־ריות ואוטומטיות. פנה אל סוכנות או מוסך מוסמך פולקסווגן הקרו־בים אליך.

רעיון נהדר, פולקסווגן רנט א קר.

תמרורים

נחוג • יום הולדתו ה־70 של ה־משורר **אברהם שלונסקי**, שנולד ב־קריוקוב בפלך פולטאבה שבאוקראינה, ל־משפחת חסידי חב"ד עלה לארץ לפני 57 שנים כדי ללמוד בגמנסיה הרצל'ה אך נש־אר ברוסיה כעבור שנה, לשם יצא לבלות את חופשתו. עלה שנית ב־1921, עבד בכ־ביש עפולה—נצרת והיה חבר גדוד העבודה. רק ב־1938 הצטרף לשומר־הצעיר. משורר ומתרגם של יצירות קלאסיות, מחדש מילים וביטויים בלשון העברית.

התארסו • בלוס אנג'לס שבארצות־הברית, כוכב הכדורסל של נבחרת הצבא האמריקאי, ובעבר ובעתיד כדורסלנה של קבוצת מכבי תל־אביב, **טל ברודי**, ו**רו־**

רונית לוין

נית לוין (20), בתו של סוחר טכסטיל מתל־אביב, שהיתה חברתו של ברודי מזה שנתיים. טל הבטיח לא מכבר, כי עם שיח־רורו מן הצבא האמריקאי יחזור ארצה, כדי להשתקע. ואכן, גשואיו עם רונית הן צעד ראשון בכיוון זה.

נולדו • לארבעה מאנשי קבוצת הכדורסל של מכבי רמת־גן — **אהוד דרור, שלמה אושרוב, משה שטיינ־פלד** ו**שמואל יעקובסון**, תוך שבוע אחד, ארבע בנות.

נולדה • לשר **מנחם בגין**, נכדה, בת לבתו חסיה. השר בגין הוא אב לשתי בנות ובן.

נישאה • **איה גואלמן**, בתו של **אלעזר גואלמן**, מרכז הועד־הפועל של המפד"ל, באותו שבוע בו זכה אלעזר גואל־מן גם לנכד, מבנו הרב **יששכר גואל־מן**.

הועלו בדרגה • מפקד המחוז הדרומי של משטרת ישראל, ניצב־מישנה **דויד עופר**, לדרגת ניצב; סגן מפקד ה־מחוז הדרומי **חיים תבורי** לדרגת ניצב־מישנה, ומפקד משטרת נפת ירושלים, סגן־ניצב **דניאל בראלי**, לדרגת ניצב־מישנה.

נפטר • בגיל 54, אחרי מחלה ארו־כה, השופט המחוזי **צבי אלון**, ליד לונ־דון, שעלה לישראל בשנת 1937, למד משפטים באוניברסיטה העברית בירושלים ואחרי הקמת המדינה היה יועץ לבית־המשפט המחוזי.

נפטר • בגיל 79 הסופר **יהושע ייבין**, מראשי הרביזיוניסטים ואחד ה־תומכים של לח"י במחתרת, מי שפירסם בשעתו את הספר ירושלים מחכה, שגיבו־רן הראשי הוא המשורר **אורי צבי גריינ־ברג** ושהיה כתב־פלסתר על חיי המין של ראשי הישוב דאז שהם כיום ראשי ה־מדינה.

נפטרה • **חניה חיה שרף** מי שהיתה מזה 30 שנה אשתו של שר ה־שיכון **זאב שרף**, שהיה מזכיר מרכז ה־פועל בעת שנשא אותה לאשה.

רגוע קל עם דובק רויאל

הנדון:

א **ולי אתחיל** בתיאור האיש. כי גם לגורם האישי יש, במצבים כאלה, חשיבות.

טיפוס של אנתוני קווין. כמוהו — ממוצא איטלקי. כמוהו — לא יפחפה, אך שופע גבריות המעוררת אחדה. גבוה. תמיר. שחרחר.

אדם החי לפי השעון — ולא לפי מחוג השעות, אלא לפי מחוג השניות. אם קבע פגישה משעה 17.00 עד 17.30 (המזכירה מקפידה לציין גם את מועד הסיום), הריהו פותח בשיחה בשעה 17.00 או 17.01, ומסיים אותה בשעה 17.30 או 17.29. לפני ואחרי כן נמצא האורח בידי עוזריו.

את השיחה פותח הוא, בהרצאה, שהיא מלאכת־מחשבת של קיצור, ריכוז וחישוב. הוא יודע את כל העובדות, בקי בנושא עד לפרט האחרון — וזוהי, בלי ספק, תוצאה של אלפי שעות קריאה של דו״חות.

הרושם המובהק הוא של איש־מעשה, פראגמאטי, ללא עניין בצד העיוני או המוסרי של בעיות. אדם המנתח בעייה כדי למצוא לה פיתרון.

זהו ג׳וזף סיסקו, המדינאי האחראי לענייני המרחב במשרד־החוץ האמריקאי, האיש שבא השבוע לביקור.

★ ★ ★

ב **ישראל נתקבל** סיסקו ברצינות מאופקת, ללא תרועת־החצוצרה המקובלות. הממשלה דאגה רק שהילת־הכבוד של פגישה עימו תתחלק בדיוק נמרץ בין משה דיין, יגאל אלון ואבא אבן, ושאיש מהם לא יקופח.

אך מאחורי הקלעים שררה דאגה עמוקה, שליוותה את סיסקו מן הרגע שנחת במצרים ועד לרגע שסיים את ביקורו כאן.

כי בין כל הסיוטים המעבירים צמרמורת בקרב ממשלת ישראל, אחד המפחידים ביותר הוא הסיוט של הידברות אמריקאית—מצרית.

משום שעל העץ הזה, אם ישגשג ויגדל, יכול לצמוח רק פרי אחד: שלום כפוי.

שלום כפוי בתנאים אשר הקבוצה השלטת בממשלת ישר־אל סולדת מהם.

★ ★ ★

כ **אשר נפגשתי** עם סיסקו במשרדו במשרד־החוץ, ב־שנה שעברה, ראיתי על הקיר שורה של תצלומים.

דאלס עם שרת בדוד (1953)

היו אלה תצלומי כל קודמיו של סיסקו באותו תפקיד: עוזר שר־החוץ לענייני אפריקה ודרום־אסיה.

מבטי נעצר בתצלומו של אדם בעל סנים מוכרות: הנרי ביירוד.

נזכרתי בכך השבוע, כי יש כמה קווים מקבילים בין ביירוד וסיסקו, ובין 1953 ו־1970.

אז כמו היום שלטה באמריקה ממשלה רפובליקאית, שלא נבחרה בקולות היהודים.

למחרת המהפכה המצרית הגה ביירוד, גבר צעיר ונמרץ שהצטיין כקצין חיל־ההנדסה, את רעיון ההתקשרות האמריקאית—מצרית. רעיון זה מצא אוזן קשבת אצל שר־החוץ החדש דאז, ג׳ון פוסטר דאלס.

דאלס היה משוגע לדבר אחד: לגבש מערכת עולמית של בריתות צבאיות נגד הסובייטים. קאהיר נראתה לו כמרכז מתאים לברית מיזרח־תיכונית כזאת.

ביירוד חיזר אחרי עבד־אל־נאצר וחבריו. הוא הבין כי אינו יכול לעצב ברית אמריקאית—מצרית, כל עוד שוררת בין ישראל וה־ערבים מלחמה שבה נאלצת אמריקה לתמוך בישראל.

במיסגרת מאמצים אלה ערך דאלס בשנת 1953 סיור במרחב, בדומה לסיור סיסקו הנעם. הוא הגיש אקדח מעוטר כשי לנשיא מצרים (אז עדיין מוחמד נגיב) ושוחח ארוכות עם משה שרת בירושלים.

לאחר מכן נאם בביירוד נאום בוועידה יהודית אנטי־ציונית, ובה הציע לישראלים לחדול מלהתייחס אל הערבים כמו כובשים. הוא גם טען כי על ישראל לראות את עצמה כמדינה מיזרח־תיכונית, ולא כראש־גשר של היהדות הבינלאומית.

ייתכן שביירוד לא הבין שהוא פוגע בפרות קדושות. אך מטרתו היתה ברורה לגמרי: לכפות על המרחב המדרי־שלום, כדי למנוע את חדירת הסובייטים.

★ ★ ★

כ **עבור 17 שנה** אפשר לשאול: מה היה קורה אילו הצליח ביירוד להשיג הסדר כזה? האם היה זה באמת לרעת ישראל?

בראיונו עם אריק רולו, לפני חודשים, אמר עבד־אל־נאצר: „במשך השנים 1952, 1953 ו־1954, אחרי המהפכה שלנו, הייתי בין אותם שחשבו כי אין צורך בחימוש־יתר, מפני שהאמנתי שאפשר ליישב את המחלוקת שלנו עם יש־ראל בדרכי שלום. אולם ההתקפה הקטלנית של בן־גוריון על עזה (בפברואר 1955) הפריכה אמונה זו בצורה חותכת.״

בימים ההם הזמין עבד־אל־נאצר את ירוחם כהן לקאהיר, כשם שהזמין עתה את גולדמן. ספינת־משא חכורה עברה את תעלת־סואץ בגלוי בדרכה מחיפה לאילת.

הרעיון של הידברות אמריקאית—מצרית, כי־מקביל להידברות אמריקאית—ישראלית, לא היה, איפוא, מופרך לגמרי.

אולם בירושלים הוא עורר חלחלה. לנגד עיניהם של בן־גוריון, שרת ולבון עלתה דמותה של מצרים מחוזקת, המ־קבלת כספ מאמריקה ונשק מן המחסנים הבריטיים באיזור התעלה. הם חששו מפני הסדר כפוי, שהיה מכריח את יש־ראל להסכים לחיתורים — בעיקר בשאלת הפליטים.

רוג׳רס — על־פי תמליל המוכן בקפדנות על־ידי סיסקו. דאלס היה איש המלחמה הקרה. הוא רצה לסגור את הסובייטים בארצם, ולמנוע את חדירתם למרחב.

רוג׳רס הוא בן תקופת הדרקים, והוא רוצה למנוע עימות צבאי עם הסובייטים, שפרשו כינתיים את כנפיהם על חלק ניכר מן המרחב.

דאלס הפסיק באופן ברוטאלי את הסיוע הכלכלי לישראל, כשזו הרגיזה אותו בהטיית מימי הירדן. רוג׳רס דחה את אספקת הפאנטומים הנוסעים לממשלת גולדה, אך הגדיל באותה שעה את הסיוע הכלכלי.

אמריקה של דאלס היתה שקועה בבולמוס של התערבות בכל רחבי העולם. אמריקה של רוג׳רס שקועה בבולמוס של הינתקות מהתחייבויות גלובאליות.

אולם עובדות־היסוד לא השתנו.

ארצות־הברית רוצה לשמור על עמדותיה בארצות־ערב. היא יודעת כי המשך מלחמת ישראל—ערב עלול להביא לסילוקה הגמור מ־העולם הערבי. היא גם חוששת מפני עימות צבאי עם ברית־המועצות באיזור זה.

לכן רוצה אמריקה בהסדר — כאז כן עתה.

לכן רוצה ממשלת ואשינגטון לרכך את עמ־דת ישראל, והיא מתמרמרת על הנוקשות הק־שוחה של ממשלת־ירושלים.

★ ★ ★

ך **אם כל זה** מוביל להסדר כפוי?

כיום זה תלוי כולו בגמאל עבד־אל־נאצר.

אם נשיא מצרים מוכן ומסוגל להסכים להס־דר על פי תוכנית רוג׳רס — ייתכן בהחלט לחץ של ממש לכפיית הסדר, בלי כחל ושרק.

בירושלים מתפללים לאלוהים שיקשה את לב פרעה. שעבד־אל־נאצר יגיד לא.

וכדרכו של ילד השורק בין עצי היער, כדי להפיח אומץ־לב בלב עצמו, כן ממלא משרד־החוץ את העיתונות בידיעות על כישלון סיסקו במצרים, על התהום הפעורה שנתגלתה בין קאהיר ואשינגטון, וכיוצא באלה ברוזמים מברוזמים שונים.

רצוי = כפוי

סיסקו עם גולדה (1970)

כתוצאה מכך נולד „העסק ביש", שנועד לחבל ביחסי ואשינגטון—קאהיר. וכשזה לא עזר, באה אותה התקפה של בן־גוריון על עזה.

עבד־אל־נאצר פנה לברית־המועצות וקיבל ממנה נשק. דאלס הקים את ברית־בגדאד עם העיראקים, שהיו אז אוייבי המצרים. הסכנה של הידברות אמריקאית—מצרית חלפה למשך 17 שנה.

ובתקופה זו אירעו שתי מלחמות, הסובייטים חדרו למרחב ומתבצרים עתה במצרים, וה־שלום התרחק מאוד־מאוד.

★ ★ ★

מ **וכן שההיסטוריה** אינה חוזרת על עצמה באופן מכני, ויש הבדל רב מאוד בין ביירוד 54׳ לבין סיסקו 70׳.

בניגוד לביירוד, אין סיסקו נואם. להיפך, הוא שתקן פומבי מדופלם. את הנאומים נושא שר־החוץ שלו, ויליאם רוג׳רס, שהוא איש־ימין ידוע.

האמת הפשוטה היא, כמובן, שעדיין אין לירושלים מושג על אשר התרחש בקאהיר. סיסקו עצמו, יהיה האחרון שיספר על כך לאבא אבן.

ייתכן כי דוקא נאומיו התוקפניים האחרונים של עבד־אל־נאצר ועוזריו באים לחפות על התקדמות רצינית לעמדה האמריקאית, ולהסתתה מעיני הפידאיון הפלסטיניים.

אך אין ספק שקשה מאוד לנשיא מצרים לקבל את תוכ־נית רוג׳רס. תגאר־השלום שפירט עבד־אל־נאצר באותו ראיון עם אריק רולו, לפני חודשים, מהדים אומנם התקדמות עצומה לקראת רעיון השלום עם ישראל — אבל עודם רחו־קים מן התנאים האמריקאיים בכמה פרטים חשובים.

עבד־אל־נאצר נמצא במצוקה.

אין הוא רוצה במלחמה, שבה ינחל תבוסה. אין הוא רוצה בהפיכת מצרים למושבה סובייטית. מאידך אין הוא יכול לעשות דבר שייראה ככניעה בעיני ההמונים הערביים, המעריצים את אירונוי־הפידאיון.

מה, אם כן, אמר לסיסקו?

★ ★ ★

ך **תכן מאוד** שרמז לסיסקו: השלום־מרצון קשה. קשה למצרים. קשה גם לישראלים, כפי שהוכיחה פרשת גולדמן.

אולי עדיף דווקא שלום כפוי.

רעיון זה צץ לאחרונה אצל כמה וכמה אישים, המקור־בים לשני הצדדים. למשל: שר־החוץ ההולנדי, שערך גם הוא סיור בבירות המרחב.

לנגד עיניהם עומדת התמונה הידועה של ילד, החושש מלהחליף מהלומות עם ילד חזק יותר, והקורא: „תחזיקו אותי, אני עומד לשבור לו את העצמות! תחזיקו אותי, אני אעשה ממנו קציצות!״

הם אומרים: שוחרי־השלום בצמרת מצרים חוששים מפני הפידאיון, ומפני היסודות הקיצוניים במישטר הנאצרי. שוח־רי־השלום בצמרת ישראל חוששים מפני אנשי ארץ־ישראל השלמה, ומפני חסידי־הסיפוח שהשתלטו בממשלת־גולדה.

אלה גם אלה זקוקים לכפייה חיצונית, בתור אליבי וכאמצעי־שיכנוע.

ייתכן כי זוהי הבשורה שמביא סיסקו חזרה לואשינגטון:

כי במציאות המרחבית של 1970, השלום הרצוי הוא דווקא השלום הכפוי.

יוון

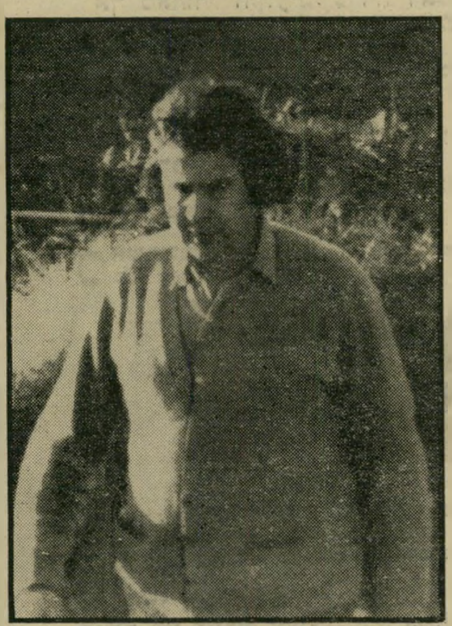
תעלומת המלחין

כמאה סטודנטים יוונים, שחקנית הקולנוע מלינה מרקורי ובמאי הסרטים קוסטה (״Z״) גוראס המתינו בנמל־התעופה לה־ בורג׳ה שליד פאריס. כאשר נחת המטוס הפרטי הקטן בשדה, פרצו קריאות מפי ה־ נוכחים: ״תחי ההתנגדות! תחי יוון ה־ חופשית!״

כאשר נפתחה דלת המטוס ועל הכביש הופיע גבר שמנמן, בעל רעמת שיער עבות וחיכון, עמדו דמעות בעיני כל הנוכחים. מיקיס תיאודורקיס, המלחין היווני הנודע, בן ה־44, האיש שזכה בפירסום עולמי כשכתב את המוסיקה לסרט זורבה היווני והפך את ריקוד הסירטאקי לפולחן עולמי, סיים שתי שנות מעצר תחת שלטון ה־ קולונלים של יוון.

אמבולאנס המתין לתיאודורקיס בנמל־ התעופה. אחרי שלחץ את ידי מקבלי פניו ואמר כמה מילים לעתונות, הובהל ה־ מלחין היווני לבית־החולים. כי מיקיס תיאו־ דורקיס נמצא במצב בריאות לקוי, כשהוא סובל משחפת פתוחה ויורק דם.

כך הסתיימה פרשת תיאודורקיס והחלה

מיקיס תיאודורקיס
שחפת פתוחה

תעלומת ז׳אן ז׳אק סרבאן־שריבר, מנהיג המפלגה הצרפתית הרדיקלית ועורכו לשעבר של השבועון הצרפתי ל׳אכספרס — האיש ששיחרר את תיאודורקיס ממעצרו.

״מוסיקה פוליטית״. התעלומה ה־ חלה בשבת לפני שבוע, כאשר אנשי אגו־ דת הסטודנטים היוונים בפאריס התקשרו עם סרבאן־שריבר, ביקשוהו לצאת ליוון להתערב שם לשחרורם של 34 אנשי הרוח שנידונו לפני שבוע לתקופות מאסר מ־ מושכות בעוון התנגדות למשטר הקולונלים.

סרבאן־שריבר שכר מטוס פרטי וטס מיד ליוון, שם נפגש עם ראש־הממשלה ג׳ורג׳ פאפאדופולוס. מה הוחלט באותה פגישה על גורלם של הנידונים, לא ידוע. לעומת זאת נלקח סרבאן־שריבר ביום שני לבית־ חולים באתונה, שם נפגש עם תיאודורקיס.

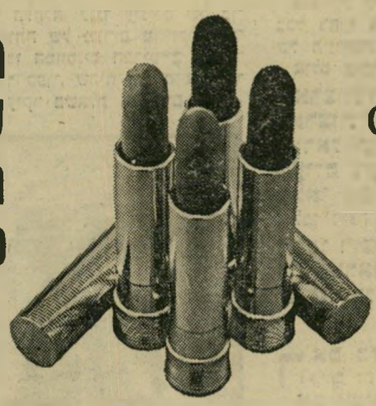
תיאודורקיס אינו רק הנערץ שבמלחיני יוון. הוא גם סגן היו״ר של המפלגה ה־ דמוקרטית היוונית הפרו־קומוניסטית ו־ מנהיג אירגון הנוער הקיצוני השמאלי ב־ יוון. כאשר תפסו הקולונלים את השלטון ביוון לפני שלוש שנים נאסר תיאודורקיס והמוסיקה שלו נאסרה להשמעה.

כעבור מספר חדשים שוחרר המלחין מ־ מעצרו והשלטון הודיע כי אסור לשמוע רק את ״המוסיקה הפוליטית״ שלו. אולם תיאו־ דורקיס סירב לחתום על התחייבות שלא לעסוק עוד בפוליטיקה. כעבור שמונה חד־ שים נעצר שוב, נשלח לגלות בכפר קטן בהרי הפלפונז, שם התגורר בתנאים פרי־ מיטיביים עד שנשלח למאסר בכלא אורו־ פוס באתונה, שם שהה עד שמחלתו ה־

LES VIBRANTS

אורות מרצדים בארבעה גוונים אופנתיים חדשים
המתווספים לקשת של 36 שפתוני ליפ-דיו

חדש
שקוף
רב-גוני
משכנע

limelight
dancing pink
radiant red
bright beige

Lip Dew
Helena Rubinstein

בעולם

חמירה והיה צורך לאשפזו בבית־חולים.

דו"ח על עינויים. מדוע הסכימה מ־משלת הקולונלים היוונית לשחרר את תי־אודורקיס? מדוע בחרה לשחררו באמצעות שליח שלמעשה הזמינה בעצמה? מדוע נב־חר שליח זה דווקא מחוקי האופוזיציה ב־צרפת? שאלות אלה נשארו סתומות עדיין.

ברור היה ששיחרורו של המלחין האהוד בא כדי לרכך את דעת־הקהל העולמית לפני מושב מועצת אירופה שנועד להת־כנס ולדון בדו"ח הועדה לזכויות האדם על עינויי עצירים פוליטיים ביוון של ה־קולונלים. לצורך זה שיחררו היוונים 332 עצירים פוליטים נוספים והודיע על הקלות בתחום חופש הפרט ביוון.

הקולונלים, שפרשו ממועצת אירופה ל־פני שנה, חדלו לתוצאות פירסומו של ה־דו"ח החשאי. ואמנם כאשר הופיע ז'אן זיאק סרבאן־שריבר במועצת אירופה, היו ב־פיו דברים שנועדו לגולל את האשמה ב־ראשם של הקולונלים. „לא הקולונלים הם האשמים במשטר הדיכוי ביוון," אמר ה־עורך לשעבר של ל'אכספרס, „יתן נתונה בשליטתה של סוכנות הביון המרכזית של ארה"ב ומכונת המלחמה האמריקאית."

גינוי חריף. הסבריו של סרבאן־שריבר וטענותיו כי יש בידיו הוכחות לאימות דב־ריו, לא שיכנעו. מועצת אירופה החליטה להאשים את הכת הצבאית ביוון ב„עינויים וביחס בלתי־הוגן כלפי העצירים הפוליטיים הכלואים ביוון."

15 מדינות הצביעו בעד הצעת הגינוי ה־חריף. רק שתי מדינות נמנעו מהצבעה: קפריסין, לה יש קשרים הדוקים עם יוון וצרפת.

האם היתה הימנעותה של צרפת מהצבעה תמורה עבור שיחרורו של תיאודורקיס? האם נפל סרבאן־שריבר למלכודת שטמנו לו שלטונות יוון וצרפת כאחד?

רק לזמן פתרונים לתעלומה זו.

גרמניה

חינוך מיני לילדים בני 8

גרמנים רבים אינם חפצים שבניהם יהיו כמוהם. זכר התקופה ההיטלרית מעורר בהם חלחלה. הם רוצים שבניהם יגדלו כאנשים חופשיים, ושאם יקום עוד פעם רודן בגרמניה הם לא ילכו אחריו עיוורים אל השואה. משום כך אין הם מסתפקים בחינוך המוקנה לילדיהם בבתי־הספר ה־מלכתיים. בברלין המערבית בלבד צצו ל־אחרונה כפטריות אחר הגשם מעונות־יום לילדים, בהם ניתן לילדים חינוך מתקדם לפי הישגי הפסיכולוגיה והפדגוגיה האחרונים.

מיטב נאצים. האוניברסיטה החופשית של ברלין נמצאת אמנם באזור הכיבוש ה־אמריקאי של העיר, אבל למרציה ולסטו־דנטים שבה, יש נטיות פרו־קומוניסטיות גלויות.

קבוצת פרופסורים וסטודנטים מהמחלקה לפסיכולוגיה באוניברסיטה זו, אירגנו קבו־צה גדולה של ילדים בגיל 14—8, למעין מעון־יום ניסויי, כדי „לשחררם מההשפעה המדכאת של החינוך הניתן להם בבתי־הו־ריהם ולחשפם להתנהגות חברתית ראויה וחופש מיני."

מאחורי הגדרה זו הסתתרו מעשים ש־זיעזעו אפילו את ההורים המתקדמים ב־יותר. הסתבר כי הפסיכולוגים של האוני־ברסיטה החופשית עודדו את הילדים להת־הלך עירומים במוסד, ואף ביצעו לעיניהם ולימדו אותם עצמם לבצע מגע מיני מושלם.

„הדבר נעשה כדי למנוע מהם רגשי־אשמה מיניים," אמר הפרופסור קלאוס הולצקאמפ, ראש החוג לפסיכולוגיה. נוסף לשיעורי־המין לילדים בני 8, עשו הסטו־דנטים של החוג לפסיכולוגיה גם שטיפת־מוח לילדים, בנסיון לעורר בהם הכרה מעמדית לפי תורת מארקס.

כאשר הודלפו הדו"חות של אנשי החוג על תיצאות נסיונותיהם לעתוני מערב ברלין התעוררה שערוריה שהדהימה את כל ה־עיר. הורסט קורבר, ראש מחלקת הנוער בעיריה הודיע מיד כי ציוה לסגור את מרכז הנוער שליד האוניברסיטה החופשית, ש־תלמידיו היו שפני נסיונות. הסטודנטים שהיו מעורבים בנסיונות סולקו מכל פעי־לות. הענין הועלה בפרלמנט של ברלין וכנראה שיהיו לו השלכות מרחיקות לכת על מוסדות הנוער המודרניים שבעיר.

„אני מעדיף שילדי יהיו נאצים ובלבד שלא יקיימו יחסי־מין מגיל 8," אמר אחד מחברי מועצת העיריה.

שיא השלמות

לנו לא חסר מאומה לשלמות, שכן מקלטי הטלויזיה I.T.T. SCHAUB-LORENZ מיוצרים ונבדקים בדייקנות על־ידי המומחים המעולים והבין־לאומיים של הקונצרן I.T.T.

מומחים אלה הם שיצרו את מקלט הטלויזיה הטוב בעולם, המצטיין ביתרונות, שלעיתים רחוקות תפגוש גם במקלטים אחרים.

בהירות, דייקנות וחדות של התמונה, צליל נהדר, אורך חיים, מינימום של קלקולים, קליטה מצויינת של התחנות הרחוקות ביותר ועיצוב נאה — הנם רק כמה מהתכונות המסמלות את פאר היצירה של הטכניקה העולמית כיום!

לעולים חדשים הספקה מהירה במטוס ללא מכס.
לפנות: **כינורי** בע"מ הסוכן הבלעדי בישראל:
תל־אביב טל. 624193, חיפה טל. 531268.

בטלויזיות „שאוב־לורנץ" פועלות רק 5 מנורות, יתר הפעולות מבוצעות על־ידי טרנזיסטורים יקרי ערך SILICIUM PLANAR
כתוצאה מכך נמנעת התחממות יתר של המכשיר — דבר המביא לאריכות ימים של המקלט I.T.T. SCHAUB-LORENZ
והרי הדגמים האלקטרוניים החדשים 1970:
T-1006, T-1010, T-1020, SL-9001, TS-1080, WR-2001-A

ITT SCHAUB-LORENZ

מכון פסיכולוגי
בהנהלת נתן רזניק
הרפית מתח ולמוד הפנוזה
טפול בחוסר בטחון
ותסביכים
ת־א, המלך ג'ורג' 44,
בשעות: 18.00—15.00.
חיפה, טלפון: 69300.

מועדון חברים
אימפרוביזציה
Improvisation
ערב ערב
ת"א, רח' הירקון פינת נס־ציונה

העם

תחילת התמורה

משהו קרה לעם הזה. משהו התחיל לזוז בו.

לא היו אלה עדיין ניצניה של מהפיכה. אבל הזעזועים התת־קרקעיים שהתחוללו בו בשבועות האחרונים העידו כי רעידת האד־מה הגדולה מתרגשת ובאה.

כשישב העם הזה השבוע לחוג את ליל־הסדר היתה להגדת הפסח משמעות חדשה. שוב היה מובן לפסוק

— בני־חורין מעבדות למולך המל־חמה. זאת היתה התפילה והתקוה של יותר ויותר אזרחים בישראל.

מאורעות מכשרי תמורה. את המיפנה חוללה לא ספק החלטת ממשלת גולדה מאיר בפרשת הד"ר גולדמן. החלטה זו היכתה בהלם רבים שהאמינו אמונה עיוורת בהצהרות שרי־הממשלה. כמה מאורעות סימנו את התמורה:

● הפגנות המחאה נגד החלטת הממשלה שנערכו בירושלים לפני שבועיים. הם לא נערכו בידי המפגינים המקצועיים למיניהם. הפעם השתתפו בהם אנשי־רוח בלתי מפלג־תיים, קציני מילואים קרביים ונוער המת־פכח משטיפת־המוח.

● העלאת המחזה הסאטירי מלכת האמ־בטיה בתיאטרון הקאמרי השבוע — שכולו ביקורת קטלנית על שרי ממשלת ישראל ומדיניותם (ראה עמודים 19—18). עצם העלאת הצגה כזו בתיאטרון כמו הקאמרי מעידה על מיפנה, שאיש לא העז לחלום עליו עוד לפני מספר חודשים.

● מאמרים שפורסמו בעתונות, העידו על התפכחות מהאמונה ברצון ישראל לשלום.

מסקנה איומה. בין אלה האחרונים התבלטו רשימותיהם של יורם שדה, בנו של מפקד הפלמ"ח יצחק שדה, סטודנט באוניברסיטה העברית בירושלים, ושל יואל מרכוס, הכתב המדיני של הארץ, שהיה יודע עד כה בעמדתו הפרו־דיינית הקיצונית.

כתב יורם שדה ברשימה שפירסם ב־הארץ: „אין מנוס ממסקנה קשה לבליעה וקשה יותר לעיכול — ממשלת ישראל אינה רוצה בשלום. וזוהי מסקנה איומה, סקיזת עיניים מכאיבה שבמכאיבות... נזעקתי לזעוק היות והושמט לפתע הבסיס המוסרי להיותי ישראלי. הוא הושמט בבהירות ששוב אינה מאפשרת עצימת עין. והאמינו לי, כה נוחה היתה תקופת עצימת העיניים וכה קשה הפכחון החדש.

„כבר הייתי מבכר שלא לראות זאת, אך המושג „ישראלי" שינה כרגע ביום בהיר את משמעותו. שוב אינני הצד הצורק. אנחנו שותפים לדבר עבירה. זהו רגע מר שלא היה כמוהו."

מיסמך עגום. ואילו יואל מרכוס, בהגיבו על נאומו של שר־הבטחון משה דיין בכנס מפקדים, כתב: „הנאום מזכיר לי חלום בלהות מצוי בו מוצא עצמו אדם לכוד מכל צד ומוצא אין. זה המיסמך העגום ביותר שפורסם עד כה על מצבנו מאז מלחמת ששת־הימים... מדיניות החוץ של ישראל מתנהלת ע"י הערבים. ממישגי־הם אנו יוצאים נשכרים וממהלכיהם הנכו־נים אנו נפגעים. אין בפועל לממשלה כל חשיבה לטווח ארוך.

„מה שמדאיג לדעתי אינו בכך שהממשלה אינה נוקטת יוזמות מדיניות, אלא שהיא ויתרה מרצונה על כל כושר ומרחב תמרון.

יורם ויצחק שדה (1952)

יורם שדה (1970)

היא פשוט מפחדת לשחק במשחק דיפלו־מטי."

שבוע בו התפכח העולם כולו מאמונתו העיורת בפלאי הטכנולוגיה, נוכח כשלון משימתה של החללית אפולו 13, היתה להתפכחות שהחלה בקרב אזרחי ישראל חשיבות גדולה הרבה יותר לגבי גורלה ועתידה של המדינה.

ארץ־ישראל

בין „אל־פתח"

והמושל הצבאי

הם זוממים עם הישראלים לכונן מדינת־חסות פלסטינית!"

„הם סוכני הציונות והאימפריאליזם ה־אמריקאי!"

דברים אלה הטיחה החודש תחנת־השידור של אל־פתח נגד השייך מוחמד עלי אל־ג'עברי, ראש עיריית חברון, ונגד קבוצה של אישי־ציבור אחרים בגדה המערבית.

הסיבה: אל־ג'עברי יזם כינוס „ועדה ל־ענייני ציבור", אליה הוזמנו כל ראשי ה־ציבור בשטחים המוחזקים.

כמו ממשלת ישראל, ידע גם אל־פתח את הכוונה הבלתי־מוצהרת: לכונן גרעין של מנהיגות להקמת מדינה פלסטינית, תוך הסדר־שלום עם ישראל.

חברון — לא, עמאן — כן. תגובת אל־פתח היתה מובנת. האירגון דוגל בחי־סול מדינת ישראל ושיחרור כל פלסטין — ועל כן הוא מתנגד להקמת מדינה ערבית בחלק מפלסטין, תוך הסדר עם ישראל.

פחות מובנת תגובת ממשלת ישראל. לפני חודש אסר המימשל הצבאי את בוא המנ־היגים מחוץ להר־חברון לכנס, בטענה כי זהו עניין מדיני וכי לא קיבל הוראות מן הממשלה. בינתיים עברו השבועות, שום הוראה לא הגיעה, והאיסור נשאר על כנו.

אולם, כפי שגילה השבוע עטאללה מנ־צור, העיתונאי הישראלי־ערבי של הארץ: באותו זמן שלא נתקבלה הוראה להתיר את הכנס של אל־ג'עברי, ניתנה הוראה שהתירה את השתתפותם של ראשי־ציבור מהשטחים המוחזקים בכנס בעמאן.

שלום — לא, מלחמה — כן. אותו כנס בא ביוזמת המלך חוסיין, ויבואו אליו ראשי לשכות־המיסחר מכל העולם הערבי. בהסכמת המימשל הצבאי יצאו אליו נציגי הסוחרים מירושלים המזרחית, יריחו, ג'נין, טול־כרם וקלקיליה. אנשי רמאללה, שכם ובית־לחם לא רצו לנסוע.

לכנס זה לא הוזמנו אנשי עזה — מכיון שהרצועה לא השתייכה למלכה ההאש־מית. ברור, איפוא, כי אנשי הגדה הוזמנו בתור נתיני המלך חוסיין — וכי המימשל הצבאי התיר את נסיעתם בידעו זאת.

המסקנה: ממשלת ישראל החליטה למנוע בכוח כל נסיון להקים נציגות פלסטינית שתדגול ביצירת ישות פלסטינית תוך שלום עם ישראל, אך מעודדת את אנשי הגדה לקיים את קשריהם עם המלך חוסיין, הנמ־צא במלחמה עם ישראל.

אירגונים

היריב החדש

אירגוני־הפידאיון הפלסטיניים עומדים עתה במאבק קשה — מאבק שבו הם ה־מתגוננים. שדה־הקרב: הקמפוסים של מע־רב־אירופה, שבהם שלטו עד כה ביד רמה, הודות לידידיהם מקרב השמאל החדש.

האיש המאיים על שלטונם זה הוא צעיר מגושם, גבוה ושחרחר: מוני אלקיים, יוצא־מארוקו, סטודנט יהודי המתגורר בבריסל.

הנשק שבידי אלקיים: „הוועדים למען ישראל־פלסטין", שהתארגנו באוניברסיטאות של שש מדינות אירופה המערבית.

החרב של לנין. אלקיים הוא איש השמאל החדש, והוא מדבר בלשונו. מזה כמה חודשים מתגוששים הוא וחבריו עם אל־פתח וידידיהם, בשכל־הנשק משני הצ־דדים הם פסוקי לנין ומובאות מכתבי־הקודש של השמאל.

בחודש שעבר התכנסו כ־150 מחסידי הוועדים מארצות שונות בעירה שואל־לה־רואה. לפני כן הוציאו לאור חוברת נאה בצרפתית.

תוכן החוברת מקביל לרעיונות העולם

(המשך בעמוד 18)

★ זה קרה ברוסיה ★ זה יכול לקרות גם בישראל

"נוגד" ושמו פישקין

ל יוסף קאזאקוב, אביו של הסטודנט הישראלי יאשה קאזאקוב, המתגורר עם משפחתו במוסקבה, נאבק באומץ ובגלוי למען זכותו לעלות לישראל. כתוצאה מכך הוא פוטר מעבודתו. במכתביו ובשיחות הטלפון שלו עם בנו, טען יוסף קאזאקוב כי הוא נרדף על ידי סביבתו בשל רצונו לעלות לישראל.

זה יכול לקרות רק במישטר הדיכוי של ברית־המועצות!

האמנם?

אלכסיי פישקין תושב כרמיאל שעלה לפני 8 שנים מפולין לישראל, הודיע כי הוא רוצה לחזור עם בנו שמעון בן ה־16 לברית־המועצות. הוא נאבק על זכותו לבחור לו את אתר מגוריו כרצונו. זוהי זכות לגיטימית של כל אדם במדינה דמוקר־טית, ויהיו סיבותיה אשר יהיו.

ומה קרה לאלכסיי פישקין במדינה דמוקר־טית כמו ישראל, כאשר הביע את רצונו לעזבה ולחזור לברית־המועצות?

בשבוע שעבר, אחרי שהעתונות פירסמה כי פישקין שלח מכתב לשלטונות ברית־המועצות על סבלותיו בישראל, הוא הותקף על־ידי אחד מחבריו לעבודה במיפעל מודול בטון בכרמיאל. האיש שלף אולר, התנפל על פישקין ואיים לדקרו בקראו: „מוות לבוגדים הקומוניסטים!"

וזה עוד לא הכל. השבוע פוטר שמעון פישקין, בנו של אלכסיי, מעבודתו במפעל מולטי קרטון בכרמיאל.

★ ★ ★

ב ריר שאין דהשוות את מניעיו של אלכסיי פישקין, אדם ממורמר, בלתי־ציב וקומוניסט נלהב, למניעיהם של יהודי ברית־המועצות המבקשים לעלות לארץ. למרות זאת משמיטה ההתנהגות כלפי אלכסיי בכרמיאל את כל הבסיס המוסרי של הטענות כלפי שלטונות ברית־המועצות בשל יחסם ותגובותיהם ליהודים הנלחמים על זכותם לעלות.

אלכסיי פישקין מבקש לחזור לברית־המועצות מאז 1968. בשל אי קיום קשרים דיפלומטים בין ישראל לברית־המועצות, יצא לקפריסין, ניסה להשיג משגרירות ברית־המועצות שם את הרשיון לחזור. בידו נמצאת אף ויזה איטלקית, באמצעותה ניסה לעבור באוגוסט 1968 דרך איטליה וחזרה לברית־המועצות. משימה זו הוכשלה, לדב־ריו, כתוצאה מהתערבות ישראלית.

אלכסיי ושמעון חזרו לכרמיאל. דירתם, הנמצאת ליד הכביש הראשי, מרוהטת ברי־הוט דל: שתי מיטות סוכנות, שולחן קטן ופתיליה. בשש שנות שהותם בארץ נעזרו האב ובנו בכספים וחבילות ששלח להם קרוב משפחה מברוקלין. בשעתו אף פנה פישקין האב ליהושע רבינוביץ', ראש־העיר תל־אביב, שהתגורר עמו באותו רחוב ב־וילנה כדי לקבל ממנו עדות שתסייע לו לקבל פיצויים מגרמניה.

* * *

ב מקצועו אלכסיי פישקין הוא טכנאי וטרינארי — ממיין של סוגי בקר. בארץ קיבל עבודה כפועל שחור במיפעל מודול בטון. בנו שמעון, הוא אחראי על מועדון הנוער בכרמיאל. בידיו נמצאים מפתחות המועדון. יש לו ידידה בנהריה. עתה הוא מתכונן לנסוע אליה ולהסביר לה כי שוכנע על־ידי אביו כי עליהם לחזור לברית־המועצות.

בהנהלת מיפעל מודול בטון סיפרו כי לאלכסיי פישקין אין סיבה להתאונן. החל מהאחד במאי הוא יועלה בדרגה ושכרו יועלה ב־60 ל"י לחודש. אבל פישקין אינו מאמין: „אחרי כל העסק הזה, אני גם כן אשאר בלי עבודה," אמר ברוסית. „חבר ועד־העובדים אמר לי שלאנשים הרוצים לחזור לרוסיה אין מה לחפש במיפעל."

„עכשיו כבר לא איכפת לי," אמר פיש־קין, „אני מחכה לאישור לחזור לרוסיה." זהו סיפור טראגי על עולה שלא נקלט או שלא רצה להיקלט. אולם הוא טראגי שבעתיים נוכח היחס ומעשי־התגמול בהם זכה אלכסיי פישקין אחרי שפורסם רצונו לחזור לברית־המועצות.

מי עוד יעז לבוא ולטעון באוזניו: „כאן לא רוסיה"?

אלכסיי פישקין

שמעון פישקין

מדוע חוששת ממשלת גולדה מפני בידוד ישראל:

החשש של ממשלת גולדה מאיר מפני „שלום כפוי", בעיקבות סיורו של ג'וזף סיסקו (ראה הנדון) מובן יותר אם משווים את העמדות המוצהרות של הצדדים.

כדי לתת לקוראים תמונה תמציתית וברורה של עמדות הצדדים, ערך „העולם הזה" את הטבלה הבאה, שכמוה לא פורסמה עד כה.

● הטור הראשון כולל את הנוסחות הכלולות בהחלטת מועצת הביטחון של האו"ם מיום 22 בנובמבר 1967, שנתקבלה פה־אחד ושעליה מסתמכות ארבע המעצמות.

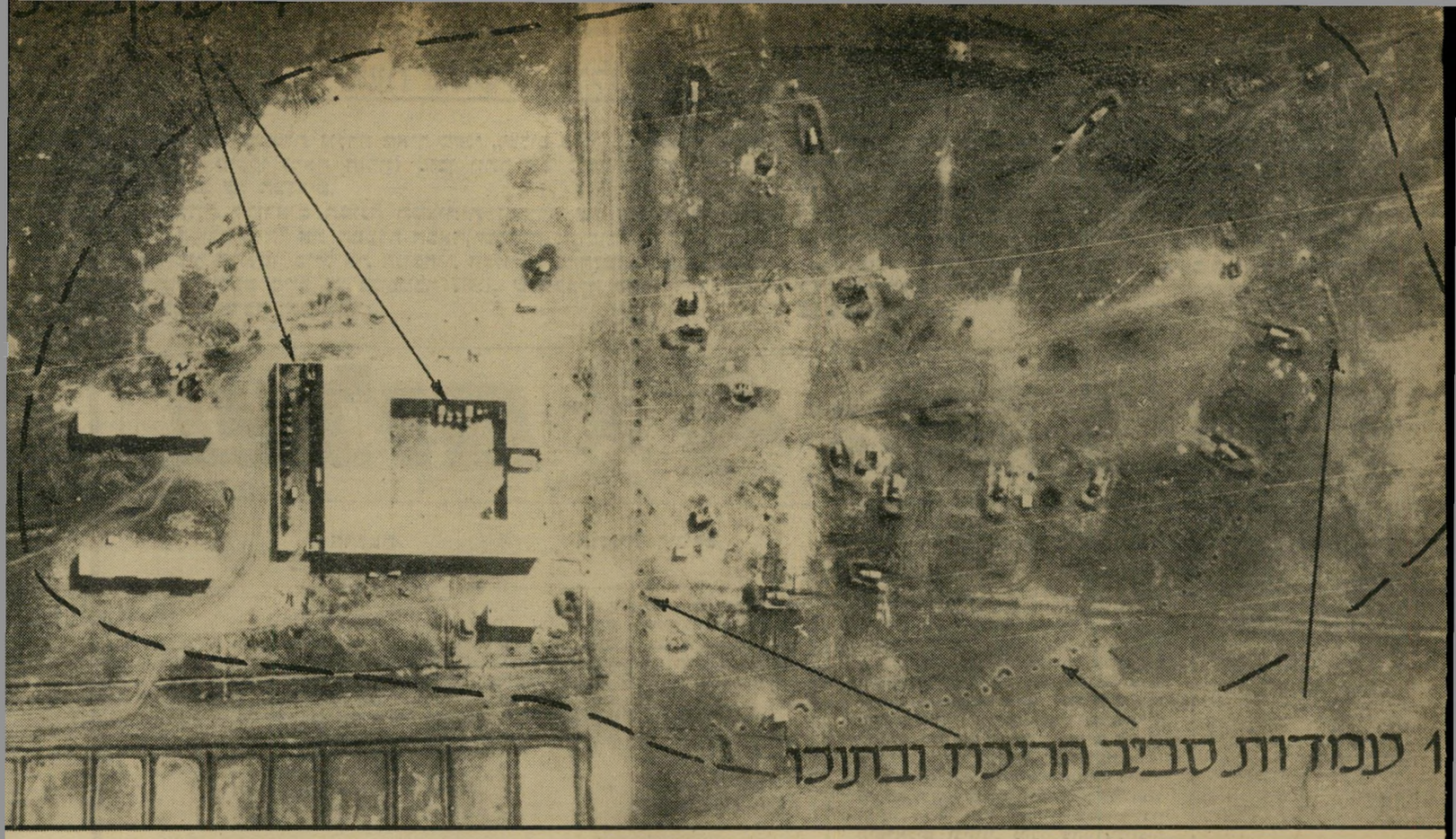
● הטור השני כולל את הנוסחות שהיו כלולות בהודעתו של שר־החוץ האמריקאי, ויליאם רוג'רס, מיום 9 בספטמבר 1969 („תוכנית רוג'רס"). אין ספק שהיא הוכנה על־ידי סיסקו.

● הטור השלישי כולל את הנוסחות שבהן השתמש עבדי־אל־נאצר בראיון שנתן לאריק רולו, שפורסם ב„לה מונד" מיום 18.2.70.

● הטור הרביעי לוקט מהצהרות לוי אשכול, גולדה מאיר ואבא אבן מאז המלחמה, והעמדות הידועות של הגורמים המהווים את הרוב בממשלת־ישראל.

שלום x 4 = מלחמה

	החלטת מועצת הביטחון	תוכנית רוג'רס	ראיון עבדי־אל־נאצר	עמדת ממשלת־ישראל
שלום	„שלום צורק ובר־קיימא במיזרח התיכון." „סיום מצבי הלוחמה והטענות הנובעות מלוחמה, כיבוד והכרה של הריבונות, השלמות הטריטוריאלית והעצמאות המדינית של כל מדינה במרחב."	„כינון מצב של שלום במקום הלוחמה של עשרים השנים האחרונות... יש צורך לקבוע בבירור את כיבוד הריבונות והתחייבויות הצדדים, זה כל־פי זה."	„גונאר יארינג אחראי להכנת מיסמך שיהפוך את הסכמתנו לרשמית, ומועצת הבטחון תערוב לחתימתנו." „אני מוכן בהחלט (לכרות שלום אם הישראלים יפנו את כל השטחים שכבשו ביוני 1967 ויתנו לפליטים את הזכות לבחור בשיבה). אם הישראלים מוכנים להסכים לנוסחה, לא תישארנה בינינו נקודות השנויות במחלוקת." (לשאלה אם יכונן אז יחסים דיפלומטיים וכלכליים עם ישראל) „אני חוזר ואומר, לא יהיו בעיות נוספות בין הישראלים ובינינו. מובן שהנורמליזציה צריכה לבוא בשלבים."	חוזה־שלום רשמי, שיושג במשא־ומתן פנים־אל־פנים."
גבולות	„המועצה מדגישה את אי־היכולת להשלים עם רכישת שטחים על־ידי מלחמה." „נסיגת כוחות מזוייגים ישראליים משטחים שנתפסו במלחמה האחרונה." „הזכות לחיות בשלום בגבולות בטוחים ומוכרים."	„החלטת מועצת הבטחון אינה מאשרת ואינה מונעת את קויי שביתת־הנשק כגבולות מדיניים סופיים." „כל שינוי שהוא של הקווים הקודמים אינו צריך לשקף את עוצמת הכוחות, ויש להגבילו לשינויים לא־מהותיים הדרושים לבטחון חדדי. איננו תומכים בסיפוחיזם."	נסיגה מכל השטחים שכבשה ישראל במלחמת 1967, כולל רמת־הגולן, אחרי שסוריה תצטרף להחלטת מועצת הבטחון.	הגבולות הבטוחים, המוכרים והמוסכמים יושגו במשא־ומתן ישיר... הם לא יהיו זהים עם קו שביתת־הנשק או קו הפסקת־האש. מהצהרות שרי הרוב בממשלה, ברור שישראל מתכוונת לספח, מלבד ירושלים, לפחות את רמת־הגולן, רצועת עזה וחצי סיני עד שארם־אל־שייך.
ירושלים	(אינה מוזכרת)	„ירושלים צריכה להיות עיר מאוחדת ללא הגבלות על תנועת אנשים וסחורות... הסידורים לניהול העיר המאוחדת צריכים לקחת בחשבון את האינטרסים של כל התושבים ושל העדה היהודית, המוסלמית והנוצרית."	ישראל תחזיר לירדן את הסקטור הערבי שסיפחה. „בהסכמת הצדדים הנוגעים בדבר, יכולה העיר להישאר מאוחדת תחת שתי מערכות־מימשל, האחת ישראלית, השניה ערבית."	ירושלים תישאר מאוחדת תחת שלטון ישראלי בלעדי.
וחיבי מים	„חופש המעבר בנתיבי־מים בינלאומיים."	„יש לפרט את זכויות־המעבר בתעלת סואץ ובמיצר טיראן."	„שלום צודק הוא הערובה הטובה ביותר למעבר חופשי."	חופש מעבר בתעלת־סואץ ומיצר טיראן.
פליטים	„הצורך להשיג פתרון צודק של בעיית הפליטים."	„פתרון צודק צריך לקחת בחשבון את רצונם ושאיפותיהם של הפליטים ואת הדאגות של הפליטים ואת הדאגות הלגיטימיות של הממשלות במרחב." (טיב הסידורים לא פורט).	„יש לארגן מישאל־עם בחסות האו"ם כדי לקבוע במה בוחרים הפליטים. את השיבה אפשר לחלק למיספר שנים, בהסכמת ממשלת ירדן ואירגוני־השיחרור הפלסטיניים."	הפליטים יישובו מחוץ לישראלי, בעזרה בינלאומית שיבת הפליטים לישראל אינה באה בחשבון.
עזה	(אינה מוזכרת)	„על ישראל לסגת לגבול הבינלאומי בין מצרים וישראל שהיה קיים למעלה מ־50 שנה." (כלומר: גבול המנדאט). ייקבעו „סידורים סופיים לרצועת־עזה."	רצועת עזה צריכה להישאר ערבית. היא יכולה להיות מצרית או ירדנית, וזה יהיה תלוי בבחירת האוכלוסיה הפלסטינית, שתתבטא באופן חופשי.	עזה תסופח לישראל.
פירוז	„הצורך לערוב לאי־הפגיעה בשטח כל מדינה ולעצמאותה המדינית... אמצעים יכללו כינון אזורים מפורזים."	„יהיו איזורים מפורזים וסידורי־בטחון דומים, שיהיו יותר מבוססים מאשר הם שהיו קיימים בעבר." „ערובות לאזור שארם־אל־שייך..."	„קע"ם מקבלת את ההצעה הסובייטית לקיום יחידות האו"ם בשארם־אל־שייך במשך שלוש שנים. הדרישה האמריקאית לחניית כוחות או"ם שם, ללא גבול של זמן, היא מוגזמת. „לא בא בחשבון פירוז חצי־האי סיני בשלמותו. אפשר לפרז רצועה של 7.5 עד 9 ק"מ בשני צידי הגבול המצרי־ישראלי."	פירוז כל השטחים שייפנו על־ידי צה"ל, קיום „גבולות בטחון" לאורך הירדן.
הפידאין	(לא נזכרו)	„התחייבות מפורשת של כל מדינה למנוע מעשי־איבה שמקורם בשיטחה."	„קרוב לוודאי שיהיו לנו בעיות במיסור זה... אנחנו מוכנים להתמודד עם כל מצב."	כל מדינה ערבית חייבת לחסל את אירגוני־הפידאין שבשיטחה.
משא־ומתן	ימונה נציג מיוחד של מזכיר האו"ם שיקיים מגעים עם המדינות כדי „לקדם הסכמה ולעזור במאמצים להשיג הסדר בדרכי שלום ובהסכמה."	„ללכת בעיקבות המשא־ומתן שהתנהל ברודוס ב־1949."	„החלטת מועצת הבטחון אינה תובעת משא־ומתן ישיר."	משא־ומתן ישיר, פנים אל־פנים, ללא תנאים מוקדמים. רק במשא־ומתן זה תדיע ישראל לערבים מה הם תנאי־השלום שלה, באילו גבולות היא רוצה, וכו'.

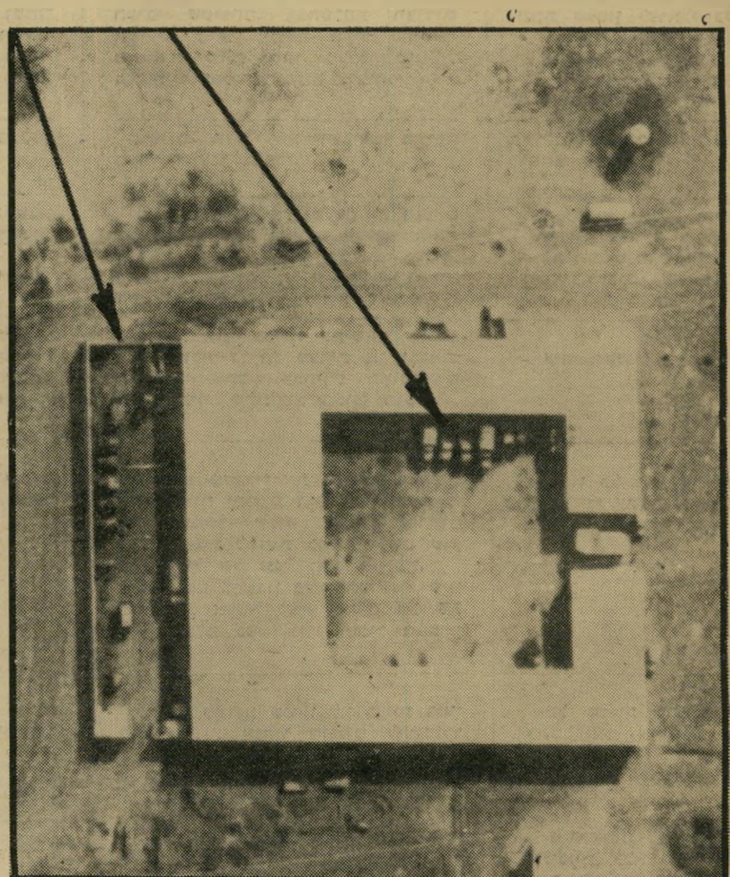
1 עמדות סביב הריכוז ובתוכו

המיתקן בצאלחייה

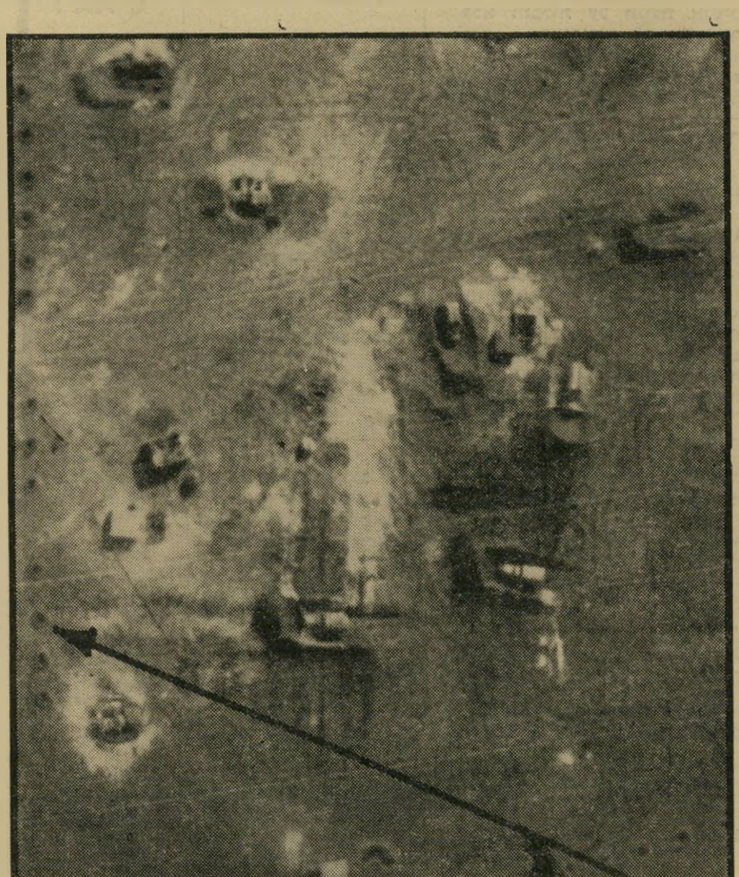
זהו צילום האויר הראשון, שצולם לפני ההפצצה של המיתקן הצבאי המצרי באל־צאלחייה.

רק בתמונה המודפסת בגודל זה ניתן להבחין בבירור במשאיות, ג׳יפים וכלי רכב צבאי אחרים הנמצאים בתוך המיתקן ובתוך המחפורות. רואים בבירור גם את עמדות הירי.

הבלוף המצרי

ריכוז הרכב קטע מתוך התמונה שצולמה לפני ההפצצה. בתוך המיבנה המרובע ובחצרו ניתן להבחין בקלות בכלי־רכב צבאיים. נראה שהבניין היה סדנה איזורית לתיקון כלי־רכב צבאיים. אין סימן לקיומו של בית־ספר.

מכוניות במחפורות זוהי הגדלה של קטע מהתמונה למעלה. הוא מראה בבירור את המשאיות מתוך מחפורות־המגן ואת העמדות מסביב למקום. בצילום נראות גם העמדות שנועדו כנראה למיקלעים.

איך סידרו המצרים את עיתונות העולם בהראותם מיתקן רכב צבאי כבית־ספר בו נהרגו 46 ילדים

בועיים ימים אחרי ההפצצה אשר ערכו מטוסי חיל־האויר הישראלי על מיבנה, בקרבת הכפר באחר אל־באקר שבאיזור צאלחייה אשר בדלתה של ה־נילוס, עדיין הסעירה הפצצה זו את ה־עולם. עוד יותר מזה — אפילו בישראל נשמעו קולות של ספקנות ופיקפוק אם לא ניתן היה לזהות מראש את הימצאותו של בית־ספר במקום ולהימנע מאסון של פגי־עה במטרה אזרחית בה ניספו, ועל כך אין ויכוח, 46 תלמידי בית־ספר מצריים.

היו אלה המצרים שהשאירו את הפרשה בחדשות. חמישה ימים אחרי ההפצצה ער־כו במקום סיור עיתונאים, למרות שהעיתו־נאים הזרים דיווחו כי גילו בין ההריסות שרידי מהברות וגעלי ילדים, והשתכנעו כי אומנם היה בית־ספר במקום, נשארה הפרשה מעורפלת. המצרים לא הסתפקו בדו"חות העיתונאים, תבעו להקים ועדת־חקירה בינ־לאומית, הזמינו עיתונאים נוספים לבקר ב־מקום כל אימת שירצו.

★ ★ ★

ני צילומי־אוויר מתוך ארבעת הצילומים שסיפק צה"ל לעתונות, מה־ווים את המפתח לכזב המצרי. הצילום האחד, צולם יום לפני ההפצצה, ב־8 באפ־ריל. הצילום השני צולם ב־14 באפריל, ב־אותו יום בו התירו המצרים לעיתונאים זרים ליושבים בקהיר לבקר במקום.

בצילומי־אויר אלה ניתן להבחין בתמונה כללית של האזור יחד עם הפרטים — דברים שקשה לראותם על הקרקע. ההשוואה בין שני הצילומים לא רק מוכיחה כי אמנם שימש המיבנה שהופצץ מקום ריכוז לכלי־רכב צבאיים, אלא שבחמשת הימים שחלפו מאז ההפצצה עשו המצרים נסיונות נוא־שים וחפוזים על מנת לשנות את צורת המקום ולשוות לו צורה של מיתקן חקלאי.

יותר מכל הוכחה אחרת, מעידים דווקא נסיונות הטישטוש וההסוואה על מצפונם הרע של המצרים. על מנת למנוע כל ספק, לפחות בקרב אזרחי ישראל, בחר העולם הזה לפרסם צילומים אלה בגודל בו ני־תן לזהות פרטים ולהבחין בנעשה בתמו־נות.

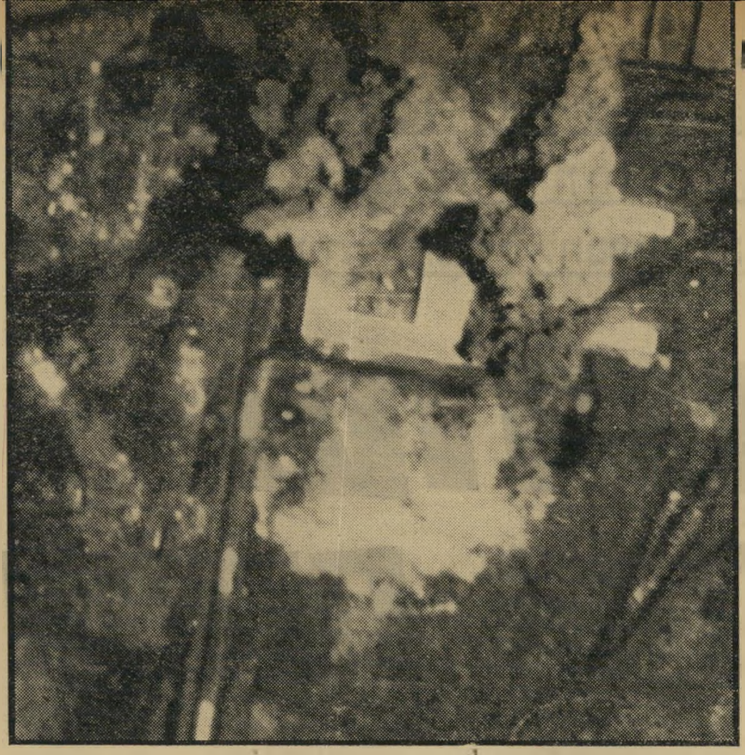
תמונת המיתקן לפני ההפצצה (בעמוד מימין) והגדלת הפרטים שבה, מעידים ל־מעלה מכל ספק כי היה זה ריכוז של כלי־רכב צבאיים. אפילו מי שאינו יודע לקרוא צילומי־אויר, יכול להבחין בתמונות אלה בריכוז של משאיות, ג׳יפים וכלי־רכב אח־רים בתוך המיבנה המרובע ובחצרו.

אולם אם ניתן להגיד על ריכוז זה שהוא ריכוז רכב אזרחי, אי־אפשר לומר את אותם הדברים לגבי ריכוז הרכב בשדה החניה הגדול, מצד ימין למיבנה. שם נמצאים כלי־הרכב בתוך מחפורות מיוחדות, שנחפ־רו להגנתם, ושם ניתן להבחין כי המדובר הוא ברכב צבאי.

גם העמדות שנחפרו מסביב למיתקן ול־שדה מעידות שאין מדובר כאן בתגלות הגנה מפני הפצצה אווירית בלבד. העמדות נחפרו בצורה היקפית להגנה אפילו מפני התקפת קרקע, כשבפינות מוצבות עמדות בצורת V, האופייניות לשיטת ההיערכות המצרית במיתחם הגנתי.

בח־ונה שצולמה ביום בו נערך הסיור (למטה) אין כל זכר לחפירות אלה. ניתן לראות בבירור את הסימן שהשאיר אחריו דחפור וכיסה את כל שורת העמדות. המח־פורות של המכוניות נסתרו. המכוניות עצמן סולקו ובכמה מקומות הוקמו צרי־פונים כדי לשוות למקום צורה של היאח־זות חקלאית.

הוכחות אלה לא יכלו, כמובן, למנוע את העובדה הטראגית של מות הילדים ה־מצריים, אולם היה בהם כדי לסלק ספיקות לגבי האפשרות של זיהוי המטרה כבית־ספר או מיתקן אזרחי אחר.

בשעת ההפצצה

צילום אויר שצולם בשעת ההפצצה על המיתקן בצאלחייה ב־9 לחודש אפריל. בצילום אפשר לראות את הפגיעות הישירות במיבנה המרובע ובאחד המיבנים שמשמאלו, שכנראה היה בית־ספר.

צילום אויר זה צולם ב־14 בחודש, ביום בו הסכימו המצרים לערוך לעיתונאים זרים צילום במקום. בתמונה נראה החרס שנגרם, ניתן להבחין כיצד סולקו מהמקום כל כלי־הרכב הצבאיים שהיו בו.

העמדות בשטח החנייה מימין כוסו, כנראה, על־ידי דחפור וכן כוסו כל מחפורות המכוניות. במקום זה נוספו 6 צריפונים אשר נועדו להסוות את אופי המקום. סימני גלגלי המכוניות, מעידים על הפינוי החפוז של המכונות הצבאיות מהמקום על־ידי המצרים.

◆ חלק מהקהל מחא כף — אחרים צעקו „בוז!"

◆ שערוריה ותיגרות בין מחייבים ושוללים

◆ תיאטרון אמיתי המצליח להסעיר, להרגיז ולמחות

שחיטת הפרות הקדושות

מחיאות כפיים וחדהמה

צילום זה צולם באותו רגע שבו פוצצה הצגת מלכת האמבטיה בתיאטרון הקאמרי בהצגת הבכורה.

בתמונה נראה (עומד) דן בן־אמוץ כשהוא מוחא־כף. משמאלו ניצב שחקן הקאמרי אורי לוי כשהוא מלא זעם על ההצגה, אותו ביטא אחר־כך. ביניהם יושבת טלילה בן־זכאי, אשת אורי לוי, המומה.

★ אנחנו הטובים

אחד הפיזמונים הראשונים ברביו מלכת האמבטיה הוא סאטירה נוקבת על הגאווה וההתפארות של הישראלי המצוי. אומר ה־פיזמון „אנחנו הטובים":

אנחנו הבודדים / אנחנו עזי הפנים, / אנחנו הנוקשים, השתקנים, המוצקים, / אנחנו הקנאים.

ומה שהכי נפלא זה שאנחנו צודקים, / צודקים תמיד, צודקים עד כדי דמעות: / מה נפלא ללבוש את הצדק כמו תחתונים / כשאיש לא יודע כיצד הוא נראה מבפנים.

אנחנו הלוחמים, אנחנו הכובשים, המנצ־חים, / אנחנו הפורצים, המזנקים, המבקי־עים, / אנחנו המשחררים.

אנחנו הטובים, / אנחנו היפים, הסהורים, אנחנו הגאים, הנעלים, הנבחרים, / אנחנו האדונים.

פיזמון מוצע לא פחות הוא הפיזמון „רגעים יפים":

בין קרב אחד לקרב שני — כשאתה קו־רא לפעמים בעיתון / על איש אחד שהלך לסייל, הרגיש ברע וצנח ברחוב,

או על אדם שהיה מדוכא / וקפץ למטה מגג ביתו, / בין קרב אחד לקרב שני / קפץ לו סתם מסיבות אישיות.

יש עוד איפוא רגעים יפים / כשאתה יושב וקורא בעיתון / מחפש את מתיך על כוס קפה, / יש עוד איפוא רגעים יפים, / יש עוד תקווה ויש אמונה / כי האל הטוב המוקף טייסים במרום, / ינחמנו בקצת מתים של יום־יום...

ישיבת הממשלה

יוסי נרבר

מחקה את השר אבא אבן במערכון על ישיבת הממשלה, כשהשחקנית תיקי דיין, המשחקת את גולדה מאיר, מכניסה יד בין רגליו ותופסת באשכיו כדי להשתיק אותו.

★ עקידת יצחק

אחד משיאי ההצגה הוא המערכון דה, המתאר את עקידת־יצחק תוך בעל משמעויות אקטואליות בין עוקד ליצחק הנעקד. קטעים

אברהם: בני יצחק, אר
הולך לעשות לך עכשיו?
יצחק: כן, אבא, אתה
אברהם: אלוהים ציו
יצחק: אין לי סענות
אתה צריך לשחוט, אז תש
אברהם: יפה מאוד,
אביך המיסכן, הכי קל זה
יצחק: מה פתאום ?
רק שליח של אלוהים.
אומר לך לשחוט את הב
אתה מוכרח לרוץ ולשה
אברהם: יופי, יופי
מגיע לי בגילי, תטיל
אם זה נוח לך, עלי.
שבור שלך שמוכרח
הר, לעקוד אותך
ואחר־כך עוד לספר
יצחק: אבא, אנ
קול מהשמיים.
אברהם: נו,
שמעת.
יצחק: מאה אד
הייתי מוכן, אבל ק
אברהם: אני
באים, אני חושב מה
ישלחו את הבנים של
אותם אז?
יצחק: תמיד יכו
רוא: „אל תשלח יד
אברהם: אך אנ

במדינה

(המשך מעמוד 14)

הזה בארץ, אך הוא מנוסח בנוסח מארכ־סיסט־לניניסטי. עיקרו: יש בארץ־ישראל שתי אומות, אשר לכל אחת מהן זכויות לאומיות. לפי לנין, כוללת הזכות הלאו־מית של כל אומה גם את „הזכות להיפר־דות". כלומר: הזכות לקיים מדינה נפרדת.

מכאן: יש לערביי פלסטין הזכות למדינה לאומית שלהם. אולם גם לאומה הישראלית יש זכות כזו. המסקנה: יש צורך בדו־קיום של שתי מדינות לאומיות בארץ. זה הרעיון של ישראל—פלסטין.

מי כובש ומי ניכבש. לאור הנחות אלה, מנתחים אלקיים וחבריו ברצינות וב־קפידה את המצעים של אירגוני־הפידאיון.

מוני אלקיים
אל־פתח מעל בתורת־לנין

הם קובעים כי אל־פתח סועל בניגוד לתורת לנין, מכיוון שהוא שולל בכלל את הקיום הלאומי של האומה הישראלית. הם מציינים כי החזית העממית הדימוקרטית לשיחרור פלסטין של נעיף חוסטמה אמנם מתקרבת להכרה בלאום הישראלי, אך שוללת את זכו־תם של הישראלים לקיים מדינה משלהם.

באותה חריפות מותחים אלקיים וחבריו ביקורת על ממשלת ישראל, בשל מדיניות הסיפוח וההתנחלות בשטחים. „איננו שוכ־חים מי הכובש ומי הניכבש," הבטיחו ל־בני־שיחם הערביים.

אהדה סמוייה. בהשפעתו של אל־קיים, קיבל האירגון העולמי של הסטודנ־טים היהודיים, שהוא בדרך כלל מכשיר ציוני צייתני, החלטה השוללת את ההתנת־לות והתובע מישראל להסכים להקמת מדינה פלסטינית.

זהו, כמובן, ההיפך הגמור ממדיניות גולדה—אבן. אולם בנציגויות הישראליות בחו"ל יש אהדה סמוייה למאמציו של אל־קיים — כי הוא מקים את הגוף היחידי המסוגל כיום להתמודד עם הפידאיון ה־פלסטיניים בשדה־הקרב החיוני של אורי־ברסיטאות אירופה.

פשעים

הזייפן נפל בפח

בבוקר יום שלישי, השביעי באפריל, הופיע בחנות תכשיטים ברחוב בן־יהודה 64 בתל־אביב צעיר שחרחר, לבוש חליפה כהה מהודרת. בפני בעל החנות הציג את עצמו כיהודה גור, מנהל חברות וביקש לקנות יהלום יקר מסוג כחול לבן, בגודל שניים וחצי קאראט, במחיר 15 אלף לירות.

בעל החנות הסביר ללקוח הנכבד שיהלום כזה עולה סכום כפול. להפתעתו, הסכים הצעיר לשלם מייד את המחיר. 15 או 30 אלף, לא חשוב. העיקר שזה יהיה היהלום," אמר.

בעל החנות הסביר שכרגע אין ברשותו היהלום אבל הוא יכול להמציאו תוך כמה ימים. „בסדר," אמר הצעיר, „אתן לך צ'ק מפרעה. את היהלום עצמו תביא לי ב־21 לחודש, ואז אחליף את הצ'ק בהמחאה בנקאית."

גור כתב צ'ק על 5000 ל"י, ומסר לדרכו.

כך היהלומים — ל־12 לחודש. אך התנהגותו עוררה את חשדו של בעל החנות. „כל העיסקה נראתה לי חשודה," הוא סיפר. „ראשית, כיצד קונה מישהו

(המשך בעמוד 26)

סוף־סוף זה קרה. אחרי שנים של שממה ובצורת בתיאטרון הישראלי הממוסחר והמנותק, עמד הש־בוע קהל צופי תיאטרון נסער ונרגש בתום הצגת תיאטרון, כשהוא מלא על גדותיו, מוכן להתפרץ, לשאוג ואפילו להכות כתוצאה מהרגשות והיצרים שעוררה בו ההצגה.

זה קרה בתום ההצגה הראשונה של הרביו הסא־טירי מלכת האמבטיה בתיאטרון הקאמרי, יצירתם המשותפת של הסאטיריקון הצעיר חנוך לוין (26) ואחיו הבמאי דוד לוין. הרביו, המורכב ממסכת של מערכונים ופיזמונים, הקים לתחייה את הסאטירה בישראל. הוא עשה זאת בחריפות ובאכזריות חס־רות־תקדים כשהוא פוגע בכל הפרות הקדושות של הציבור הישראלי.

כל ההצגה אינה למעשה אלא התקפת־מצח נועזת על מוסר ההורים בישראל השולחים את בניהם אל המוות, על הדת, על הממשלה ושריה, כשיצירת המופת בתוך זה היא עיצוב דמותו של שר־התח־בורה עזר וייצמן. זוהי מחאה חריפה נגד השוביניז־זם הישראלי, ניצני הפאשיזם, תופעות הסיפוחיזם וארץ־ישראל השלמה. בקיצור — כל הדברים הנוג־עים בנפשו של כל אחד מאזרחי ישראל.

אי־אפשר להישאר אדיש להצגה זו. אפשר לש־נוא אותה, להתקומם נגדה, או להזדהות עימה עד הסוף. וזה מה שקרה כשהוצגה ההצגה לראשונה בפני קהל. צעקות „בוז" שיסעו את ההצגה ולקראת סופה לא נתנו לשחקניה לסיימה לפי התוכנית.

גם שעה ארוכה אחרי שהסתיימה ההצגה עדיין עמד הקהל המשולהב ביציאות התיאטרון, כשהוא מתחכח בקולניות שעברה מדי פעם למהלומות אג־רופים. „צריך לחסל אותם!", „חרפה למדינה שמו־צת בה הצגה כזו!", „לשלוח אותם לתעלה!", „הקהל שסובל הצגה כזו הוא טינופת!" היו הק־ריאות שנשמעו בגנות יוצרי ההצגה ומבציעיה. לעו־מתם, הגנו אחרים בהתלהבות לא פחותה על בשורת ההצגה: „סוף־סוף נמצא מי שאומר לכם את האמת בפנים!", „אם זה מרגיז אתכם סימן שזה נכון!"

האיש שחולל את הסערה, חנוך לוין, הוא צבר רחק, שלמד באוניברסיטת תל־אביב ושירת בצה"ל בחיל־הקשר והיה דתי עד גיל 14. מלכת האמבט־ה הוא המחזה הרביעי שלו, אחרי שמחזותיו הקוד־מים, את ואני והמלחמה הבאה, קטשופ, וסלומון גריפ הוצגו בקאברטים סאטיריים בפני קהל מיומ־צם.

ללא ספק דרוש אומץ־לב להעלות הצגה כזו ב־אולם פומבי גדול לא רק מצד היוצרים והשחקנים, אלא גם מצד התיאטרון שעשה זאת. למעשה אומ־רים השחקנים על הבמה דברים שעבורם הם צפויים לשפטים מידי חמומי־מוח קיצוניים.

מהפכה לא פחות קטנה היא העובדה שההצגה מוצגת לא במרתף צדדי בפני קהל מצומצם אלא על־ידי התיאטרון הקאמרי ובאישורה של הצנזורה — המועצה לביקורת סרטים ומחזות, שנאלצה, למ־רות היסוסיה, לאשר את ההצגה.

עקב התגובות החריפות של הקהל בהצגה הרא־שונה, הושמטו מיספר קטעים מרגיזים מתוכה. אולם, גם כפי שנשארה, היא עלולה עוד לעורר שערוריות ותגובות שיעמידו אותה במרכז סערה ציבורית.

המחזאי חנוך לוין

על הבמה

כך נראית הבמה בהצגת מלכת האמבטיה בתיאטרון הקאמרי — רביו סאטירי נועז, הפוגע בפעם הראשונה בכל הפרות הקדושות של הציבור הישראלי כולו, כולל צבא הגנה לישראל והמלחמה. על רקע תפאורה של אותיות מופיעים חמישה שחקנים בלוויית תזמורת כשהם לבושים בבגדי יום־יום, מציגים פיזמונים ומערכונים.

★ ישיבת הממשלה

אחד המערכונים של מלכת האמבטיה מתאר את ישיבת ממשלת־ישראל בצורה ציונית, לעגנית ואכזרית. להלן קטעים מה־מערכון:

ראש־הממשלה: אני פותחת את ישיבת הממשלה השבועית. הנני להזכירכם שאני ראש־הממשלה. ותחילה אשא נאום אל שכנינו הערביים. רבותי, ניסיתי וניסיתי ואני לא יכולה למצוא בעצמי שום פגם. זו שנה אני בודקת את עצמי ואני מגלה בי צדקנות כזאת שאלוהים ישמור. וכל יום זה מפתיע אותי מחדש. צודקת, צודקת, צודקת ושוב צודקת.

שר־החוץ: אומות מאוחדות נכבדות. נתבקשתי להביא בפניכם את קחי־היסוד המדיניים של ממשלת־ישראל. ממשלת־יש־ראל החליטה כי החלטת מועצת־הביטחון מנובמבר (ראש־הממשלה משרבבת יד בין רגליו ותופסת באשכיו. הוא נאלם דום. היא מרפה והוא ממשיך.) ממשלת־ישראל החלי־טה כי נושא השטחים הכבושים (כנ"ל)... ממשלת־ישראל החליטה כי גורל הפליטים הערביים הוא... (כנ"ל, אך היא מרפה מייד. הוא מנסה להערים עליה ולגמור את המשפט). גורל הפליטים הערביים הוא בעייה הומאנית (כנ"ל)... לא נותר לי אלא לסיים במיבטא אוקספורדי (ראש־הממשלה מוציאה יד, שר־החוץ מצביע לעבר חנות מכנסיו) לונג ליב דה קינג!

ראש־הממשלה: לא נותנים לנמנם. הרי כל האוכלוסייה שלנו מונה בסך־הכל 3 מיליון.

שר־הדואר: כללתי בחשבון גם את הטלפונים של אמריקה.

ראש־הממשלה: מה פתאום אמריקה?

שר־הדואר: אני שובב... בקשר ל־בולים — יהיו הרבה בולים.

ראש־הממשלה: כמה?

שר־הדואר: לא התעניינתי. אני מודה שיש לי נטייה לזלזל קצת בעבודה שלי.

ראש־הממשלה: זה לא צריך להיות מיספר מדוייק, תגיד בערך.

שר־הדואר: בערך זה יוצא... בע־רך... אין.

ראש־הממשלה: איך זה, לא הדפסתם בולים?

שר־הדואר: אני באמת שמגל. היינו כל־כך עסוקים בטלפונים, ששכחנו את ה־בולים.

ראש־הממשלה: מה יהיה?

שר־הדואר: לא יהיו, לא יהיו בולים השנה, והכל בגלל הטיימטום שלי, בכל או־סן, מה זה קטן, אדום ולפעמים עומד?... אוטו דואר.

שר־הביטחון:

אני מבטיח לכם דם ודמעות / ומילה שלי זו מילה / ואם אני מבטיח לכם דם ודמעות / אז כולכם יודעים שזה דם ודמ־עות, / שלא לדבר על זיעה.

עוד מעט יהיה לכם רע מאוד / ומילה שלי זו מילה / ואם אני אומר שיהיה רע מאוד / אז תהיו בטוחים שיהיה רע מאוד / ואולי אף גרוע מרע.

ללא שמץ תיקווה תמשיכו לחיות / ומי־לה שלי זו מילה / ואם אני אומר שתמשיכו לחיות, / אז כמה באמת ימשיכו לחיות / אך אל תשאלו בשביל מה.

הקרב האוויר

שיר חיל־האוויר מושמע בתום סצינה, בה עוקבים האזרחים בהתפעלות אחרי קרב־אוויר. ג'רמין אוניקובסקי ממשי־כה להתבונן בקרב כשנחום שליט ממזמזה.

מחאה

קצין צנחנים נזעם קופץ ממקומו וצועק „בוז" ו־מוחה בקול נגד הפיזמון על חיל־האוויר.

★ אודה לחיל־האוויר

זהו השיר, המושר לפני סיום ההצגה, שעורר את זעם הקהל בהצגת הבכורה. כ־נגדו נשמעו קריאות־בוז והצעקות.

כשאני מהרהר בחיל־האוויר / גרוני כימ־עט ונחנק, / כימעט ונחנק. על מחכת מוצ־קת ברזם / דוהרים טייסים מוצקי־חזה, / ולידי החלש אומר לי פיק־פק.

פיק־פק פיק־פק, אזרח מפוקפק, / אתה תמות וחיל־האוויר יחיה. בשעות ארוכות וקשות של בדידות / אחלום לי על חיל־האוויר, / על חיל־האוויר.

אני לעצמי כימעט ולא כלום, / חולף בעולם כהבל־פה / אך ליבי החלש אומר לי פיק־פק,

אמר תנוך לוין: „השיר לא נכתב נגד חיל־האוויר ולא נגד טייסי חיל־האוויר. זהו שיר נגד פולחן האזרחים לחיל־האוויר. הסכ־נו את עצמנו לסניף של חיל־האוויר. אנחנו חיל־אוויר שיש לו מדינה."

לאחר קטע זה בא שיר הסיום:

לקקו, אחים, לקקו, / לקקו את האצב־עות, / את אלה שלא איבדתם באחת המל־חמות,

ולפני שתאבדו / גם את הראש והלשון / לקקו, אחים, לקקו / ולכו הביתה לישון.

„לילה טוב" אומר הממוס / „לילה טוב" עונה הנ.מ. / „ליל מנוחה וחלומות פז" אומרים הילדים במסיכות הגז / ועונה בקול רך המטה הכללי: / „אני שלכם ואתם שלי."

לקקו, אחים, לקקו / לקקו אחד לשני / כך לא תצטרכו לפחות / להביט זה לזה בפנים.

העיקר שהראש הנכון, / יהיה בישבן הנ־כון, / לקקו, אחים, לקקו / ולכו הביתה לישון!

בדרך לחופה

אחרי שהמוזמנים התאספו בבית ה־מיועד בו נערכה החופה. בראש צעד החתן, בידו ספר תפילה ועל פניו הבעת אושר עילאי. לידו צעדו חבריו כשבידיהם גיטארות וב־פיהם ניגון חסידי נלהב. ידידים אחרים חיבקו את החתן בהתרגשות, המטירו עליו נשיקות וליטופים, כשמסביבו קורנים הכל בשמחה.

ה יתה זו חתונה חסידית מוזרה מאוד: החדרים היו מלאים צעירים חוגגים. נערה יחפה, לבושה שמלה ערבית ארוכה שהיתה פעם לבנה, ניגנה בגיטארה ושרה בהתלהבות חסידית אמיתית. על ברכיו של גבר צעיר ומזוקן, שניראה כאילו נילקח ישר מהמחזמר שיער, ישבה נערה במיני שהפריחה בועות סבון. בין בועה לבועה קלעה לו צמות בזקן. בחור לבוש סגול צחק ללא הרף כמו שליאפין בתפקיד פאו־סט, בעלי־הבית המטירו נשיקות סוערות על כל אורח, שנכנס, בלי הבדל דת, מין וגזע.

ובין נשיקה לנשיקה, עסקו בעלי־הבית בהכנות אחרונות, לחופה, כולל הכנת ה־מרק המסורתי, שנקרא ירושלים של זהב.

לו היה נקלע לאותו מקום באותו רגע המומחה הגדול ביותר בעולם בשטח ה־חסידות — ספק אם היה עולה בדעתו ש־הוא נוכח בחתונה בחצר של רבי, ושכל ההיפיס שלגד עיניו הם — החסידים.

„הדת שווה יותר מחשיש"

א ולם זהו ברזוק מה שהאירוע היה. היו אלו חסידיו של הרבי המרקד, שלמה קרליבך — שחגגו חתונה בבית־האהבה של הרב.

מספרת הלן דנטון (21), נוצריה מבן פרנציסקו: „לפני שהגעתי הנה, לבית־האהבה, גרתי באילת, על שפת־הים. כל היום עישנתי חשיש, ולקחתי גם ל.ס.ד. תמיד הייתי חסרת מנוחה. חשבתי שהסמים הם הפתרון למצבי. עד שיום אחד איבדתי את הכרתי ונלקחתי לבית־חולים.

„כשיצאתי מבית־החולים לא ידעתי לאן לפנות ומה לעשות עם עצמי. עד שפגשתי במקרה ידיד שלי שאמר לי: ‚גשי לבית־האהבה בירושלים. שם יעזרו לך'. ניגשתי.

„מזמן שאני נמצאת כאן בבית. אינני נוגעת יותר בחשיש או בסמים אחר. הדת, כמו שרבי שלמה הכיר לי אותה, שווה יותר מכמה אצבעות חשיש."

ואכן, בית־האהבה של הרב קרליבך הציל כבר יותר מנפש אחת, על בסיס נוסחתו המפורסמת: הדת היא אופיום.

דעותיו של הרבי על משמעותה של ה־דת ועל הדרך לקרב אליה צעירים שונות מאוד מהרגיל. לדעתו צריך להדליק אנשים לדת, להניח להם להתבסם ממנה, ואז אין צורך בנאומים. ההוכחה עד כמה נדבקים חסידיו בהתלהבותם לדת היא הבית הירוק־שלמי המוזר, השוכן בלב אזור הוילות ברחוב שמריהו לוין. צעירים רבים שהגיעו לשם לביקור בלבד, נשארו במקום, שהעניק להם — לראשונה — בחייהם אהבה, חמימות ורוך, ללא תנאים, ללא בקשת תמורה.

על הדרך בה מתנהלים החיים בבית, מוכיח הפתק הקטן התלוי מעל הכיור, ב־מטבח: „ב"ה: אחים ואחיות, הבה נעזור כולנו לשמור את המטבח הקדוש ה־זה נקי. אם כל אחד מכם ירחוץ את ה־צלחת שלו ועוד צלחת אחת שאיננה שלו,

מאילת-לחופה

סוני בת ה־17 הגיעה לירושלים ישר מאילת, הביעה עימה את הניסרה.

מלאך קטן

שעות ארוכות ניגנו החתן, שהקשיב לניגונים בהנאה ובאכסטזה.

היפים ונטורי קרתא

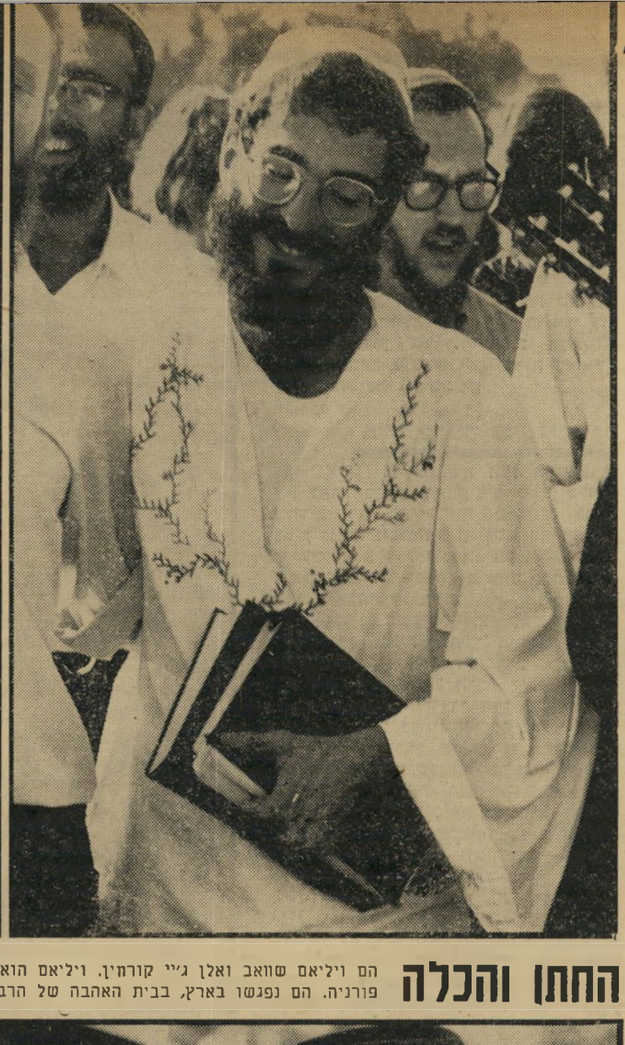
קהל המוזמנים היה מגוון, אברכי ישיבות עמדו לצידם של היפים יחפים, שרו עימם את ניגוני הרבי. אפילו הודי החתן והכלה, שהגיעו במיוחד לארץ, התרגלו לאט לאט לאווירה המיוחדת.

הגאון מקמברידג'

אחד האורחים הבולטים היה מולד אפשטיין, שבנוסף ללבושו הססגוני, משך תשומת לב בהתנהגותו ה־משונה. לפני שהגיע לארץ, היה מולד הסטודנט המבריק ביותר למתמטיקה בקמברידג'.

...פים ...ים

ה את החיים הנפלאים שלי עוד יותר נפלאים. גן־עדן —
אוהבת אתכם כל־כך הרבה. תודה. מרים.״ מרים היא
משק של בית־האהבה, שהגיעה אליו מסן־פרנציסקו יחד
לה אליהו. מאז אמנם נולד להם בן, אך הם ממשיכים
ר בביתו של הרבי: חינם, כמובן.
תושבים האחרים — נשואים, רווקים, בתולות ושאר כלי
— ישנים ומתגוררים בצותא כולם.

חתונה לאורך שעות

תן וחכיה, שלכבודם נערכה כל השימחה, נפגשו גם
בבית זה. כאשר הודיעו לרבי שהם רוצים להתחתן,
מיוחד מסן־פרנציסקו — שם יש לו בית־אהבה נוסף —
יך את החופה.
טרח לעשות את כל הדרך הארוכה הזאת? ״הופעתי
פני חיילים,״ מספר הרבי, ״ושאלתי חייל אחד מי היה
חיתן אותו. הוא לא ידע אפילו את שמו. הייתכן? האם
חשוב מיהו האדם שהסך אותו ואת כלתו לבעל ואשה,
אחד?״

שלמה גם לא מבין את הרבנים: ״איך אפשר לחתן אנשים
כיר אותם? סתם ככה, למלמל כמה ברכות, כדי לצאת
בה, וללכת?״

כשרבי שלמה עורך חתונה, זו חתונה. היא נמשכת
ארוכות. חתונתם של חיה־לה וזאב־לה היתה הראשונה

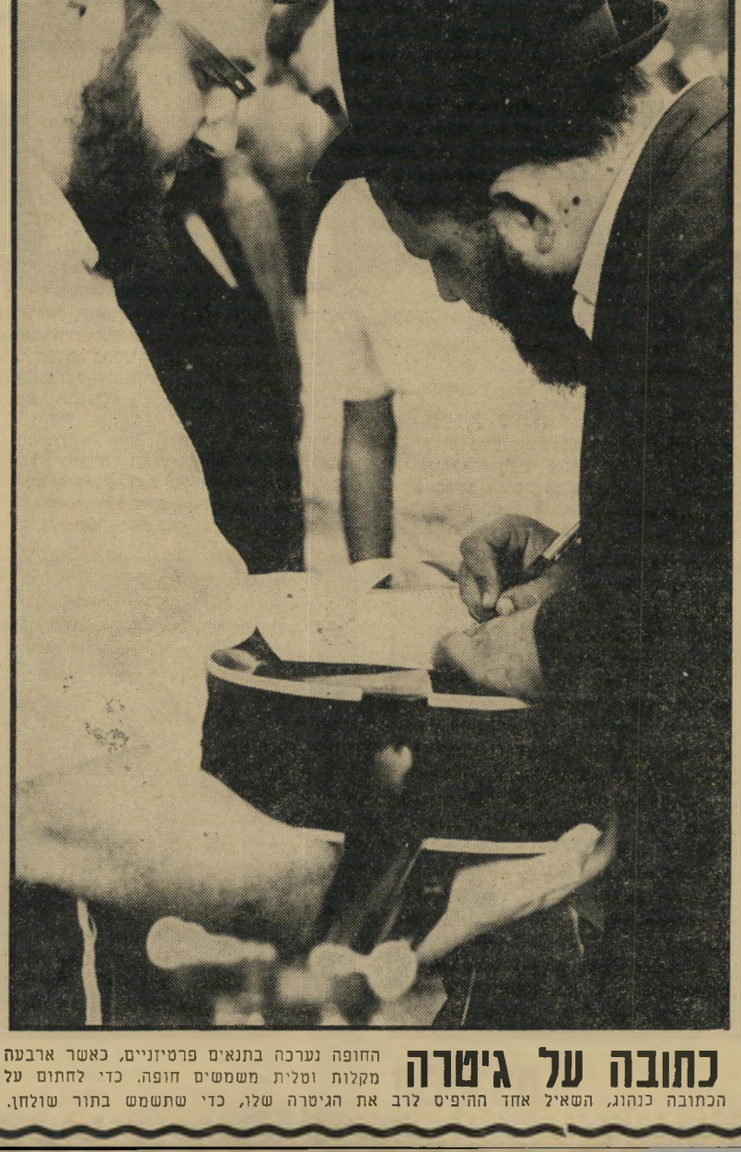
החתן והכלה

הם ויליאם שוואב ואלן ג׳י קורצין. ויליאם הוא תלמיד ישיבה, אלן היתה סטודנטית במיכללת ברקלי בקלי־
פורניה. הם נפגשו בארץ, בבית האהבה של הרבי שלמה קרליבך, שינו לכן את שמותיהם לחנה־לאה ולזאב.

שהרבי המרקד ערך בארץ — והיתה זו
חוויה. השתתפו בה יחדיו, בחורי ישיבה
מזוקנים, אנשי נטורי קרתא, והיפים ארוכי
שיער ושזורי פרחים. כשהטקס תם, לאחר
שעות ארוכות של זמירות, צעדו כולם
יחד בחוזרה מחיק הטבע, בו נערכה החופה,
לעבר בית־האהבה, כדי להמשיך ולשמח את
לב החתן והכלה בריקודים ובזמירות.

בראש צעד שלמה, ידיו מחבקות מדי
פעם את כתפיו של אחד מצאן מרעיתו,
שפתיו נושקות פה ושם לחי גברית או
נשית, וממלמלות באזני המנושקים מילה
טובה — והיפיים של אלהים מקשיבים
בהתלהבות, שותים בצמא כל מילה מפיו.
ואכן, אשרי הרבי, שכאלו חסידיו.

כתובה על גיטרה

החופה נערכה בתנאים פרטיזניים, כאשר ארבעה מקלות וטלית משמשים חופה. כדי לחתום על הכתובה כנהוג, השאיל אחד החיפיס לרב את הגיטרה שלו, כדי שתשמש בתור שולחן.

הקהל

כאשר ירד הערב, הדליקו הח
אורחים נרות, ולאורם נער
כת החופה. נטורי־קרתא התערבבו בהיפים.

עשרות אזרחים היו עדים לשוד נועז בלב תל־אביב ואיש לא ניסה להזעיק עזרה!

שלטון הפחד

חד הסיפורים המוזעזים ביותר של המאה העשרים, הגדושה בסיפורים מזעזעים, הוא ללא ספק ידיעה קצרה שהתפרסמה לפני כשנה בעיתוני העולם, בה דווח על רוצח שהתעלל בנערה באמצע הכביש, ברחוב מרכזי בעיר ניו־יורק, לאור היום, לעיני עשרות דיירים שצפו במחזה מחלונות בתיהם.

הפרט הנורא בידיעה היתה העובדה, כי במשך עשרים דקות תמימות, בהן דקר הרוצח את הנערה עשרות פעמים עד שיצאה נשמתה — לא העז איש ממאות האזרחים המהוגנים, שלכל אחד מהם היה כלי־יריה בביתו — לא רק לצאת לרחוב ולנסות להציל את הקורבן, אלא אף להזעיק את המשטרה.

סיפור קטן זה חשף, להרף עין, יותר ממאות מאמרים מלומדים, את הידרדרותה של החברה האמריקאית — או לפחות הניו־יורקית — ואת שלטון הפחד השורר בה.

אלא שבעיותיהם של תושבי ניו־יורק באמת אינן מעניינות כל כך את תושבי מפיהם מדוע לא מילאו את חובתם האזרחית.

★ ★ ★

„אפשר הרי להיהרג"

מ ספרת מינה זפושניק, הגרה ב־דיוק מעל חנות התכשיטים:

„אני לא שמעתי את היריות, רק את ה־רעש כאשר הגיעה המשטרה. הסתכלתי דרך החלון יחד עם בעלי, אבל לא ירדנו. גיסתי שגרה ממול שמעה את הכל. היא סיפרה לי ששמעה יריות בלילה ושהשודדים פרצו את החנות של גורן, אבל היא ובעלה פחדו לרדת. ובאמת מה יש לרדת אליהם, כשהם ירו בנהג־המונית? אפשר הרי להיהרג."

נוגה אלימלך, מרחוב בן־יהודה 43, צעירה נאה, נשואה לטכנאי־תקשורת, ואם לשני ילדים:

„אני לא יודעת באיזה שעה זה היה, רק פתאום התעוררתי מיריה. יריה כמו פצצה. בחיים שלי לא שמעתי כזאת התפוצ־צות. קפצנו מהמיטה ובעלי ניגש מיד לחלון. גם אני רצתי אחריו. ראינו אנשים מתקהלים והאוזקה ממש החרישה את האוזניים, ואחרי זה הופיעה ניידת של „בהתחלה חשבתי שזה שוד בחנות התכ־שיטים תל־אביב. לפני שנה בערך ראיתי איך פרצו שם את החנות מההתחלה עד הסוף. אני זוכרת שהייתי אז בחודשים האחרונים של ההריון עם הבן. לא יכולתי לישון וישבתי על המרפסת. בשעה שתיים בלילה הופיע טקסי ממול לחנות. יצאו ממנו שלושה חבר'ה. הם ירו במנורה שהיתה מעל לחנות ואחר כך ירו לתוך הזכוכית של חלון־הראוה. תוך כדי היריה שמעתי את הנהג צועק: ‚מהר, אידיוט, תזדרז'. בעלי התקשר עם המשטרה. השוד־דים יצאו מהחנות עם חבילות, ואחר־כך מיד הגיעה המשטרה. אני לא יודעת אם תפסו אותם.

לכן הפעם כבר לא הייתי מופתעת. רק היריה הזו הפחידה אותי — ולא נתתי לבעלי לרדת. יש לנו שני ילדים. המשטרה הגיעה גם כן מיד, אז מה היה לנו לעשות?

„אני גרה באמצע העיר — ובכל זאת חיה ממש בפחד. אני ילידת הארץ דור רביעי ואני זוכרת איך שלא לפני הרבה זמן עוד לא היינו נועלים בכלל את הדל־תות. היום אני פוחדת לפתוח את הדלת. כל אחד שמצלצל חשוד לי.

„אני לא חושבת שאזרחים יכולים לעזור. רק המשטרה.

„היא צריכה להעמיד משמרות יום ולילה. כמו הנ"א וחוץ מזה שיעמידו שלטים ברחובות, על כל פשע איזה עונש מקבלים. כמו למשל מי שמשוטט ייענש כך וכך, מי שפורץ ייענש כך וכך. אולי זה יעזור."

★ ★ ★

„לא ניגשתי לחלון — מפחד"

ג ברת מרכניק, בגיל העמידה, ש־סירבה למסור את שמה הפרטי, גרה

הנשדדים יהודה גורן (45), מנהל חנות התכשיטים **טיב** שנשדדה, ואשתו ב־חנותם, שעות ספורות לאחר השוד. כאשר צילצלה אליו המשטרה להודיעו על השוד, חשש ממלכודת פושעים, צילצל שנית למשטרה, ורק אז יצא לדרך.

הסקרנים הזזנות השדודה, בבן־יהודה 41, תל־אביב, הפכה לאטרקציה לשכנים ו־עוברי־אורח, שהתבוננו בהרס שהותירו השודדים. בתמונה למעלה: מנהל החנות נראה מבעד לחור שנפרץ בשמשת־הביטחון של חלון־הראוה, שעובייה 12 סנטימטר.

בדירה מתחת לדירת נוגה אלימלך. גברת מרברניק מבורכת בשינה בריאה. מסתרת היא: „ישנתי שנת ישרים ולא שמעתי כלום. „אבל גם אם הייתי שומעת, מה הייתי יכולה לעשות? באם זה כמו שמספרים אז היו ירידות, וזה לא בשביל אנשים כמונו להתערב.“

גם משפחת פרייר בדירה הסמוכה לא שמעה דבר. „אנחנו ישנו כולנו ולא שמענו כלום,“ סיפרה הבת הערמונית. „רק בבוקר שמענו שהיתה פריצה.“

אליעזר לוינסון, הגר סמוך לחנות שנשדדה, היה גלוי־לב יותר, הודה בבושת־פנים שאכן שמע את הירידות — אבל לא העז להתערב. „שמענו ירידות, אחת ואחר־כך עוד אחת“, סיפר „לא ידעתי מה לעשות שמעתי את האזעקה וחשבתי כי הגיעה המשטרה. אחר־כך בתוך האזעקה שמעתי עוד ירידה. לא ניגשתי אפילו לחלון מפחד“.

★ ★ ★

„אני חי בפיוס“

ופיינית ביותר, אולי, לשלטון הפ־חד, היא דוקא תגובתו של קורבן השוד עצמו, יהודה גורן, מנהל החנות שנשדדה. גם הוא לא העלה בדעות שחובתם האזרחית של השכנים היתה להתערב, לנסות למנוע את השוד. אמר גורן, 45, כסוחר־שיער ובעל חזות מרשימה, לכתבת העולם־הזה, שעות ספורות לאחר השוד, בחנותו:

„וכי מה יכול אותו נהג לעשות אחרי שירו עליו, מאשר להסתלק? גם השכנים באו אלי כולם וסיפרו לי ששמעו ירידות אבל פחדו להתערב. אחד השכנים סיפר לי שהוא לא העז אפילו לגשת לחלון כדי להציץ את התריסים.“

יהודה גורן מבין לליבם של שכניו — כי גם הוא עצמו יודע את טעמו של הפחד, ביחוד במקצועו המסוכן:

„אני בהחלט יכול להגיד שאני חושש לשלום אשתי וילדי,“ אומר הוא. „מזה שנה אני חי בסיוט שמא ייחטף אחד מילדי או יאונה משהו לאשתי. קדושת־החיים כבר לא קיימת בארץ הזאת.“

ראיון עם שודד־יהלומים:

על הערכים המשתנים בעולם התח־תון מעיד הראיון הבא, שערכה כתבת „העולם הזה“ עם שודד־יהלומים ותיק בפנסיה. זה סיפורו:

מה שהולך היום — זה עולם חדש בכלל. אני הייתי בזמנו אחד השודדים הנועזים ביותר בארץ — אבל אף פעם לא חלמתי לצאת לגיוב עם אקדח בכיס.

אבל היום — הדבר הראשון שכנופייה חושבת עליו, זה עוזים או אקדחים. אני אספר לך את הקאריירה שלי, ותראי כמה היינו כמו ילדים לעומת השודדים של היום.

התחלתי לצאת עם החבר׳ה לפריצות עוד בגיל 17. עבודה לא היתה אז, אפילו אם רציתי לעבוד. בגלל הכסף שפיזרתי בחופ־שיות רצו אחרי כל הבחורות.

מקיוסקים וחנויות מכולת עברנו לדברים גדולים יותר. היכרתי אדם שהיה מקבל יהלומים גנובים ומעביר אותם לחוץ־לארץ. הוא שיכנע אותי שכדאי יותר לעשות פעם מכה אחת גדולה ואחר־כך לחיות טוב מה־כסף במשך שנים.

באותו זמן היה לי כבר מאסר־על־תנאי, אבל בכל זאת לא חשבתי הרבה. התארגנו כמה חבר׳ה, סחבנו מכוניות, ופרצנו לחנות תכשיטים ברחוב בן־יהודה בתל־אביב.

★ ★ ★

לא חלמנו להשתמש באקדח

ע שינו את זה בלילה — וכמובן בלי נשק, אף אחד מאיתנו לא חלם להש־תמש באקדח, או אפילו להחזיק אחד.

המשטרה קיבלה אז ידיעה ממלשין ואיך שהגענו לחנות חיכו לנו. נשפטתי לשנה מאסר. אחרי שיצאתי מבית־הסוהר, אשתי נעלמה. סיפרו לי שהיא עזבה את הבית עם גבר אחר. אחרי כמה חודשים התגרשנו.

המשכתי לעבוד, והתאהבתי בבחורה צע־רה בת 19 משכונת־התקווה. שבועיים אחרי שהכרתי אותה התחתנו. נולדו לי עוד שני ילדים. לא היתה לנו דירה וגרנו אצל ההו־רים שלי. הפרנסה לא הספיקה, מהמשכורת שקיבלתי בתור מסגר. בבית ממש לא היה מה לאכול.

★ ★ ★

לקחנו נשק — כדי כדורים

ד ייתי מיואש לגמרי. התחלתי ל־הסתובב בבתי־קפה ולשבת עם החבר׳ה, רק בשביל לא להיות בבית ולשמוע את ה־נידנוד של האשה. וכך שמעתי שמתכוננים לעשות משהו גדול. אחד מהחבר׳ה סיפר שיש מלטשה בסביבות כביש פתח־תקוה, ששם מחזיקים יהלומים ששווים מאה אלף לירות. הוא אמר שעם שלושה אנשים נוס־פים זה מישחק ילדים לקחת את הסחורה. הם גומרים לעבוד שם בחמש אחרי־הצה־ריים, ואם נבוא בשבע, רק ניכנס והיהלו־מים שלנו.

בהתחלה לא רציתי לשמוע, אבל בסוף החלטתי ללכת איתם. אני הייתי דרוש בתור מסגר, כדי לפתוח את הכספת.

אני יכול להגיד לך — אנחנו היינו ממש ילדים בהשוואה למה שהולך היום.

לקחנו מכונית של אחד החבר׳ה שהיה נהג מונית. אחרי מלחמת ששת־הימים נש־אר אצל אחד מאיתנו עוזי. הוא הביא אותו ואחר הביא אקדח. בכלל לא התכוונו להש־תמש בנשק, רק להפחיד במיקרה שמישהי יראה אותנו. אפילו כדורים לא היו לנו. לבשנו על הפנים כובעי־גרב עם חורים.

הגענו למקום בשש וחצי. היינו בטוחים שאין שם אף אחד. אבל כשנכנסנו ראיני אדם מבוגר ואחד צעיר יושבים וסופרים יהלומים. אחר־כך נודע לנו שאלה היו האב ובנו, בעלי המלטשה.

קשרנו אותם, לקחנו את היהלומים ו־ברחנו מן המקום. אחרי זה התחיל הבלגן. בחור צעיר, חייל אני חושב, התחיל לרדוף אחרינו ועלה על המונית שנכנסנו בה. ידענו שזה יהיה הסוף שלנו, אז החלטנו להוריד אותו. אבל קודם האטנו את המהי־רות, לא רצינו להרוג אותו.

ובאמת אותו בחור זיהה אחר־כך את המכונית, וכך עצרו אותנו. מחוסר הוכחות אומנם השתחררנו, אבל רק אחרי שישבתי במעצר שלושה חודשים.

כל העיתונים כתבו שזה היה השוד ה־נועז ביותר שבוצע בארץ. אבל אני יכול להגיד לך שזה לא היה כמו היום. אני יליד הארץ, השתתפתי במיבצע־סיני ובמלחמת ששת־הימים. אפילו שראיתי הרבה מוות אני עצמי לא הרגתי את אף אחד ולא מוכן להרוג. תאמיני לי, זה לא שווה חיי אדם.

★ ★ ★

בשביל שום סכום — לא כדאי להרוג

ד נה למשל בשוד של המלטשה חשבנו שיש יהלומים ב־100 אלף לירות. אחר־כך התברר שהם שווים רק 80 אלף. נניח שאפילו היינו מצליחים לקחת אותם, אז צריך לחלק את הכסף לארבעה. עכשיו, תמיד יש סיכון שנתפסים — ובאמת שניים מאיתנו נתפסו. אז רק לעורך־דין שילמנו עשרת אלפים לירות. אחר־כך, אם הייתי נשפט, אז עוד הייתי יושב כמה שנים — ורק אחר־כך מקבל את הכסף.

בשביל כסף כזה, ואפילו גדול יותר — לא כדאי להרוג אדם. אחר־כך, אפילו אם לא תופסים אותך, לא לישון תמיד בלילות, לראות תמיד את ההרוג נגד העיניים. ואם כן נתפסים — אז זה מאסר לחיים.

אבל היום לא חושבים ככה. היום החבר׳ה יכולים להרוג ולא לחשוב על זה בכלל. לא איכפת מהחיים לא של אחרים ולא של עצמם. אני בכלל לא יודע מה להגיד, על מה שעושים היום הסושעים, איך שהם יורים בקלות.

כאילו לא איכפת להם מהחיים — לא של אחרים, וגם לא של עצמם.

„הפושעים של היום — יורים בקלות“

נשף בחירת הנסיך והנסיכה!

הבילוי המושלם להורים ולילדים בחג הפסח

ביום חמישי זה, 23.4.70, בשעה 10.30 בבוקר, בפארק הלאומי, רמת־גן

תוכנית מיוחדת:

הופעת כוכבי הקרקס הישראלי

המנחה:
הזמרת דליה פרידלנד

ג׳ודי והבובה
המדברת אודי

זינגו
הליצן מתורכיה

וימפי
הכלב חנוסע־שר־רוקד

הופעה מיוחדת: תזמורת הנוער של רמת־גן

מטעם מערכת **העולם הזה** ויצרני **מאלט אביר**

ובחסותו האדיבה של **ד״ר ישראל פלד** ראש עירית רמת־גן

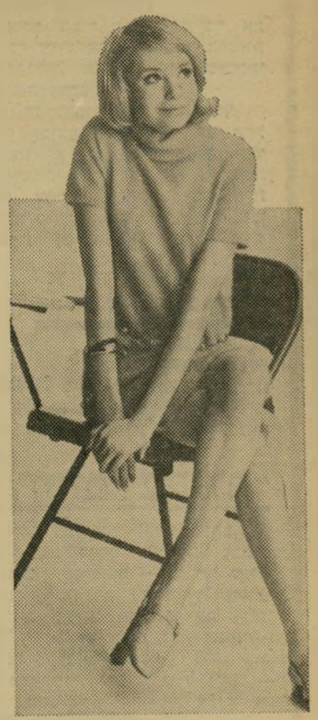

חברת „עלית“, יצרני הממת־קים המובחרים, תעניק שי מתוק לכל ילד שיבוא לנשף־הבחירה הגדול, וחבילות־שי מיוחדות למועמדים הסופיים.

עלית
העילית בשוקולד

עשתונט

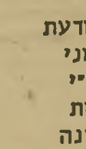
מתבגרים

זה חדש. זה מלהיב. זה עלול להיות גם קצת מסובך. אולם, הקשיבי. החיים יכולים להיות קלים יותר בשבילך. טמפוני טמפקס - ההגנה ההיגיינית המודרנית לשימוש פנימי - מסלקים ומשניחים „ימים קשים".

יתכן שאינך יודעת זאת, אולם טמפוני טמפקס פותחו ע"י רופא, למען נערות כמותך לפני 30 שנה ומעלה. אינך יכולה אף להרגיש בהם כאשר הם מונחים במקומם כראוי.

אולם, הטוב ביותר בהם הוא, אולי, כי דבר אינו מפריע לך בפעילותך השיגרתית. את ממשיכה לעשות כל מה שברצונך- ללא כל הגבלות. את מרגישה תמיד בטוחה וחפשיה. זכרי, הן הטמפון טמפקס והן שפופרת ההחדרה, ניתנים לסילוק בשטיפה. אין פשוט מזה.

נסי בעת טמפוני טמפקס. ניתן להשיגם בשתי דרגות ספיגה, רגילר וסופר.

טמפונים
TAMPAX

חגנה סניטרית לשימוש פנימי

להשיג בבתי מרקחת ובחמרוקיות מובחרות. הסעונות בקבלת רונסאות ומוסר הסברתי ישלחו 45 אג' בבולי דואר אל היבואנים אינווסט־איספקס בע"מ, תל־אביב, רחוב ירמיהו 38

● לא כדאי לראות
* לא חשוב לראות
** אפשר לראות
*** רצוי לראות
**** חובה לראות

תיאטרון

הצגה חדשה

** **נדנדה בשניים** (התיאטרון הצעיר) — הוא מחזה לשחקן וחצי, או ליתר דיוק לשחקנית וחצי שחקן. זהו סיפור אהבה בין נערה יהודיה המתקרבת לגיל שלושים, לבין פרקליט על סף הגירושין, כשכל אחד מחפש מפלט מן הבדידות המאיימת עליו, בחיקו של השני.

דמותה של הנערה, גיטל מוסקה, מסוגלת לעורר תיאבונה של כל שחקנית. היא טיפוס הם, אנושי, חביב, היא צריכה לעורר צחוק ודמע בעת ובעונה אחת, תגובותיה ספונטניות, התנהגותה טבעית. לעומתה, גירי ריאן, הפרקליט המתגרש, הוא טיפוס שגור למדי של גבר המרחם על עצמו ומטיל את אשמת כשלוניתיו על העולם כולו.

בהצגת התיאטרון הצעיר, הורגשו היטב ההבדלים, גם בבימוי וגם במישחקם של שני השחקנים. שעה ששולמית אדר, על אף צורת הדיבור הבלתי רגילה שלה, נכנסת לדמות ומצליחה להשתלט על כל הגוונים הרבים, ניראה דויד זינדר מאופק ומאובן למדי על ידה. יש להניח שזו גם אשמת התפקיד.

אי אפשר שלא להשוות הצגה זו, המלאה

אדר וזינדר ב„נדנדה בשניים"

אפשרויות כשלעצמה, עם הסרט השנון שסיקה הוליבוד לפי אותו מקור, לפני שנים אחדות.

בתפקידה של גיטל, המתלבטת בין „לתת" או לא „לתת" — בגילומה של שירלי מקלין, היה טמון כשרון משחק חריף ומרגיז, כשגם בן־זוגה, רוברט מיצ'אם, שחקן שאבלוני בדרך כלל, מצליח להכניס עור וגידים בתפקידו כפוי־הטובה של הפרקליט.

ויליאם גיבסון המחזאי, המבקר בימים אלה בארץ, כתב שורה של דיאלוגים בהם מורגשת היד המבורכת של מי שלמד בשקדנות לחבר מחזות, כל רפליקה יש בה עוקץ, כל כמה שורות מופיעה הברקה וכבר הוא שומר על מתח גם כאשר למעשה לא מתרחש דבר על הבמה.

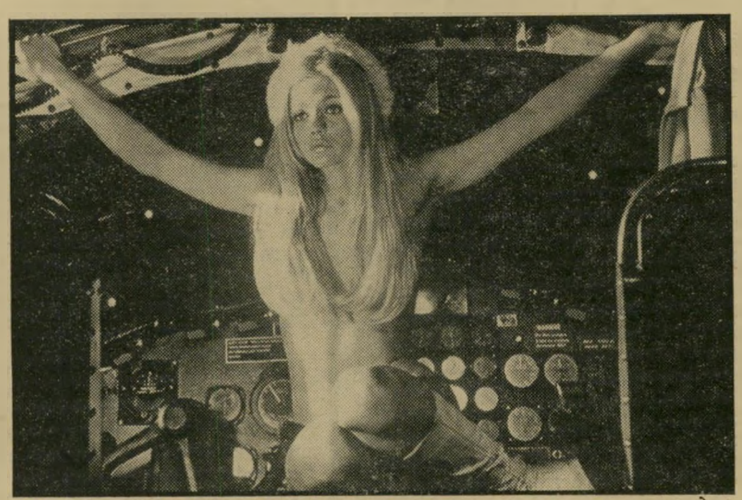
הבימוי של ניקו ניתאי שוטף, היא השתדל ואף הצליח ברוב הזמן לא לגרוע בהבחנות האנושיות הדקות של גיבסון, ועם זאת לנפות את ה„שמאלץ". אם ההפקה אינה עדיין מלוטשת די הצורך, ואורות נדלקים וכבים גם כאשר אין צורך בכך, הרי הופעתה של שולמית אדר מהווה פיצוי נאות על כך.

קולנוע

סרטים

תקר בחלל

*** **הנטושים** (דקל, תל־אביב) זה מזכיר את מיקרה השליח ממנזורית. הכל אמרו שהסיפור דמיוני, וכמה חדשים לאחר מכן נרצח הנשיא קנדי בנסיבות שהזכירו את המתואר בסרט. הפעם, חופפת הצגת הסרט

טיפשעשרה ב„קנדי"

בדיוק את מה שהתרחש השבוע בחלל: אולי לא כל הפרטים זהים, בחלליות, שמהתקלקלה אי־שם בחלל, אין אפשרות לה־צתה עצמית של המנועים, אין דרך לשוב לכדור הארץ, והחמצן לא יספיק ליותר משלושים ושש שעות.

מובן מאליו שמצב כזה מעורר מתח רב, הגובר שבעתיים כשהמדובר בנושא המוזכר בכל מהדורות החדשות. ואכן, הסרט מרתק בכל מה שקשור לצד הטכנולוגי של מבצע הצלת האסטרונאוטים, ומובן שכל התפתחות נראית אמיתית וטבעית יותר כאשר היא מקבילה למה שקוראים בעיתונים. מרשים במיוחד הוא שיתוף הפעולה של צוותים מדעים עניקים העובדים יחד במבצע, תחת פיקודו הנאמן של גרגורי פק.

הצד החלש יותר בסרט הוא דוקא הצד האנושי. הדמויות הן שגרתיות למדי — המפקד המסור, האסטרונאוט ההיסטרי, המציל הנועז — אבל איש אינו שם לבו יתר על המידה לנקודה זו.

ההשראה הפיזית שמצאו רבים באודיסיאה בחלל של קובריק והעוצמה הויזואלית של אותו סרט חסרים כאן. לעומת זאת מתפתחת בסרט הגישה שהחלל הוא עניין של יום יום, מה שנראה אתמול כדמיון הוא היום כבר מציאות, יש להתרגל לתנועה הביניכוכבית כמו שהתרגלו לתנועה הבינעירונית.

המאהבת של כל העולם

** **קנדי** (בן־יהודה, תל־אביב) היה בגירסתו הספרותית, כאטירה חצופה ונועזת מאד על פרויד, היפיס, דת, מוסר, אמנות, תורות פילוסופיות למיניהם וכל הערכים „החשובים" של החברה בימנו.

הסיפור על נערה בת שש־עשרה שלמדה כי רק אהבה יכולה להציל את העולם ר־משום כך מוכנה להתמסר בחדוה לכל מי ש„באמת" זקוק לה ולאהבתה, שפע מין ומלים בנות הברה אחת, אלא שבמקום יצרים עורר הספר רעמי בחוק. אין פלא שהספר הקים סביבו שערוריות ונמכר במיליונים של העתקים.

מובן שכל נסיון להעביר את קנדי בנאמנות אל הבד, נועד מראש לכישלון, משום שאין חברת סרטים מסחרית שתעיז להראות בקולנוע את אשר תואר במילים ולהקים נגדה בשל כך את צדקני העולם. לכן נמרחים חיציה של קנדי בקולנוע בדבש, והסאטירה מוגזמת ומופרזת עד כדי כך, שהעניין אינו נראה עוד רציני ובעל חשיבות. באותם המקומות שסצינות צריכות היו להכות את הצופה תדהמה, מסתפקים ברמזים, והמבין יבין.

עם זאת, יש רגעים מצחיקים, ודוקא אלה לא באו מן הספר: ג'ימס קוברון, כרופא מפורסם (פארודיה על בארנארד) מבצע ניתוח מסובך בפני קהל מעריצים, כשתנועותיו מזכירות מאסאדור בזירת הקרב, ואלטר מתיאו, בדמות גנרל אמריקאי, לא יצא מן המסוס שלו חמש שנים, והיא טס ללא הרף, מוכן תמיד להכות, בפקודה הראשונה, בבוגדים האדומים. לעומת זאת, סצינות כמו זו בה מגלם מארלון בראנדו „גורו" הודי, מביכות יותר משהן משעשעות.

קריסטיאן מארקאן, שהיה בעבר כוכב קולנוע צרפתי (מי ברא את האשה) ניסה לשוות לסרט אוירה מטורפת ופסיכודלית. אלא שהמוצר הסופי נראה מלוטש, מבריק, מתוכנן, זהיר ומאופק מדי, בעיני כל מי שקרא את הספר ונהנה ממנו.

מבט ספורט — ממכסיקו

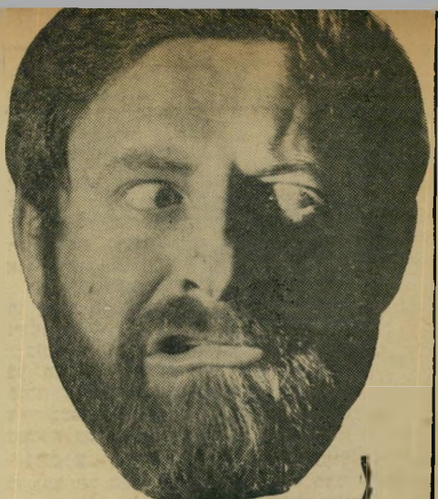
** **אולימפיאדת מכסיקו** (מקסים, תל־אביב) — מי שרק חלם ולא הצליח להגיע לאולימפיאדת מכסיקו, ימצא עניין רב בהנצחת ארועי האולימפיאדה על בד הקולנוע. כאן, הכוכבים הם הרצים, הקופצים או המתעמלים, והשיאים — הזמנים או הנקודות.

מונצחים להפליא משחקי הכדור־עף לנשים, ההתעמלות, משחק כדור־מים פרוע או ריצת מרתון המרתקת. לעומת האתלטיקה, שהוא המקצוע החשוב ביותר באולימפיאדה, נשארים שאר ענפי הספורט מקופחים מעט, בעיקר בהשוואה לסרט הנפלא על האולימפיאדה הקודמת ביפאן.

סרט מכסיקו מנסה לחקות, לא במעט את קודמו היאפני, בעיקר בכמה תעלולי מצלמה וצלומים מואטים. האטת התנועה היא בהחלט במקומה, אם רוצים לעקוב אחרי הביצוע, אך היא לפעמים מוגזמת ואינה מספקת כאשר אין כנגדה צלומים מספיקים במהירות ובקצב הנכונים.

מחדליו של סרט זה בעיקר בפרשנותו: אין כמעט זכר לאוירה הפוליטית הסוערת, שהדיה נשמעו היטב על מגרשי אולימפיאדה זו. הגורם האנושי, החשוב כל כך בספעל זה, נשאר בצל, (פרט למקרה הרץ הטאנזני הפצוע שהשלים בכוח הרצון את ריצת המרתון שלו למרות שידע כי יגיע אחרון) ונדמה כאילו האולימפיאדה היתה רק אורות בלי צללים. השיאים החדשים הובלטו, אבל היכן המשברים של

התרנגול מהתעלה

אורי זוהר בפעולה

שעה שהסרטים התרוממות ופרח במנוע מתחנים עדיין להצגת הבכורה שלהם, התחיל כבר אורי זוהר בצילום סרט חדש. והפעם, לא בהשתתפות הגשושים או אריק איינשטיין, אלא עם כוכב קולנוע בינלאומי, שהוא לא אחר מאשר חיים טופול.

הסיפור של חיים חפר מתרכז סביב דמותו של סמל, המשרת בתעלה ומקבל חופשה קצרה, כדי לנסוע לחיפה ולהתגרש. הוא יוצא לדרך עם תרמיל גב ועם תרמיל של פגז המיועד לאשת אחד החיילים שנפל בגיורה.

בדרך, הוא פוגש אוסף של בנות המין היפה, המשפיעות עליו מרוחב ליבן (וגרפן). בסיני הוא נתקל בחייכת המתרשמת מדמות החייל העייף שהוא מציג בכוונה תחילה, ודואגת לו למקלחת ולמיטה.

בתל־אביב הוא נח במרפאת רופאה נאת־מראה, כמובן בחברת הרופאה עצמה, אחר־כך הוא מבלה לילה בדירתה של ציירת המנעימה את זמנו ביחד עם חברתה לחדר. מה לא עושים למען הלוחם העייף?! לבסוף הוא מגיע הביתה, פוגש את אשתו גליה טופול שהכינה לעצמה כבר תחליף בדמות עורך־דין מכופתר עד הצוואר, אבל אינה עדיין אדישה אליו לחלוטין.

זה הסרט הראשון שאורי זוהר מביים לפי תסריט מוכן מראש שנכתב ע"י אחרים בלי השתתפותו. (חיים חפר ודיק קלמנס). „ההרגשה מוזרה במקצת," הוא אומר אבל כמובן שאפילו בתסריט המוכן חלים שינויים, כי הסרט כולו תפור לפי מידה, מידותו של חיים טופול, וכל שורה בדיאלוג וכל תנועה בפני המצלמה צריכים לשרת אותו בראש ובראשונה.

„זה יהיה סרט מסחרי ומבדר, ובתור בדרן מקצועי שהספיק כבר להצחיק בעבר, אני חושב שידוע לי כבר די הרבה בנידון". דברי אורי זוהר.

★ ★ ★

גדעון שמר תופס שדווה

א ורי עצמו מדפיע בתפקיד קטן בסרט החדש, כבדרן במועדון־לילה חיפאי. כצינה זו צולמה באחד הלילות של השבוע שעבר במועדון של מלון רמת־אביב וכל מי שמאמין כי עשיית סרט זה עסק מרתק, צריך היה להיות במקום כדי להבין בכמה עבודה שחורה כרוך כל העניין, ואת, על אף העובדה שאורי זוהר הוא במאי השומר על מצב רוח עליז בשעת הצילומים, מצחיק את הצוות, את הסטאטיסטים הממלאים את המועדון ואפילו את הצלם שבא להנציח אותו.

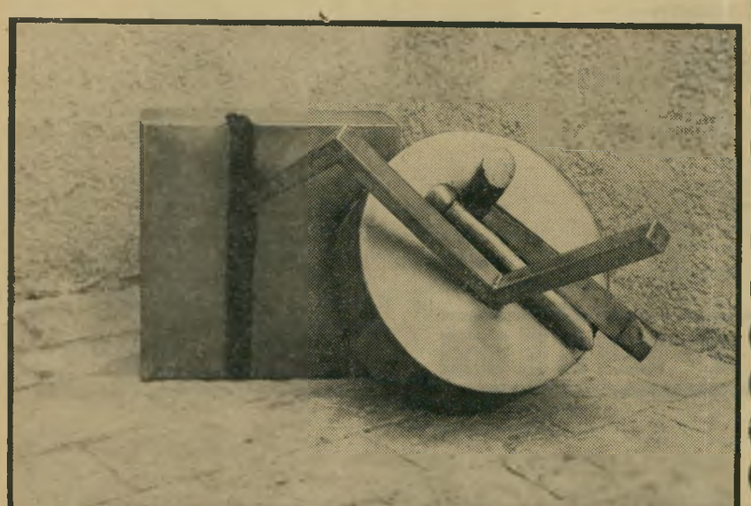
אבל מה לעשות ובכל כצינה צריך לכוון עשרות פרוז'קטורים, אחר־כך להסביר לקהל מה רוצים ממנו, ולבדוק אם אומנם הבין את ההסברים, לדאוג לפיזור עשן מלאכותי היוצר אוירה מתאימה, ורק כשכל זה נגמר, להפעיל את המצלמה.

מצלמים את הסצינה. פעם פעמיים, כולם מרוצים, נושמים לרווחה מתכוננים לעבוד לסצינה הבאה. ואז מופיע חשמלאי ומודיע בשלחה אולימפית ששניים מן הפרוז'קטורים לא נדלקו בזמן. הפרשה מתחילה כמובן בראשית. פעם אחת בעברית ופעם באנגלית, כי סרט שבו מופיע טופול מיועד אוטומטית לייצוא, ושם אהבים סרטים בשפה הנהירה להם וללא תרגום בגוף הסרט.

גמרו לצלם את הסצינה. על המסך זה ימשך כשלושים או ארבעים שניות. העבודה מתנהלת בקצב קדחתני. אורי זוהר חייב לסיים את הצילומים תוך שלושים יום אחרת יברח לו הכוכב הראשי, לחיים טופול יש התחייבויות אחרות. בינתיים, כך מבטיחים לנו, יזכה הקהל, עם סיום צלומי התרנגול, לראות סוף כל סוף את „התרוממות שהצגתו נדחתה כבר מספר פעמים.

קישון, גליה, חיים טופול וזוהר בחסרטת „התרנגול"

„חדירה" של יגאל תומרקין

מצלמה משנה זוית. דוד גורפינקל ועוד כמה עוזרים מרימים את המצלמה הכבדה ומעבירים אותה לצד השני של המועדון. החשמלאים מכוונים את כל הפרוז'קטורים מחדש. אורי זוהר משוחח עם שלמה צפריר, הצייר על התאורה.

הסטאטיסטים מסתובבים באפס מעשה ואינם מבינים בדיוק מדוע עליהם לבלות כל־כך הרבה זמן בעבודה כה מעטה. בחוץ יושב לו בנחת גדעון שמר וממתין לסצינה הבאה. יש לו תפקיד קטן יחסית (הוא עורך־הדין שצריך לרשת את אשת הסמל) אבל אינו מתרגש. זה עיסוק נעים ונוח בין שתי הצגות תיאטרון.

★ ★ ★

המצ. רצה לרשום דו"ח

ב ין צילום לצילום, מספרים בדי־חת הוי על ימי ההסרטה הראשונים: באחת הסצינות, צריך היה הסמל (חיים טופול) לעצור טרמפ בתחנה לאיסוף חיילים. הוא ניצב בתחנה, הצוות עם המצלמה המתמקם מן העבר השני של הכביש וטופול מניף ידו אל על. שוטר צבאי נעצר, מתבונן בדמות של הסמל המאולתר, שאינו לבוש לפי פקודות מטכ"ל, ומיד מבקש ממנו פרטים ומתכונן אפילו להעביר אותו בניידת לשיפוט מהיר. רק בדרך נס, לאחר שכנועים רבים, הסכים לותר על הטרף, אבל קשה לדעת אם האמין כי טופול אמנם שחקן או שיקנה במוניחד כרטיסים לסרט כדי להיוכח אם מתחו אותו.

תערוכות

חדש בגלריות

★★★★ **יגאל תומרקין** (גלריה ריבנפלד, יפו העתיקה). מעבר חד מהאובייקטים והדמויות היצוקות אל כללי הפיסול הדוחים כיום בעולם, שהם: ההתיחסות של נפחים זה אל זה, והתיחסותם לחלל שסביבם. שבעה פסלים גדולים הבנויים סביב מוטו אחד: צורות גיאומטריות. זוהי פעם ראשונה שהאמן פונה לצורות נקיות יחסית ושאליהם מצורפים בורגת חשיבות משנית, מלבנים, חיצים וגלילים מבוקעים עם הרבה רמזים אירוטיים, וזאת לעומת פסליו הקודמים שבהם היו הצורות הגיאומטריות תוספת בלבד לכתב ידו האישי, כדי לבטל את ה„סטריליות" של הפיסול הגיאומטרי הקר, מתווסף לפסלים הספוס טכני המוסיף את הברוטליות האופיינית של תומרקין. התערוכה לא היתה זקוקה להסתמכות על מבנה המצוי בתחריט של **אלברכט דירר** („מלנכוליה") אלא היא נובעת מהאסתיקה הרווחת כיום, שהיא תוצאה של התפתחות התעשיתית של עיצוב המוצר.

★★ **נעים בסון** (גלריה המעגל, רמת־גן). תערוכת יחיד ראשונה. טבעיקת התזה עדינה הכוללת שני אלמנטים עיקריים: עגולים כימטריים וזרימה רכה של קוים כשאליהם נוספו רמזים פיגורטיביים של ראשי נשים ועיניים שאינם משנים את הגישה הברורה לכיוון הציור המופשט. הציורים, העשויים בנימה סוריאליסטית, מזכירים עולם תת־מימי של צורות אמורפיות לא מוגדרות.

★★ **ברכה צפירה** (גלריה הדני, יפו העתיקה). שיפור ניכר מתערוכת יחיד קודמת לפני עשור שנים שבה הציגה עבודות שהיו כתמים מקריים ללא חוט שדרה. בתערוכה הנוכחית מוצגים ציורי שמן ועצם הטכניקה מחייבת את הציירת לבנות את התמונות מתוך תכנון מוקדם. הצבעוניות — עליזה וחריפה ובכלל הכללי הוא מעבר לכתמים גדולים של צבע נקי כשהסונטניות הקודמת הולכת ונעלמת.

★★★ **עזרד פיינגרש** (מוזיאון הנגב, באר־שבע) ציורים ורישומים.

★★★ **אדלן 31** (תכלת, תל־אביב) — שביתות פועלים ונוער הצועד לקראת המבגרות, הם שני נושאי סרט שוודי זה, המתרחש בעיירה אולן בשנת 1931. הבמאי בו וידרברג (אלווירה מאדיגאן) זכה לפרס פסטיבל קאן, עבור סרט זה.

★★★ **ז'ד זי'ם** (פריז, תל־אביב) — ידידות מוזרה בין שני גברים ואשה, בסרט רגיש ויפה של פרנסואה טריפו, עם ז'אן מורו ואוסקר ורנר.

★★ **התובע** (ארמון־דוד, תל־אביב) — מוחו של אדם לבן, נשתל בגופו של כושי גברתן. סיפור מעניין שניתן היה לפתחו הרבה יותר.

★★★ **הכורת הסיציליאנים** (תל־אביב, תל־אביב) — סרט פשע מיקצועי, הנישען על כוכביו (דלון, גאבן, ונטורה) לניזון ולרקבון רומא המודרנית. סידרת סצינות מדהימות את העין. חובה לראות, גם למי שלא ייהנה.

★★★ **היה שלום קזבלנקה** (אלנבי, תל־אביב) — סרט מסחרי על הבורגנות היהודית באמריקה ועל צאצאיה. הומור, מין, וביקורת חברתית המבדרים בלי להרגיז איש.

★★★ **המכירים לזהב** (סינרמה, תל־אביב) — מערבון עם שירה במקום יריות, על מחשפי זהב בקליפורניה. הופעה יוצאת מן הכלל של לי מארווין, וצילומים מרהיבי עין.

ספורטאים חשובים?

אילו היו חובבי קולנוע אדישים לספורט, שרצו לראות בפעם שניה את סרטו של קואיצ'קאוה על יפאן — הרי במקרה זה לא כדאי לעייפם — זהו סרט לאוהדי ספורט בלבד.

★★★★ **סמיריקון** (סטודיו, תל־אביב) — פליני מתאר את רומי העתיקה ומתכוון ועל חטיפת מטוס נועזת. השאר מבריק פחות.

★★ **מודה של סנטה ויטוריה** (מוגרבי, תל־אביב) — עיירה איטלקית מסתירה מיליון בקבוקי יין מעיני הכובש הגרמני. סרט בינוני שכדאי לראות בגלל אנטוני קווין ואנה מניאני בתפקידים הראשיים.

★★★ **נמר־התעיפה** (חן, תל־אביב) — סופרמרקט של בעיות ותסביכים לפי מיטב המסורת של רבי־המכר באמריקה, מוגש בצורה מיקצועית.

★★★ **סח לי, אבא אתה נושך את צווארי** (ארנון, ירושלים) — פארודיה על סרטי זוועה למיניהם, עם בימוי (רומן פולנסקי) ומשחק (ג'ק מקגורן ואלפי מבס) מבריקים. לאוהבי ערפדים.

במדינה

(המשך מעמוד 18)

יהלום מבלי לראותו תחילה, ומשלם כסף? שנית, זה לא מקובל אצל יהודים לא לעמוד על המקח. המחיר הכפול ממה שהציע תחילה לא הרתיע אותו — וזה נתן לי אור אדום."

התכשיטאי פנה למשטרה, ובעקבות תלונתו נעצרו כעבור יומיים, דוד שפרן ואביטל נירפז.

בינתיים הגיעו תלונות דומות מעוד אר־בע חנויות תכשיטים. היה זה אותו סי־פור: הזמנת יהלום ל־12 לחודש, עם צ'ק כמפרעה והבטחה להחליפו בהמחאה בנקאית עם קבלת היהלום.

זיופים במזיונים בחיפוש שנערך בדירתם של הצעירים מצאה המשטרה מעב־דה משוכללת לייצור המחאות בנקאיות מזו־ייפות; חותמת שר־הפנים לצורך זיוף תעו־דות־זהות, גלופה של צ'ק בנקאי מבנק לאומי לישראל, סניף מרכז, וגם צ'קים מוכנים שכבר הודפסו באמצעות הגלופה; ותעודת זהוי ריקה.

לדברי תובע המשטרה, נתפסו שני הנוכלים, השייכים לרשת גדולה של זיים־נים שעמדה להפיץ המחאות מזוייפות במליוני לירות, ממש בשנייה האחרונה.

השניים תיכננו לקנות יהלומים בהמחאות מזוייפות להונות עשרות בנקים בארץ —

דוד שפרן
כיצד מסדרים בתולה?

אבל רק עד ה־12.4.70. כי בין שאר החם־צים בדירתם, נימצאו גם דרכון בר־תוקף ושני כרטיסי־טיסה לתאריך ה־13.4.70.

גם דון־ז'ואן. לדברי בא־כוח המשטרה, לא הגביל שפרן עצמו רק לעסקי הזיופים. הוא הכיר צעירה תמימה, ואחרי שכבש את ליבה הבטיח לה נישואין. לפני שעמדו להירשם ברבנות התלונן באוזנה שאינו יכול להיכנס לעסק נהדר — היות וחסר לו כמה אלפי לירות. הבתולה, שכבר ראתה את החופה מעל ראשה, הוציאה את חסכונותיה מהבנק, לותה כספים מ־קרובים וידידים, ומסרה בידי שפרן 3000 ל"י.

למחרת היום נעלם שפרן — יחד עם הכסף. במשך כל זמן החיזור היה שפרן כמובן איש נשוי מאוד. כל חיזורו נועד רק כדי להוציא כסף מידי הצעירה התמימה. בכסף זה, טוענת המשטרה, קנה שפרן את הגלופות ושאר הציוד לזיוף המחאות ותעודות־זהות, ופתח את עסקו.

צחוק הגורל הוא בכך שהתלונה הראשונה באה דווקא מהצעירה המרומה עצמה — ולא מבעלי חנויות התכשיטים והבנקים.

נלחם במיתה. בבית־משפט השלום בתל־אביב הכחיש השבוע שפרן בפני השופט יוסף מגורי־כהן את כל ההאשמות. „אין אף בן־אדם שטוען שנתתי לו צ'ק מזוייף," הכריז. „גם הבן־אדם עם הגלופות לא זיהה אותי שמכר לי." את הדרכון המוכן הוא מתרץ כך: „שלחתי את אשתי לחוץ־לארץ לפני כמה חודשים. הייתי צריך לצאת איתה, אבל לקחו אותי למילו־אים. עכשיו שיחררו אותי והייתי צריך לנסוע אחריה."

לעומתו, היה עמיתו אביטל נירפז שתקן יותר. בא־כוחו, עורך־דין רון רוטמן,

פסח חג־האביב
הגיע. הנצח את שמחת
חחג במצלמתך.
* מבחר גדול של ציוד לצלום.
* פתוח, וחגדלות צבעוניות ע"י המעבדות הגדולות בארץ.
* פתוח מעולה של צלומי שחור־לבן.
* צלומי־פספורט בין רגע.
* העתקת מסמכים בו־במקום.
פוטו ברנר
חיפה רחוב הנביא 10

פרושו גבר — HOMBRE
לגבר האקסקלוסיבי
בוטיק קובו־את־קוקי
דגמים מיוחדים * חולצות בהזמנה
ומוצרים מיוחדים מחו"ל
ת"א רח' אבן־גבירול 30, בפסג'

רחל מרחלת על כל העולם

האיש שהולך לו הכל

כשלמישהו הולך בחיים, אז הולך לו לכל אורך הדרך, שיהיה לו לבריאות. כמו ל**מייק ברנט** למשל. רק תשמעו מה זה נקרא ללכת.

קודם כל הוא בן 23 וגובהו 187. כבר התחלה טובה, מה? אחר־כך יש לו עיניים כחולות אפורות. המשך לא רע.

הוא נולד בניקוסיה, עלה לארץ בן חודש, גר בחיפה, נסע לסיבוב הופעות באירופה עם להקת כרמון, תפס שם חוזה להופעה בטהרן — ונתגלה שם על־ידי הזמרת **פיבי ורטן** אשתו של **ג'וני הולידיי**.

חכו, זה לא כל מה שהלך לו. זאת רק ההתחלה.

הוא הוזמן על ידי סילבי לחדרה, כדי לדון בעניינים מקצועיים, אבל הדיון לא התקיים, כי ליד החדר הוא מצא את שומר ראשו של בעלה, שהופקד לשמור — לא, לא על ראשה, על משהו אחר — של סילבי הקטנה.

אבל דבר כזה באמת לא יכול לעכב אחד שהולך לו בחיים. הוא בכל זאת הגיע לביתם של סילבי וג'וני, בפאריס — הפעם בצורה רשמית יותר.

המלחין של הולידיי, **ג'אן רנאר**, כתב עבורו שיר בשם תני לי לאהוב אותך, והשיר, תצחקו תצחקו אם זה מצחיק אתכם, השיר נמכר תוך חודש ימים ב־130 אלף תקליטים, ונמצא כרגע במקום החמישי במיצעד הצרפתי. מצחיק מאוד, מה?

או עכשיו מייק מסתובב בפאריס לבוש בדיוק כמו ג'וני הולידיי (הוא מקבל את הבגדים מאותו מקור), לומד לרקוד, צרפתית, איטלקית, ובכלל האמרגן שלו, **זורר ארנייה**, מוצא עליו אלפי לירות, או פרנקים, איך שקוראים לזה שם, כדי להפוך אותו לבן־אדם. אגב, ברור לכם כמובן שהשיר שהפך אותו למפורסם הוא בצרפתית, ומייק לא מבין מילה אחת ממה שהוא שר. הוא שר אותו מטקסט שכתוב בעברית.

אבל חכו, אתם חושבים שבזה נגמרו הצרות? זאת אומרת, השמחות? איפה, את העיקר עוד לא סיפרתי לכם:

יש לו שם למייק חברה, נסיכה לבנונית, מולטימיליונרית בת 22. ואפילו זה עוד לא הכל. בנוסף ללבנונית, הוא מיודד גם עם — כמובן, אלא מה? — עם **ב. ב.** הגדולה בכבודה ובעצמה. אני יודעת, אני יודעת שלב. ב. יש ידיד. אתם לא צריכים

מיק מישל, ברנט ודניה לביא

לספר לי. אבל אתם הרי יודעים שב. ב. אוהבת תמיד איזה אפריטיף, נוסף למנה העיקרית. אז כרגע מייק הוא האפריטיף.

ואם כבר מדברים על בריג'יט בארדו, אז זה המקום להזכיר גם **שמיק מישל**, הזמרת הידועה, מתכננת עבורו הופעה — ביחד עם **דניה לביא**.

שמע מייק, אם אתה כבר שם אולי אתה מארגן שישחררו לנו את המיראז'ים?

40 אלף ל"י בשביל גט

זוכרים את „צמד הנוודים"? אלה היו זהבה (22) ודני קפאון. חמש שנים שלמות הם היו מחותנים זה לזה, עבדו יחד, שרו יחד, היו יחד צמד, הצ־ליחו יחד, קנו לעצמם דירה קטנה של שלושה וחצי חדרים בשיכון בבלי בצפון תל־אביב, מכונית „אופל קאדט", ועוד כל מיני דברים טובים — עד שפתאום, טראח, לפני שנה התפוצץ כל העסק.

למה התפוצץ? למה הצמד הפך לש־ני בודדים. דני עזב את אשתו, נראה בחברת חתיכות אחרות. אבל זהבה לא התייאשה ממנו בכל זאת, המשיכה לק־ווות. לפני כמה חודשים היא התחילה להופיע במועדון־לילה היפואי „זורבה", חסכה קצת פונטים, נסעה לפאריס, וקיוותה שכשתחזור, יחזור אליה דני.

ובאמת, לפני שבועיים, כשהיא הגיעה, מי חיכה לה בשדה־התעופה, אם לא דני'לה שלה? אבל לא למה שהיא חש־בה.

כל מה שהשובב רצה, זה לבשר לה שאם היא מתכוננת לקחת מונית לשי־כון בבלי, אז מצפה לה הפתעה: אין להם כבר בית שם. הוא מכר את הדירה כשהיא היתה בפאריס.

אבל שלא תחשבו שהוא איזה שודד־דרכים, או שחוטף כספים מבני־אדם. הוא הציע לאשת־חיקו סך עגלגל של ארבעים אלף טבין ותקיליו, כמו ש־אומרים (מה זה בעצם?).

בתנאי אחד, קטן: שהיא תיתן לו גט.

קטן, אבל ממזר.

רק בלי סערות

ג'וזי כץ

לאחר הסערה בא השקט, ולאחר הלילה זורחת השמש. ומי שלא מאמין, יכול לשאול את הזמר והמלחין **שמואליק קראוס** ואת הרקדנית **ג'וזי כץ**.

את כל הסערות שעברו על שני אלה לא כדאי שאני אפרט לכם, כי זה היה יכול למלא שני פרקים בהגדה לבית פור־סיט. והנה עכשיו הם הגיעו אל המנוחה ואל הנחלה. או לפחות, כך אני מקווה.

לאחר הרבה שנים של ציפיה והמתנה סבלנית מצד ג'וזי, סוף סוף נשא אותה שמואליק לאשה, זה עתה, בארצות־הברית, ממש לפני שיצאו לארץ.

ומאז שהם בארץ, לא רואים את שמואליק בדיסקוטקים, כנהוג. הוא יושב בשקט בבית הוריו, לא מוציא משם את האף, עוסק כל היום בחיבור פזמונים ולחנים ומנגינות וכל מיני דברים אחרים עם תווים.

וג'וזי זכתה בשבוע שעבר בתפקיד הראשי בסירטו של **מנחם גוטן** „ימח שמך, איפה היית במלחמה?". על התפקיד הזה ניהל גולן מו"מ עם **אסתר עופרים** והשחקנית האנגלית **מריאן פייטפול**. וג'וזי תופיע בסרט לצידו של **יהורם גאון**, לא פחות ולא יותר.

אני מאחלת להם הצלחה וכל טוב יהעיקר — בלי סערות.

הבעל של ז'רמן אוניקובסקי

דני בינסטמוד

ז'רמן אוניקובסקי הקטנטונת נחש־בת בארץ לסתם שחקנית טובה וידועה. אבל בעלה לעומת זאת, **דני בינסטמוד**, נחשב לרקדן הכי טוב בארץ. אפילו מש־מיציו לא יכולים להוריד אותו לדרגה יותר נמוכה מאשר „אחד הרקדנים הטובים ב־ארץ." משום כך הוא עובד כיום כפועל־במה, וזכה אפילו להקים את הבמה ב־הלוויתו של נתן אלתרמן.

איך זה כהישג מקצועי בשביל רקדן לא רע, אתם אומרים.

דני היה בשעתו הרקדן הראשי בלהקת בת־שבע, הסתכסך איתם, עבר ללהקת ג'אז פלוס, נהיה גם שם הרקדן הראשי, הסכים להצעתו של **יונתן כרמון** לצאת איתם לסיבוב הופעות באירופה, ואומרים שג'אז פלוס התפרקה בגלל שדני הרוויח להם מאחור מדי שהוא עוזב, והשאיר אותם תקועים באוויר. פשוט נשבר לו.

באמצע הסיבוב באירופה הוא אמר שלום — וחזר לארץ כדי להקים במות ושאר דברים חשובים כאלו. ואם זה הוא שמשפיע על רעייתו או רעיתו שמשפיעה עליו, אינני יודעת — אבל הבדיחה היא שג'רמן התחילה להכריז שנמאס לה מהמשחק. מה שהיא רוצה זה — להקים חנות דוגמא.

אבל בינתיים, לאכזבתה עמוקה, היא איננה מסוגלת להגשים את שאיפתה, בגלל שהיא צריכה לכבד בהצגה של **הקאמרי מלכת האמבטיה**.

חיים קשים.

טען שמרשו אומנם מודה אולם, הרוח החיה בעסקים היה שפרן, ואילו חלקו שלו היה חסר חשיבות.

תובע המשטרה ביקש מהשופט 15 ימי מעצר נוספים עבור שני החשודים, החשוב

אביטל נירפז
אמא חולה מצפה לבנה

והלא־חשוב, וכבר בישר מראש שאחר כך יבקש לעצור אותם עד להעמדתם לדין: „יש להם דרכונים מוכנים, וברגע שישתח־ררו יעזבו את הארץ."

בא־כוחו של נירפז ניסה שוב, גילה כי מרשו הוא בן מושב ואמו החולה אינה יודעת כלל על מעצרו ומצפה לו לליל־הסדר כמדי שנה. הוא גם הזכיר את עברו המפואר של נירפז, ששירת במשטרה והשתתף במלחמת ששת הימים בקרבות על המיתלה.

שעה שהופיע בפני השופט, גייס עורך־הדין רון רוסטן לעזרתו גם את עמיתו רון רון.

מאומה לא עזר. על אף העבר המפואר, צירף השופט את נירפז לשפרן, שלח את שניהם ל־15 ימי מעצר.

עיתונות

עסקי

נשים

עיתון חדש נולד השבוע — 2 פלוס, זהו ירחון המיועד לאשה, והעוסק בנוש־אים כילדים, הריון ולידה, הורים ובריאות.

2 פלוס מהווה נסיון שני בארץ להתחרות עם שבועון לאשה בשוק הקוראות הענק והעשיר. הנסיון הראשון היה של מעריב, כאשר הוציא את הירחון המהודר את, ועדיין נותר לראות באיזו מידה הצליח נסיון זה מבחינה עסקית.

הנסיון השני עתה, מבוצע על־ידי שבתאי הימלפארב, מנהל ההוצאה הלועזית של מפא"י, המוציאה לאור את כל העתונים בלועזית של מפא"י. לדברי הימלפארב, הסיבה להולדת 2 פלוס היא הצורך להתחיל להגיע את קהל קוראי הלועזית שלו לעבור בהדרגה לעברית.

מלחמה נגד החינוך. מאמצים לא מבוטלים הושקעו בלידת הרך הנולד. זהו העיתון הראשון בארץ המודפס במלואו על נייר כרומו. הימלפארב לקח מאת את העורכת הגראפית שלו, גילה שקין, דבר המוצא ביטויו בכך ש־2 פלוס מזכיר את את במיבנהו הגרפאי. מבחינה מערכ־תית, העיתון אינו רע במיוחד, אינו מלהיב במיוחד. לדברי הימלפארב, יהיה עליו להגיע לתפוצה של עשרת אלפים עותקים כדי לעמוד בהוצאות — מספר הנראה קצת אופטימי מידי בעיני מומחים.

דבר אחד ברור: לרך הנולד צפוי מאבק קשה על קיומו מצד שני עיתוני הנשים הקיימים.

בקונצרן המשפחתי של משפחת מוזס, לו שייכים העיתונים ידיעות ולאשה, נזכ־רים עתה מן הסתם כיצד לפני כמחצית השנה רצה אלכסנדר מוזס, המנהל את הדפוס המשפחתי, להוציא ירחון נשים, ואחיו נוח, עורך ומו"ל ידיעות אחרונות, הניאו מכך, כדי לא לפגוע בתפוצת לאשה.

אולם שלא כמו עם אחיו, צפויה עתה לנוח מוזס מערכה קשה מצד 2 פלוס — ומצד מפא"י העומדת מאחריו.

חבר! אוהד!

הכנס הארצי של פעילי תנועת העולם הזה — כוח חדש החליט לבקש מכל חבריה ואוהדיה ליזום בביתם, או בבית חבריהם, מיפגש דו־שבועי של ידידים, מכרים, חברים לעבודה ולמילואים.

בכל שבועיים, יעמוד במרכז כל המפגשות ברחבי הארץ נושא אחד, שיוצע על־ידי ההנהלה יחד עם ראשי־פרקים שנועדו להקל על הבירור והוויכוח.

כל החברים היוזמים חוגים כאלה, מתבקשים להתקשר עם משרד־התנועה, טלפון 265836, תל־אביב.

להלן הנושא המוצע לשבועיים הקרובים:

נושא הדיון: שליחות הד"ר גולדמן

ראשי פרקים מוצעים לדיון:

1. האם צריכה הממשלה להיענות **לכל יוזמה לשלום**, המוצעת על־ידי ממשלות־ערב או גורם שלישי כלשהו?
2. מה היו שיקוליה של ראש־הממשלה בהביאה את שליחות גולדמן לאישור הממשלה, **שעה שלא נדרשה כלל לכך**?
3. האם העובדה שהממשלה קיימה שני דיונים ממושכים על עניין הזמנת הד"ר גולדמן — מעידה על כך שהממשלה **הכירה ברצינות היוזמה**?
4. האם קיים קשר בין החלטתה השלילית של הממשלה לבין החלטותיה הקודמות:
   א. סירוב הממשלה להתיר **לאלי"עברי** לארגן כנס מנהיגים פלסטיניים מכל רחבי השטחים המוחזקים בחברון;
   ב. דחיית יוזמת־השלום של **הנשיא בורגיבה**.
   אם קיים קשר — **מהו**?
5. האם מסכימה **ממשלת הליכוד הלאומי** לשלום ללא סיפוח, עם מתן ערובות ביטחוניות מוחלטות?
   אם הממשלה אינה מסכימה לכך — **האם זוהי סיבת הכשלת שליחותו של גולדמן**?
6. האם בעיקבות החלטת הסירוב גבר מישקלה של **סיעת גח"ל בממשלת הליכוד הלאומי**? אם כן — מדוע?
7. האם נכון הוא כי בעיקבות הסירוב הנ"ל **התבטלה הטענה היסודית של ממשלת ישראל**, לפיה אין שום נכונות להידברות מצד מנהיגי ערב?
8. האם סירוב הממשלה להתיר את נסיעת הד"ר גולדמן שינה את **תדמיתה בעיני הציבור בארץ**?
9. האם ההחלטה הנ"ל פגעה **בתדמית המדינה בחו"ל**?
10. האם נהגה סיעת העולם הזה — כוח חדש בתבונה **בהציעה להביע אי־אמון בממשלה**, בעיקבות החלטתה הנ"ל?
11. בעיקבות החלטת הסירוב — כיצד על התנועה לנהוג, **זמתן הפעולות המעשיות המוצעות עלידיכם**?

אחד מסרטי החובה של השנה!

הנטושים" דרמה אנושית מרגשת מסעירה

שופעת מתח מחשמל!

סרט שטרם נעשה כמותו ולא היה טוב כמוהו! רקס ריד

סרט מומלץ לשלושה פרסי אוסקר 1970

מביה — הצגת בכורה תגלית
השבוע 9.30—6.45; שבוע 2

70 מ"מ —
צליל סריאופוני —
כרטיסים במשרדים

בקולנוע "דקל"

ה מובטחת
ם: 26, 25, 14 ת"א רח' יהודה המכבי 94.

במדינה

השטחים

שתי יהודיות בין 30 אלף ערבים

איבון גולדשלג בת ה־25 היא האחות הראשית בבית־החולים באל־עריש. כאשר גונב לאוזניהם של התושבים המקומיים, לפני זמן מה, כי היא רוצה לעזוב את המקום, החלה תסיסה — וההודעה, דיסקרטית אך חד־משמעית, הגיעה לאוזניהם של האחראים במקום: „אם איבון תעזוב, יהיו כאן הפגנות."

הפרט הפיקנטי: איבון — למרות שמה האקזוטי — היא יהודיה.

איבון לא עזבה. ומומחים ברצועת עזה מאמינים, כי העובדה שאל־עריש היא אוא־זיס של שקט וביטחון ברחבי הרצועה שרקקת הרימונים — נובעת בין השאר גם מעבודתן של איבון ומתנדבת יהודיה שנייה, תמר, שהפכו לשם דבר בין 30 אלף תושבי אל־עריש.

„הכל נשבר." איבון עלתה מגרמניה. הוריה ניספו בשואה והיא גדלה בבתי־יתומים. בישראל שהתה הצי שנה בכפר הנשיא, התנדבה לצה"ל, שוחררה באוקטובר 1968, החליטה שעדיין לא התנדבה די הצורך, וחודש לאחר מכן כבר עבדה כאחות ראשית בבית־החולים באל־עריש, כשהיא לומדת ערבית ועברית גם יחד.

פסיכולוג יכול היה אולי להסביר את התנהגותה של איבון. אהבה שרוכשת יתומת השואה לכל חוליה — יחס המורגש על־ידם יפה מאוד. היא מטפלת בחולים כאם בילדיה. במיוחד חורה לה מצב התת־תזונה השורר בין ילדי המקום: „הלב נשבר לראות איך יוצאים מבית־החולים, לאחר טיפול ממושך, ילדים בריאים," היא אומרת, — „וחוזרים אחרי חודשיים כשהם סובלים שוב מתת־תזונה חריפה."

אחות איבון גולדשלג
יתומת השואה — מטפלת בבידואים

פיתרון רדיקלי. כדי לפתור בעייה זו החלה איבון ללחום למען הקמת מרכז לאם ולילד באל־עריש, בו יקבלו אימהות הדרכה וטיפול נאותים. כן נועד המרכז להקים צוותי מדריכות מקומיות, שיפיצו את התורה בכל האיזור.

מלבד הצלת בריאותם של מאות ילדים, רואה איבון במרכז קהילתי כזה גם משמעות חברתית: „זו תהיה דוגמה מצויינת לאפשרות להידברות בינינו לבין הערבים," אומרת היא.

אנטומיה — מיהודיה ליערבים.

לצד איבון, קיימת באל־עריש גם תמר.

תמר בוטון היא נס טבע: בחברה המוסלמית הנוקשה, קשה להבין כיצד גברים ערביים הסכימו להתיישב על ספסל לימודים — וללמוד מפיה של אשה מקצוע כה דיסקרטי כחובשות, שבו יש לדון, אללה ירחם, באבריו החשופים של הגבר.

תמר (23), דור חמישי בארץ, חניכת הדסה וזוברת ערבית מצרית שוטפת, אותה למדה מאמה, הגיעה לאל־עריש במאי 1969 — ומאז מדריכה תושבים במקומים בקורס חצי שנתי לחובשים. החניכים אמנם כולם אינטליגנטים גדולים, בוגרי תיכון, אך למרות זאת לא תמיד קל להם ללמוד אנאטומיה, מגיעת הריון, ונושאים דומים — מפי אשה.

חניכיה של תמר לא יעבדו כחובשים רגילים במרפאות. הם יועדו לעבוד בתחום הרפואה המונעת, חידוש שלא היה קיים באיזור בימי המצרים. יהיו אלו חובשים קהילתיים, שיפעלו בקרב שבטי הבידואים בצפון־סיני. כדי שיצליחו בתפקידם, יהיה עליהם לחיות בקרב השבט אליו יישלחו.

כאיבון, מאמינה גם תמי, על סמך נסיונה באל־עריש, כי שיתוף פעולה בין ערבים ליהודים הוא מציאותי — ואפשרי כאשר הערבים משוכנעים שאכן קיים רצון כן לעזור להם.

על דבר אחד מצטערת תמי: על העובדה שאין לה אפילו תלמידה אחת. ואין זה טומיה, מגיעת הריון, ונושאים דומים — מפי אשה.

חניכיה של תמר לא יעבדו כחובשים רגילים במרפאות. הם יועדו לעבוד בתחום הרפואה המונעת, חידוש שלא היה קיים באיזור בימי המצרים. יהיו אלו חובשים קהילתיים, שיפעלו בקרב שבטי הבידואים בצפון־סיני. כדי שיצליחו בתפקידם, יהיה עליהם לחיות בקרב השבט אליו יישלחו.

כאיבון, מאמינה גם תמי, על סמך נסיונה באל־עריש, כי שיתוף פעולה בין ערבים ליהודים הוא מציאותי — ואפשרי כאשר הערבים משוכנעים שאכן קיים רצון כן לעזור להם.

על דבר אחד מצטערת תמי: על העובדה שאין לה אפילו תלמידה אחת. ואין זה מפני שהורי המועמדות הפוטנציאליות פחדו ממדריכה. הסיבה הרבה יותר פשוטה: הם סירבו להרשות לבנותיהן לשבת בכיתה מלאה גברים.

אחות תמר ביטון
מגיעת הריון — לגברים ערבים

מועצות־מקומיות

מי ישים עין על ראש־העין?

אחד מתפקידיו החשובים של משרד־הפנים — מלבד הבטחת כספים לקופת־האוצר על־ידי גביית איגרות מדהימות בגובהן עבור שירותיו — הוא פיקוח על המתרחש ברשויות המקומיות ברחבי הארץ.

כך — לפחות בתיאוריה. על ההבדל בין תיאוריה למציאות ניתן ללמוד מכמה דוגמאות מוזרות המתרחשות בראש־העין — מקום קטן, אך בעל אפשרויות גדולות לאנשים מסויימים.

ילדים זומדים במקלט. דוגמה מספר 1: יו"ר המועצה המקומית, שלמה מנצורה, וחבריו, גרמו לתושבי ראש־העין נזק של רבע מליון ל"י.

לאחר שהזמינו הקמתם של שלושה מיבני בית־ספר עבור רשת החינוך העצמאי, סירבו לעמוד בתשלומיהם לקבלנים ולמהנדסים. הסיבה: סיכסוך שפרץ ביניהם לבין אנשי אגודת ישראל, עבורם נועדו בתי־הספר הגיבנים. הקבלנים הסכיקו את עבודתם.

כל זה אירע לפני ארבע שנים, ומאז ועד היום נאלצים הילדים ללמוד בפחונים לוהטים — או במקלטי הבניינים.

בימים אלו חויבה המועצה המקומית לפצות את הקבלנים בסך של רבע מליון ל"י.

למה מפטרים גאון? דוגמה מספר 2: המועצה ביזבזה 100 אלף ל"י בעבודות־סלילה.

היא מסרה עבודות אלו ללא מיכרז, בניגוד להוראות מרכז השלטון המקומי, לבעלי מקצוע כושלים. התוצאה: הכבישים והמדרכות שנסללו צריכים להיסלל מחדש.

דוגמה מספר 3: לפני שנתיים מינה מנצורה את הרב צדוק יצהרי כרב מקומי שני — במשכורת התחלתית, מקופת המועצה כמובן, של 840 ל"י לחודש.

משרד־הפנים התנגד למינוי, בטענה ש־

במדינה

(המשך מעמוד 28)

למועצה יש כבר רב אחר במשרה מלאה. מנצורה ציפצף על ההתנגדות. טענתו: הרב יצהרי הוא גאון. הסיבה האמיתית: בני של הרב היה ראש סיעת רפ"י במועצה ומנצורה נזקק לתמיכתו.

עקשנותו של מנצורה נשאה פרי, ומשרד הפנים נכנע ואישר את המינוי — ואת ההוצאה הנוספת. אולם לפני חודש. הפתיע מנצורה המפתיע את כולם, כאשר ביקש לפטר את הרב הגאון.

טענתו של מנצורה: הרב, הגאון מלפני שנתיים, אינו מבין ואינו מתמצא במאומה. הסיבה האמיתית: מנצורה לא נזקק יותר לתמיכתו של בן הרב במועצה.

בית־המרחץ של חיים. דוגמה מס־ פר 4: לאחרונה אין אזרחי ראש־העין, ה־ מתגוררים בסביבת ביתו של מנצורה, יכו־ לים לקבל יותר רשיונות מהמועצה המקו־ מית לחנות־מכולת.

הסיבה: אשתו של מנצורה מנהלת חנות־ מכולת בחצר ביתה אינה נזקקת למתחרים.

דוגמה מספר 5: בדרישת התושבים ה־ מקומיים, שומר־מסורת רובם, הוקם ב־ זמנו בית־מרחץ בראש־העין. הבנין כבר גמור ומוכן לשימוש מזמן — אך אינו

יו"ר מועצה מנצורה
חנות־מכולת בחצר

פטוח לקהל עד היום. הסיבה: סיכסוך בין מנצורה וחבריו, לבין המועצה הדתית, מי ישלוט במוסד החדש.

לא נותר עתה אלא לעקוב בעניין ר־ לראות, לכמה דוגמאות נוספות ייזדקק משרד־הפנים לפני שיתחיל לשים עין על ראש־העין.

פשעים

חשיש בדואר

יפהפיה בהירת־שיער, בעלת עיניים כחו־ לות, עמדה השבוע לפני השופט ד"ר יוסף מגורי־כהן בבית־משפט השלום בתל־אביב.

פטריציה ולמה דמתה יותר לסטודנטית בת טובים מאשר לעבריינית. ולא רק דמ־ תה: פטריציה הגיעה ארצה לפני שישה חדשים כדי ללמוד באוניברסיטת אל־אביב. המקצוע — פילוסופיה.

אולם האשמה בה נחשדה פטריציה לא היתה פילוסופית כלל. לדברי תובע ה־ משטרה, מסרה פטריציה בשבוע שעבר חבילה למשלוח בדואר טיומקין. החבילה נראתה חשודה בעיני פקיד הדואר. הוא התקשר עם המשטרה, זו הופיעה — וגילתה בתוך החבילה שמונה סוליות חשיש.

בינתיים — שבי. פטריציה טענה כי היא חפה מפשע: את החבילה מסרה לה חברתה, דפנה גולדין, שבקשה ממנה לשלוח אותה למענה. על תוכן החבילה לא היה לה מושג. ההוכחה: היא מסרה לפקיד־הדואר את כתובתה הנכונה. לוא ידעה על תוכן החבילה, לא היתה עושה כן.

אולם תובע המשטרה עמד על דעתו כי יש לאתר תחילה את החברה ואת שאר האנשים הקשורים בעניין, ביקש לעצור את פטריציה לעשרה ימים. למרות ההר־ כחה המשכנעת שהציגה פטריציה, החליט השופט להיענות למשטרה, שלחה למעצר בינתיים, עד שיתברר מה היא מה ומי הוא מי.

אביב! את משתוקקת להתחדשות, ליופי ולנשיות! את בשורת האביב תמצאי בקולקצית האביב החדשה של "טריומף אינטרנשיונל". המציעה לך מבחר עצום של דגמים בשלל גוונים. בשיטה המיוחדת של "טריומף אינטרנשיונל" תוכלי לבחור לך את הדגם ההולם את גזרתך, את טעמך, את מידותיך ואת אישיותך. כי החזיות של "טריומף אינטרנשיונל", הן חידוש מהפכני בישראל המבוסס על ידע מקצועי מעולה וחדיש שיובא לא מכבר מאירופה והמאפשר לך להנות מחזיות באיכות מעולה וברמה בינלאומית. **היי אביבית, היי נאה, היי אשה בכל אבריך עם החזיות של "טריומף אינטרנשיונל".**
אינפורמציה מסחרית: טלפון 54769 ; 52641 ת"א

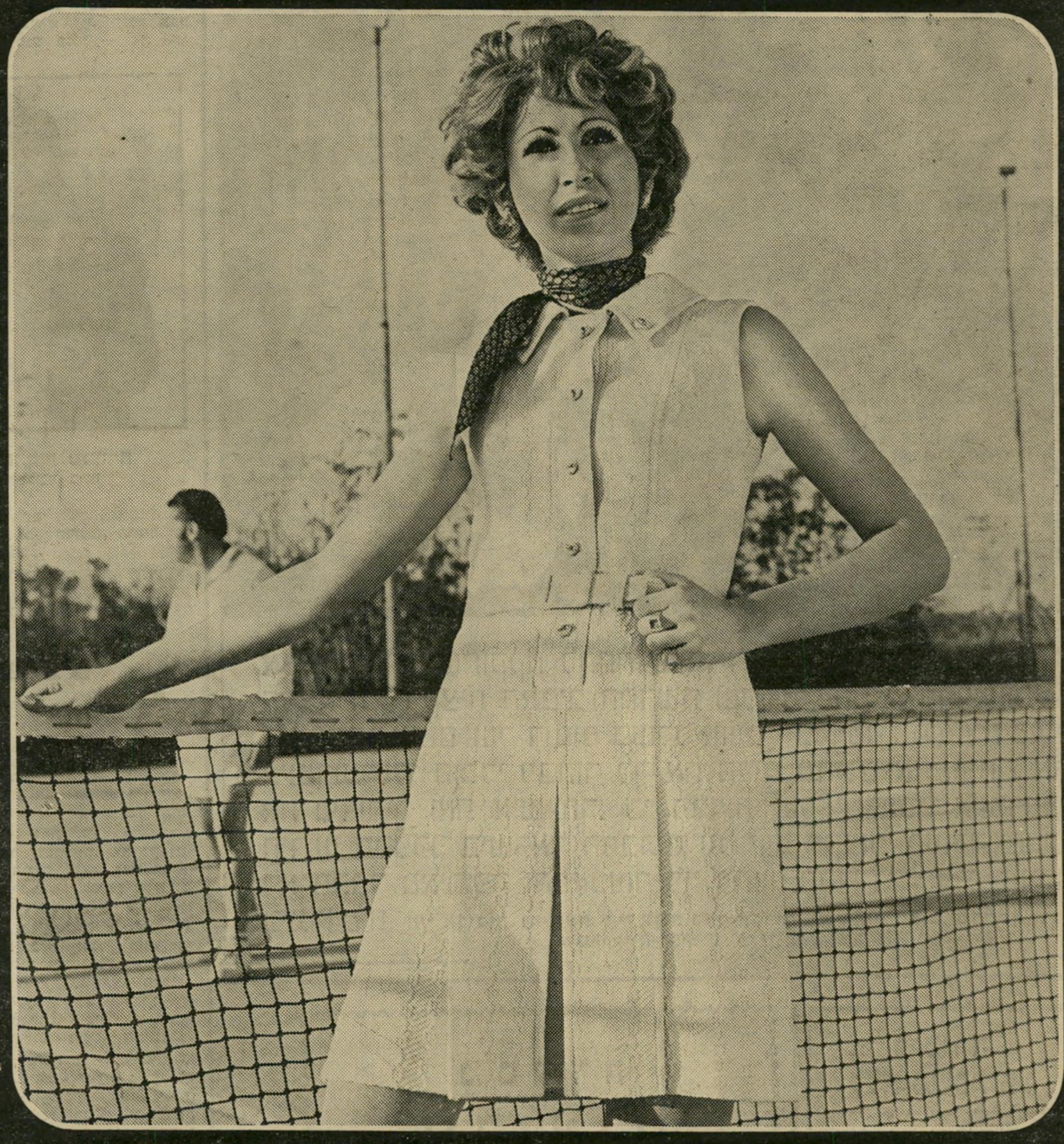
מ ס ע ד ה
ט ר י א נ ה
מאחלת חג שמח
לקהל לקוחותיה.
פתוח במשך חול המועד.

מזכירה ללא משכורת!
ועונה לטלפון 24 שעות ביממה
כמוכן המזכירה האוטומטית.
וכן אנו מספקים:
* **מכשירי האזנה**
* **מגבירי טלפון**
* **התקנת מיקרופונים והקלטות**
רדיו דוקטור, רח' שלום־עליכם 18, תל־אביב, טלפון 244118.

אופנה עילית ג'רקולי

Jercoli

Helanca PE

חוטי הלנקה מיוצרים בישראל בלעריח על ידי מפעלי הברלון - ברשוחה של חברת הברליין. שוויץ.

הפעלי הברלון

(ג'רקולי) חברת ג'רסי בע"מ רח' חומה ומגדל 20 תל-אביב טל.324111

נילי נוביק מתכננת אופנה חדשה ומקורית. העיקרון:

רק דברים משוגעים

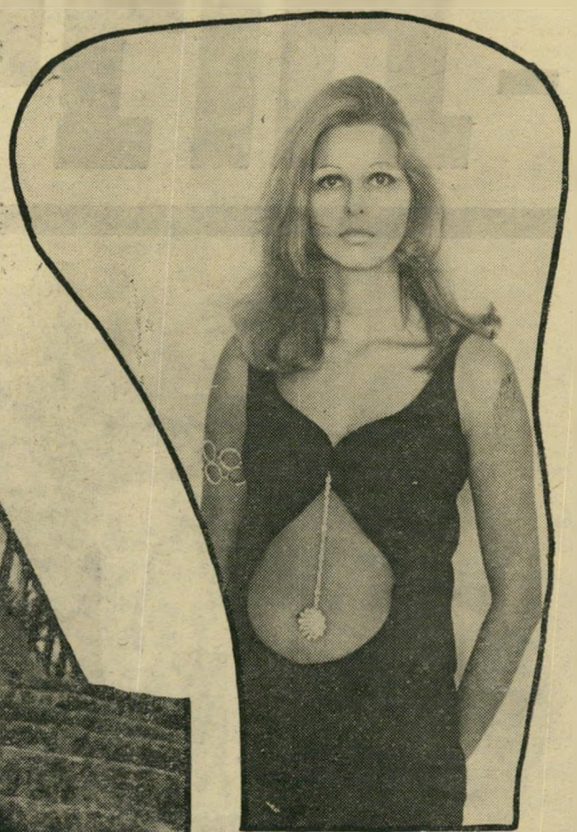

נילי נוביק היא צעירה (26), יפה (ראי תמונות), בעלת שיער בלונדיני שופע, גיזרה גבוהה וחטובה, רגליים ארוכות ו־יפות, בעל ארוך ויפה וילד קצר (בן שנתיים) ויפה. כלומר יש לה בעצם הכל בחיים.

ולמרות זאת, יש לה תלונות בחיים.

או תלונה אחת, בעצם: שאין מספיק ישראליות המוכנות ללבוש דברים משוגעים.

„אני משתגעת אחרי דברים משוגעים,“ אומרת מתכננת־האופנה הצעירה, שהציגה מדגמיה, לצד שאר בני הדור החדש של מתכני־האופנה הישראליים, בשבוע האופנה הישראלי של מכון היצוא. „אבל בארץ

שעון מטוטלת לגיון האפקט המדהים של החור הגדול, מוסיפה נילי תכשיט תלוי על קורקבנה, היוצר דימוי של שעון־מטוטלת.

שבחיים צריכים סיפוק, ובשביל סיפוק צריכים לעשות מה שאוהבים. במקרה שלה: ליצור בגדים שכל עובר ושב אינו יכול שלא להביט אחריהם.

וגם אחריה, כשהיא זו במקרה הלובשת אותם.

מה אומר הבעל על הדברים המשוגעים? „הוא אוהב את זה,“ אומרת נילי בביט־חון עילאי. „יש לו ברירה?“

שחור ולבן הם השילוב האהוב על נילי, המדגמנת כאן יצירה שלה. השימלה הפשוטה כל־כך הופכת למעניינת בזכות השימוש בגיגודים חריפים: שחור מסתלסל בתנופה סוערת של רקע לבן, ומחשוף עד הירך בשימלת מקסי.

לוקח שנים עד שמשהו חדש מתקבל. כולם נורא שמרנים. ובכלל אין תודעה של אופ־נה. תיראו איך שראש־הממשלה מתלבשת. גרוע. בסיורה בארה"ב היא לבשה פתאום משבצות, דבר המתאים לחתיכה צעירה.“ ההיפך מגולדה, לדעת נילי: קאתרין הפבו־רן. „מלכת הסיגנון“, היא קובעת.

יש לו ברירה?

שחור וחשוף נילי נוביק מדגמנת אחת מיצירותיה, אוברול שחור שתוכנן לפי עקרון ה־בגד הוא שלמרות מימדי החשיפה הגדולים — רוב הירך ומרבית איזור הבטן (ראה תמונה למעלה) — הרי שהחזה, שהוא בדרך־כלל אובייקט חשיפה מקובל, נשאר מכוסה בצניעות מושלמת.

ופנאית הדברים המשוגעים תיכננה ותפרה את שימלתה הראשונה בגיל 12 — ומאז לבשה רק תוצרת עצמית. היא למדה גרפיקה, ציור־טקסטיל, עבדה בבית־מלאכה למכשירי־רפואה, והגיעה למסקנה

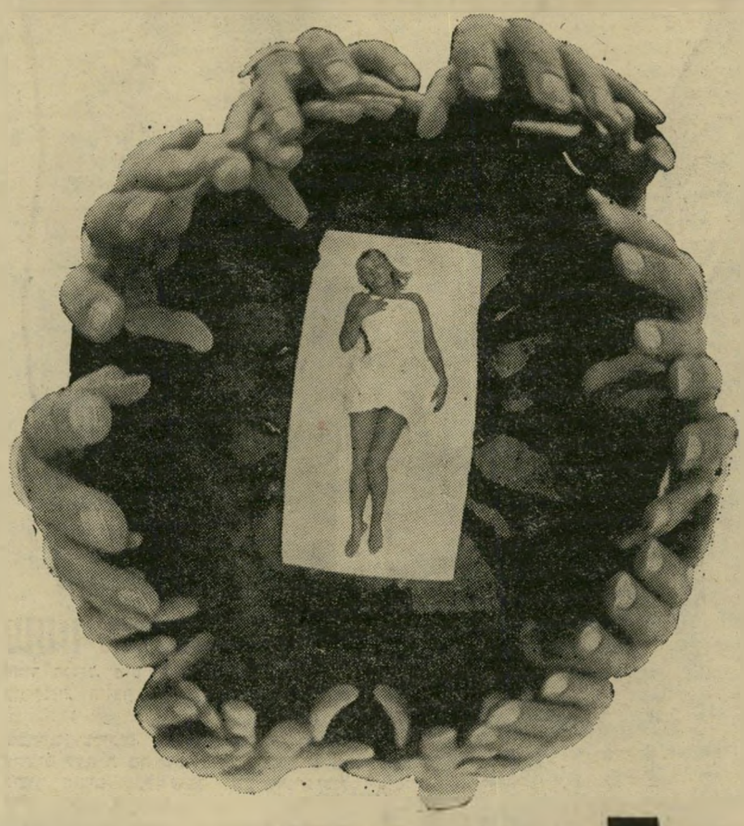
את נהנית לרכל? אוי ואבוי: הרכילות

ד"ר רובין

המחבר

מחבר כתבה זו, ד"ר תיאודור איזאק רובין, הוא פסיכואנאליטיקן ניו־יורקי ידוע, ו־מחברם של רבי־המכר „דויד וליזה" ו„חספר הדק מאת פסיכיאטר שמן לשעבר".

את הרכילות, שהרכילות היא מחלה נשית דוקא, המציא מן הסתם, איזה גבר רכלן.

האמת היא, כמובן, שאין כימעט אדם, גבר כאשה, שאינו מרכל.

כל עוד זה במידה, אין בכך כל בעייה.

אולם יש אנשים שאצלם הרכילות היא דרך חיים. עבורם, זוהי צורת תגובה כרונית על בעייה נפשית. אין משום כך מקום להסתכל על הרכלן בהסתייגות. הרכלנים אינם רכלנים בגלל שהם נהנים מזה. האמת היא שאלה אנשים סובלים, אך אין ביכולתם להפסיק לרכל — ללא עזרה פסיכיאטרית.

★ ★ ★

העיקר שהפה יעבוד

לפני שננתח את סוגי הרכילויות, ונראה כיצד צורת הרכילות שלהם מצביעה על הליקוי הנפשי ממנו הן סובלות, כדאי שנשאל: מדוע בכלל מרכלת המרכלת? קיימות כמה סיבות.

ישנה פעילות הפה הכרונית. אצלה מרוכזות התחושות באיזור הפה. (כמובן שישנם גם גברים כאלה). אשה כזו נוטה להסריז בדיבור, באכילה, או בשניהם. במיוחד פעיל פיה כאשר היא מודאגת. לרכילות שלה ישנה מטרה יחידה: לגרום לכך שפיה יהיה פעיל, דבר המקל על דאגתה.

אולם הסיבה הנפוצה ביותר לרכילות — לרכילות מרושעת — הוא זעם כבוש או מודחק.

נשים רבות אינן מסוגלות לתת ביטוי לכעסן. הן משתוקקות להיות חביבות ואהובות על סביבתן, יודעות כי גילוי כעס יפגע בתדמיתן זו.

המוצא עבורן: רכילות פוגעת ומשמיצה. מובן שכל התהליך הזה הוא תת־קכרתי, והמרכלת תכחיש שהיא זועמת על נושא הרכילות שלה, בו היא פוגעת.

כאשר מצבה של אשה כזו הוא חמור יותר, היא תהיה מוכנה להשמיץ ולרכל על כל אחד, לא רק על מישהו שנוא, כדי להקל על שיגאתה־העצמית.

★ ★ ★

השמצה לצורך הערכה

לצד הרוגז ניתן לסווג גם את הקינאה.

כאשר האדם המקנא מרכל על ומשמיץ את נושא קינאתו, הוא מנסה להמעיט בכך מדמותו של ההוא, ובזאת לצמצם את הצורך לקנא בו. גורם נוסף: מאחר שקינאה היא גם ביטוי — אחד הביטויים — לביטחון עצמי מעורער, הרי שהמעטת דמות היריב מוסיפה באופן אוטומטי להעלאת ערכה של המרכלת בעיני עצמה.

או כך, מכל מקום, נדמה לה לרגע קל.

שיעמום ואדישות הם סיבה נוספת לרכילות. כאשר הרכילאית מרגישה עצמה מנותקת מהמתרחש סביבה, היא מחפשת מוצא למצבה ברכילות, המאפשר לה ליהפך למרכז ההתעניינות.

אלו הן הסיבות היסודיות לרכילות. על בסיס זה ניתן לזהות את מחלתה של ה־מרכלת.

★ ★ ★

רכילות כבקשתך

המבררת: רכילאית זו מפיצה רכילות כדי להיות נערצת.

הערצה עבורה היא הפיצוי העיקרי לחוסר הערכה עצמאית. גברת זו תנסה תמיד לספק קיטעי רכילות סנסציוניים, מזעזעים, אקזוטיים, מגרים, מצחיקים — בקיצור, תספר הכל כדי ליצור את הרושם שהיא מקורבת ליודעי דבר, כדי לעורר צחוק או התפעלות — כדי ליצור תגובה שניחנת להתפרש כהערצה.

האהובה: רכילאית זו סובלת מהצורך להרגיש נאהבת ומקובלת. עבורה זוהי הצורה היחידה לחוש ביטחון עצמי. הרכילות אצלה היא מתנה שהיא מעניקה לשומעיה, כדי שיחבבו אותה על כך. משום כך, מפיצה רכילאית זו, לא בהכרח, חומר משמיץ, נקודת המפתח בסחורה שלה, שבאמצעותה ניתן לזהות אותה: נסיונה הרצוף לספר לשומעיה מה שהיא חושבת שימצא־חן בעיניהם.

★ ★ ★

רכל לי וארכל לך

מוחרת: זוהי, בעצם, הרכילאית הקלאסית, הסובלת מסקרנות חולנית לדעת כל מה ש־מתבשל במסבחה וחדר־המיטות של השכנה — ולא רק השכנה. היא איננה מעניינת מסמיק בעיני עצמה, וחשה שהיא חיה רק באמצעות חייהם של אחרים. היא מפיצה רכילות על בסיס של מיסחר הוגן: תמורת הסיפורים שהיא מפיצה, היא מצפה לסיפורים בחזרה, דבר המגדיל את מלאי החיים הסינסטיים שלה. רכילאית זו ניתנת לגילוי בכך שהיא נהנית לשמוע לא פחות מל־השמיע.

המפתה:

רכילאית זו מתרכזת בדרך כלל ב־קהל שומעים גברי — ובזאת ניתן לגלות אותה. עבורה לרכילות יש משמעות מינית: נסיון עגום למתוח ולפלרטט.

★ ★ ★

רכילות שבויה אמת

קדושה: זאת מאמינה בכנות שהרכילות שלה עוזרת לטהר את העולם. כשהיא מרכלת, היא מאשימה בכך ומענישה את המושמצים שלה — הראויים כמובן לעונש זה.

בליבה פנימה מקנאה הקדושה בחוטאים ומשתוקקת לנהוג כמוהם, אך אינה מסוגלת להשתחרר ממעצוריה. הרכילות הצורבת היא עבורה אמצעי לדיכוי הפיתוי, התשוקות הכמוסות והמאבקים הפנימיים הלוחצים אותה.

דוברת האמת:

רכילאית זו לעולם אינה מגזימה או ממציאה סיפורים. סימן־ההיכר שלה: הרכילות שלה היא תמיד אמת לאמיתה. ובפיה, ה־אמת היא נשק קטלני דיו להרוס כל אויב.

הסיבות למצבה יכולות להיות כל אחת מאלו שנימנו לעיל, אך הרציונליזציה שלה היא — האמת: „אני מרכלת?" היא תסתן באמונה שלמה. „מעולם לא הוצאתי מילת רכילות מפי. אני מספרת רק את האמת." והאמת היא, שהיא באמת איננה חשה כיצד היא הופכת את האמת לכלי־נשק, כדי לפגוע באחרים.

★ ★ ★

אומללה מכל — הרכילאית

משותק לכל הרכילאיות הפתולוגיות, ללא הבדל מה מניע אותן, הוא חוסר יכולתן להכיר בכך, שהרכילות פוגעת ברכלנית יותר מאשר בקורבנותיה.

לא חשוב כמה פיקחית הרכלנית, ואלו שיטות היא נוקטת להסוואת רכילותה — במוקדם או במאוחר, ולרוב די במוקדם, היא נחשפת, סיפוריה מתגלים כמו שהם — רכילות משמיצנית — והיחס אליה מצד סביבתה נהיה היחס הקריר והלא־אוהד, לו זוכים תמיד נודניקים וטיפוסים אנטיפאתיים.

רכלנים כרוניים הם אנשים אומללים, ותוצאתה היחידה של הרכילות שהם משכשכים בה, היא הגברת רגשי שיגאתם העצמית. הרכילות היא מעגל־קסמים הרסני, שברא־שיתו מנסה הרכלן להקל על בעייתו הנפשית, אך סופו הוא נותר, מבחינה ריגשית, מרוקן יותר, מדוכא יותר, מת יותר.

ליקוי נפשי

בשבע מדינות ברחבי תבל
ועתה גם בישראל

אתה, את והתינוק שבדרך, הבעל, האשה והילדים, אבא, אמא ואנחנו, על ההורים, על הילדים, על הבית, על המשפחה, על הצעירים, על החברה, על השניים ועל הפלוס, בירחון הצבעוני, אח לרשת בינלאומית של ירחונים ב-7 שפות — עכשיו גם בעברית.

הפתעה לילדים — בקור עליז בגן החיות

יופיע ויימצא למכירה ביום ראשון 19.4.70 בכל הקיוסקים

פרסום דוקי * פשוטי עבדון צילום איתמר

תענוג לגבר עם KINGS MEN

סכיני גילוח קינגסמן
קצף לגילוח Luxury Shave
מי קולון Cool-Off
משחת גילוח Shaving Cream
מי פנים לאחר הגילוח After Shave Lotion
דיאודורנט Cologne Stick
קרם לשיער Hairdressing Cream

* **מוצרי קינגסמן זכו בתואר**
"המוצר הנבחר 1970"
* **KINGS MEN השם שכבש**
את הגבר האמריקני

מכתבים לרותי

ייתכן ובתחילת השבוע יהא עליך לעשות עבודת „בלשות" קטנה. צפויה לך הצלחה גדולה בקרב בני המין השני, בתנאי שתדע ל־נצל את מעלותיך הטיבעיות. אל תתן לך הצלחה לסחרר את ראשך, ואל תתייחס בזילזול לריגשותיהם של אחרים, פן תצטער. שבוע טוב לחימורים ומסיבות.

★ ★ ★

השתדל להימנע מבילוי בקהל גדול, והעדף על פניו בילוי אינטימי בשניים. תגלה שבת־זוגך היא אשה מקסימה הרבה יותר ממה שנדמה לך, אם פשוט תיתן לה הזדמנות להוכיח את עצמה. הקדש יותר תשומת לב לאנשים קרובים אליך, ואל תחשוב כל היום על עסקים בלבד.

★ ★ ★

משתדל להימנע מבילוי בקהל גדול, והעדף על פניו בילוי אינטימי בשניים. תגלה שבת־זוגך היא אשה מקסימה הרבה יותר ממה שנדמה לך, אם פשוט תיתן לה הזדמנות להוכיח את עצמה. הקדש יותר תשומת לב לאנשים קרובים אליך, ואל תחשוב כל היום על עסקים בלבד.

★ ★ ★

בשבועות האחרונים מטרידה אותך הצעה שהופנתה אליך, ואשר עשויה, במיקרה ותחליט בחיוב, לשנות את כל חייך. השבוע תגיע הזמן להחליט לכאן או לכאן, כשאתה לוקח בחשבון את רגשותיהם ונוחיותם של האנשים הקרובים אליך. אל תחסס להתייעץ עם ידידיך הקרובים אליך.

★ ★ ★

במקום ליישר את כל ההדורים בשיחה כנה מלב אל לב, אתה אוגר את כל זעמך בתוכך, ומעמיד פנים שמחות. אם תמשיך בכך — לא תפתור שום בעיות, ואי־ההבנה תיגבר. הגיע הזמן לומר מה שכואב לך, בצורה שקטה וחביבה. אל תפחד מהבוס שלך — ואל תחסס לומר לו את דעתך על בעיות המשרד.

★ ★ ★

אל תניח ליחסים הרומנטיים עם חברתך להתקדם, ונסה להחזיר אותם לידידות החמה ששררה ביניכם. חג הפסח הוא הזדמנות נוחה עבורך להביא לקירוב לבבות בקרב המשפחה, אותו יעריכו כולם. בת מאזניים — אל תחפשי כל הזמן הוכחות לאהבתו. תני בו יותר אמון והיי לו ידידה טובה. במשך הזמן תיווכחי שזו השיטה הטובה ביותר לשמור עליו. שאם לא כן תי־מאסי עליו בסופו־של־דבר. הקדישו יותר תשומת־לב לילדים. היא דרושה להם מאוד.

★ ★ ★

העולם אינו מורכב אך ורק מרמאים, ולא כולם מנסים לסדר אותך. נסה לחבחין בין ידידי אמת וחנפנים, ותן לידידיך יותר אשראי. היא אוהבת אותך, אך אם תמשיך לקנא ולמרר את חייה — תבגוד בך. השתדל לגרום לה אושר, והתחשב בה ככל שתוכל. בת עקרב — השבוע הוא אידיאלי להתחיל בדיאטה. אל תאכלי מצות. חשבי על חוף חיים. התמידי לבקר בו ותרדי במישקל.

★ ★ ★

מצב רוחך הקודר ישתפר במשך השבוע, כאשר יוטלו עליך משימות אחראיות, שכדאי למלא אותן בהצלחה תזדקק לכל כישרונך. אם תצליח לעמוד בכך, יביא הדבר בעיקבותיו להתקדמות ניכרת בקאריירה שלך. בת קשת — שימרי על האנרגיה שלך לדברים החשובים באמת, ותפסיקי לבזבז את כל המרץ שלך על שטויות. בסוף השבוע את עשוייה לקבל מכתב עליו את חולמת מזה זמן רב, ואשר יפצה אותך על סיבלך.

★ ★ ★

החשפעה החולכת וגוברת שאתה רוכש לך בעבודה, נותנת לך אפשרות להוכיח את עצמך על־ידי שורה של החלטות, שקולות ונעזות בעת ובעונה אחת. דע לנצל את מעמדך בדי לרכוש לך את חיבתם של חבריך לעבודה, כי בעתיד הקרוב תיזדקק לכל רצונם הטוב. האידיליה השורה על חיי המשפחה שלך תימשך. הישמר מנסיעות ארוכות במכוניות. השבוע הצלחה במישור הרומנטי.

★ ★ ★

נכון שעצמאות זו תכונה חיובית, אך כאשר מגזימים בשימוש בה, עלולות התוצאות להיות חמורות. אל תסתמוך רק על עצמך, זהתייעץ עם האנשים הקרובים אליך, לפני שאתה מחליט החלטות גורליות. בת דלי — אל תזלזלי במשפחה שלך, ונסי לשפר את היחסים ביניהם ובינך. בעתיד הקרוב תזדקקי רבות לעזרתם. השבוע אינו הזמן המתאים להתחיל רומאן חדש. לא כל אופנה חדשה שיוצאת לשוק מתאימה לך.

★ ★ ★

ידידים קרובים עלולים להכעיסך, ולהקטין את אמונך בבני־אדם. כדאי שתיזהר לפני שאתה נוקט פעולות דראסטיות, במיוחד אם הסיבה היא משהו ששמעת מפי אדם אחר. בדוק היטב את העובדות לפני שאתה פועל לפיהן. טיול בחיק הטבע יחזיר לך את השקט הנפשי שבעתיד הקרוב תהיה זקוק לו. נסי לשמור על יחסים טובים עם בן־זוגך. מישחקי חברה עשויים להועיל לך רבות.

„אך אפשר להתנשק עם משקפיים?" שואלת 30/70.

„אם החבר שלך עומד לנשק אותך ואת מסירה את המשקפיים, הינך נראית חסרת ישע. אם את משאירה אותם על אפך, זה פשוט מכאיב לך באף וכך טעמה של הנשיקה הלך לאיבוד. אך הצרה האמיתית היא כאשר גם הוא מרכיב משקפיים.

„מה יכול להיות נורא יותר משמיעת ניפוץ מסגרות שני זוגות המשקפיים?"

אינני יודעת, עוד אף פעם לי נישקו אותי.

★ ★ ★

מעט

לא יכולתי להציל הרבה מעטו של 31/70. כל מה שניתן לי להבין הוא שהגיע איש משמר־הגבול המעוניין להתכתב עם בנות 17 עד 20.

יש שאלות?

★ ★ ★

עיניים ירוקות

נערת תיכון, 32/70 יושב כבר על גחלים מרוב ציפיה למכתבך.

החבר'ה אומרים עליו שהוא בחור נחמד ואילו הוא אומר על עצמו שהינו גבוה (185), בעל שיער בלונדי ועיניים ירוקות.

ואם את באמת אוהבת את כל מה שהוא אוהב או תוכלו ללכת יחדיו לסרטים, סיולים וגם מעט לדיסקוטקים.

באמת, אל תחמיצי!

★ ★ ★

משעמם

נו, נו, באמת, אפילו 33/70 החשוב מאד מירושלים החליט לשבת לכתוב לי, ולא בלי התנצלויות: „תראי מה שעושה השיעמום בצבאו!" שיעמום? אני לא זוכרת ימים כאלה? „ממש אין מה לעשות. אני בטלן שרוצה להפיג את השעמום!"

הוא מסוג אתכן, נערות, לנחמדות בלבד, האם יש בכן שונה? אך לשם מה הסלקציה, אינני מבינה, כשהבלונדי, בן ה־19 וחצי, מוכן להכיר כל אחת, ולא רק בכתב. הוא הדביק גם אותי בפיהוקיו. באמת, משעמם...

★ ★ ★

ג'ינגולו פספסם

לרגע חשבתי ש־34/70 מחפש את האמא שאבדה לו. אך הוא מיד העמיד אותי על טעותי. הוא מחפש גברת. ולא חשוב אם היא נשואה, או אולי אפילו רווקה.

הוא כבר בן 18 וחצי שנים, הילד הזה, אבל הוא מרגיש הרבה יותר, בהתחשב בעובדה שעל הגברת המיועדת להיות בת 30—40 שנה.

אז גבירתי הנכבדה, לא לשכוח את המטלית לנגוב החלב מעל שפתי האביר! רק רגע! בת כמה האמא שלך, חבוב?

★ ★ ★

אך, איפה ביאליק הישן והטוב?

35/70 מה אתה רוצה ממני?

אני מצטערת, מזמן נשבעתי לנפשי לחדול מביקורת ספרותית, כך שאצלי אין לך סיכוי.

אבל אני רואה חובה לעצמי להזהיר כל בת חווה אחת, מפני יצירות רחבותיות אותן יכתוב הנ"ל במקום מכתבים. כמו:

„אצל הספר היא גבהה למולי וקבעה, / אתה מנותק! / ראה שערי גדל ופרא, / לי יש עקרונות! / נשרכנו / סככות — חלונות־ראווה — לוחות־מודעות. / לי אין עקרונות / כל חסר חשיבות / אפשר גם להיפך / האמן / אהוב.

„בסיבוב היא פגשה חברתה / המשכתי בעליה / עד המקרר."

אמרתי לך!

★ ★ ★

ירדה עיניך

עד לפרסום מכתב זה במדור, אני תוהה עדיין, איך 36/70 מסתדרת עם 20 אצבעות בשתי גפיים בלבד.

אצלנו בתל־אביב זה קצת אחרת: עשרים האצבעות שנתן לנו אלוהים מתחלקות ב־

אופן שווה בין ארבע גפיים. מעניין אי לכולם בקרית מוצקין מצב העניינים זהר וזה עוד לא הספיק לה, למנומשת הממושקפת. יש לה שיער בלונדיני ארו מעל למיני קצרצר המכסה גוף רזה (5 ק"ג) וארוך מאד (175 ס"מ).

כן, הכי חשוב, היא גם לא יפה כל־כ וגם ממזרית כל־כך.

ואם אתה עוד מעוניין, בדוק מה מצ הס"מ שלך. עם פחות משלה, אין ל סיכוי!

★ ★ ★

נער השבוע

הנה מודעה מסעירה באמת!

אל תסתכלי כל־כך הרבה זמן על ה תמונה, האוביקט מוצלח יותר, כך מבט

נער השבוע

37/70. בן ה־18 פלוס. מה גם שהוא כמע בטוח שעיניו הירוקות עם ברק החתו יוליכך בחבלי קסם אחריו.

מחשש שלא תביני אותו שלא כהלכ הוא מסביר שכל מבוקשו הוא להכין פי שקסה בעורף, אליה יוכל לשוב מהצבא.

חשוב מאד: התחביב שלו הוא „בנ אז אם את מוכנה לעמוד בתחרות ולהצל לעשותו שלך, יבושם לך!

★ ★ ★

היש צדיק במדים

אילו אני במקומכם, אזי לי הייתי כותב ל־38/70, וכל כך למה?

„אני שייכת לסוג הכי טוב. תעודי בגרות, חיוניות, ובכלל — כל הפלסל מלח."

שכחת את הסוכר. הסוכר המתוק והטר

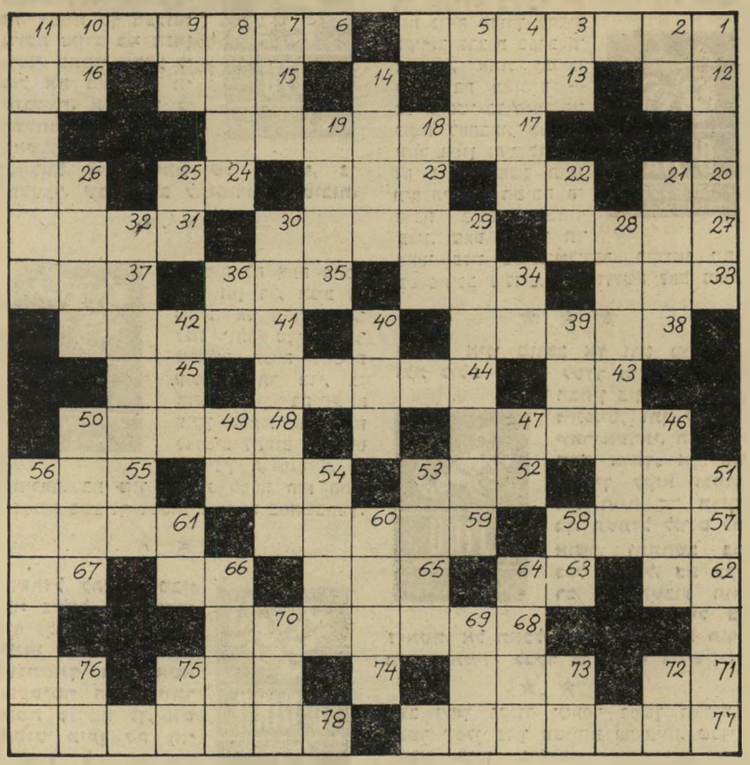
„מה שמכונה FIRST CLASS, ו לי מנת משכל גבוהה. הציעו לי בצו להיות בוחנת פסיכוטכנית. בחיי ש מוצא חן בעיני להלל את עצמי, אבל...

„המבוקש, בחור יפה וגבוה בן 27—5 שראה קצת את העולם והרחיב את אופק והוא צריך להיות ממשפחה טובה, ומשכי רצוי ג'נטלמן, אבל זה בכלל דבר נדיר. כל פנים, עליו להיות כזה, שיצליח לסל אותי בזרועותיו הבורגניות של החב הקבוע־שהולכים־אתו־שנתיים.

„ובכן אם בחור כזה קיים ועדיין נחתף, אז שיותר קצת על יהירותו תגמול ימצא את נערת חלומותיו. שיהיה באמת לפי הרצפט, ולא שיחש את עצמו לבעל התבונות!"

אתה לא מוכרח, אתה יודע...

תשבץ העולם הזה 1703

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל־אביב, ולציין על המעטפה „תשבץ 1703".
בין הפותרים יוגרלו 5 פרסי ספרים.

מאוזן:

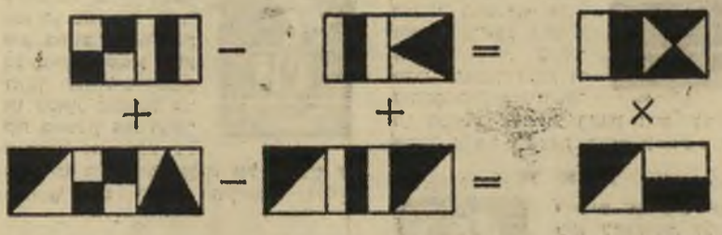
1. היהלום הגדול בעולם. 6. שחקנית קולנוע איטלקית (ש״מ). 12. נהי, מספד. 13. לך חפש אותה בערימת שחת... 15. סידן גפריתני. 16. שוקל, חושב. 17. נמל בחוף האוקינוס ההודי. 20. סוף. 22. שה. 23. מחל על זכותך! 24. מסולם התווים. 26. קול הפרה. 27. נאסוף דבש מן הכוורת. 29. מישנה חיצונה. 31. קיבוץ בצפון. 33. תצלומי אויר (ר״ת) 34. עם. 35. עכשיו. 38. מטח יריות. 38. משמש לחיסות התנועה. 41. עיר ביפן. 43. מטוס־ריגול אמריקני. 44. בטחון גמור במשהו. 45. רעוע, עומד ליפול. 46. במקומנו. 48. פרגוד, מסך. 51. הורתי. 52. ה„סתם" ההיולי. 54. מגש. 55. משב אויר. 57. יעמיד אותן בנסיון. 59. למזוג (נאמר על יין). 61. בית קטן. 62. מילת־גוף לזכר. 63. חיל אוויר (ר״ת). 65. שבועון־אופנה אמריקאי נפוץ. 66. אדון. 67. בתוכה. 68. מותיקי התיאטרון הישר־אלי. 71. עיר קדומה בדרום מצרים. 73. מגרעת בקיר או סלע. 74. מדינה שקיבלה מיראז׳ים. 76. מידת שטח. 77. החג הראשון בשנה היהודית. 78. פרי מאכל.

מאונך:

1. ענף דמוי חוט בצמחים מטפסים. 2. אות הנצחון. 3. מקווה מים גדול. 4. חמוד. 5. זכות המעצמות באו״ם. 7. אמוציה. 8. בהשאלה: מרכז. 9. הן, באנגלית. 10. קסם, בישוף. 11. זמרת שלוש המלחמות (ש״מ). 14. השתחוויתי. 18. משורר ישראלי (ש״מ). 19. ייסוג מכוונתו. 21. משורר הדלות. 22. קידומת צרפתית. 25. בירת הולנד. 26. קיבוץ בגליל העליון. 28. מחבר „הלב". 29. קומיקאי צרפתי נודע. 30. נשיאה הראשון של הרפובליקה התורכית. 32. נצחון, בלע״ז. 34. גוף. 36. מילה להבעת הפתעה. 39. שמחירו נמוך. 40. סירב. 42. סימבול. 46. ברית. 47. מילת בקשה. 49. פרוטה יפנית. 50. קליע מצופה זרחן. 51. עיר גדולה בתורכיה. 53. כלא בהרי הכרמל. 54. מדינה באפריקה. 56. ממלכות התיאטרון הישראלי (כתיב חסר). 58. אחד השוואים. 60. ממתיק. 61. קמה. 64. בן־תמותה. 66. פזמונאי ישראלי (ש״מ). 69. מהות פנימית (כתיב חסר). 70. אמן בעץ. 72. הגיע. 73. כך. 75. קול גברי.

חשבץ 1703

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרת סעולות הכפל, החיסור והחיבור, עליך למצוא איזו ספרה מייצג כל סמל בריבוע.

את התשובות יש לשלוח על־גבי גלויות בלבד לת.ד. 136 תל־אביב, ולציין על־גבי הגלויה: חשבץ 1703. הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במיספרים. המועד האחרון למישלוח הפיתרון — 30.4.70.

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס כלפי של 20 ל״י ועוד 3 פרסי ספרים.

ייעוץ מדעי
לפי כף היד
ניתוח אופי —
גילוי כשרונות —
ייעוץ לעתיד!

שלום שאול
SHALOM SHAUL
ת״א המלך ג׳ורג׳ 33.
נא לקבוע ראיון מראש.
טלפון 226342
(10—12.30 ; 4—6.30)
נזור ושמור — הטלפון אינו רשום במדריך!

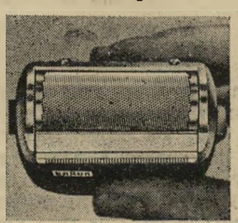
מלה חדשה
בשפה העברית:
„גמישונים"
„גמישונים" — זהו שמם של הגרבונים החדשים של „מרסי", שהם כה גמישים עד שהם מתאימים את עצמם לגופך ותהיה מידתך אשר תהיה (מגובה 1.50 מטר עד לגובה 1.75 מטר).
4.50 ל״י לזוג בלבד.

Merci

הקנה לעצמך
אישיות
עם שלוש שנים
אחריות!

קנה
בראון סיקסטנט
מכונת הגילוח המשוכללת
ביותר בעולם

BRAUN sixtant

חינם לכל דורש

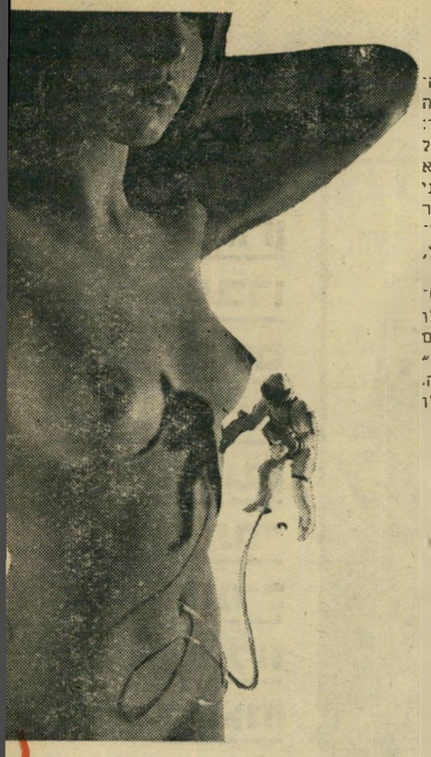
המעוניין לרכוש את
ספר הברית החדשה
להשכלה כללית ולהכרת הדתות בעולם

יתקשר לפי הכתובת ת. ד. 7089, ירושלים, וישלח לו מיד.

שינוי כתובת —
מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש לחודיע על־כך שבועיים מראש, על־מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

העולם הבא

מיבצע „אפולו 14"

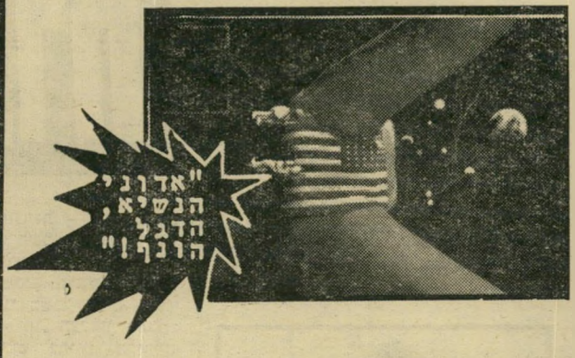

עכשיו, אחרי שהכל עבר בשלום, וה־אסטרונאוטים של „אפולו 13" נחתו חזרה על כדור הארץ, מותר לגלות את הסוד: שום תקלה לא אירעה ב„אפולו 13". הכל דפק כשורה. אם הייס, לובל וסוגרט לא נחתו על הירח כמתוכנן, היה זה מפני שבדרכם בחלל גילו כוכב חדש — מסעיר ומושך יותר מכל הכוכבים והירחים הידו־עים עד כה. „לעזאזל הירח!" אמר לובל, „מוכרחים להודיע ליוסטון על התגלית."

אנשי מרכז הבקרה ביוסטון נסערו לש־מע הגילוי. בו במקום הורו לטייסי „אפולו 13" לחזור. ובעוד אלה נמצאים בדרכם חזרה כבר תוכנן מבצע „אפולו 14" לנחיתה על גרם החלל החדש שהתגלה. להלן צילומים בלעדיים מהמסע של „אפולו 14" לגוף השמימי החדש.

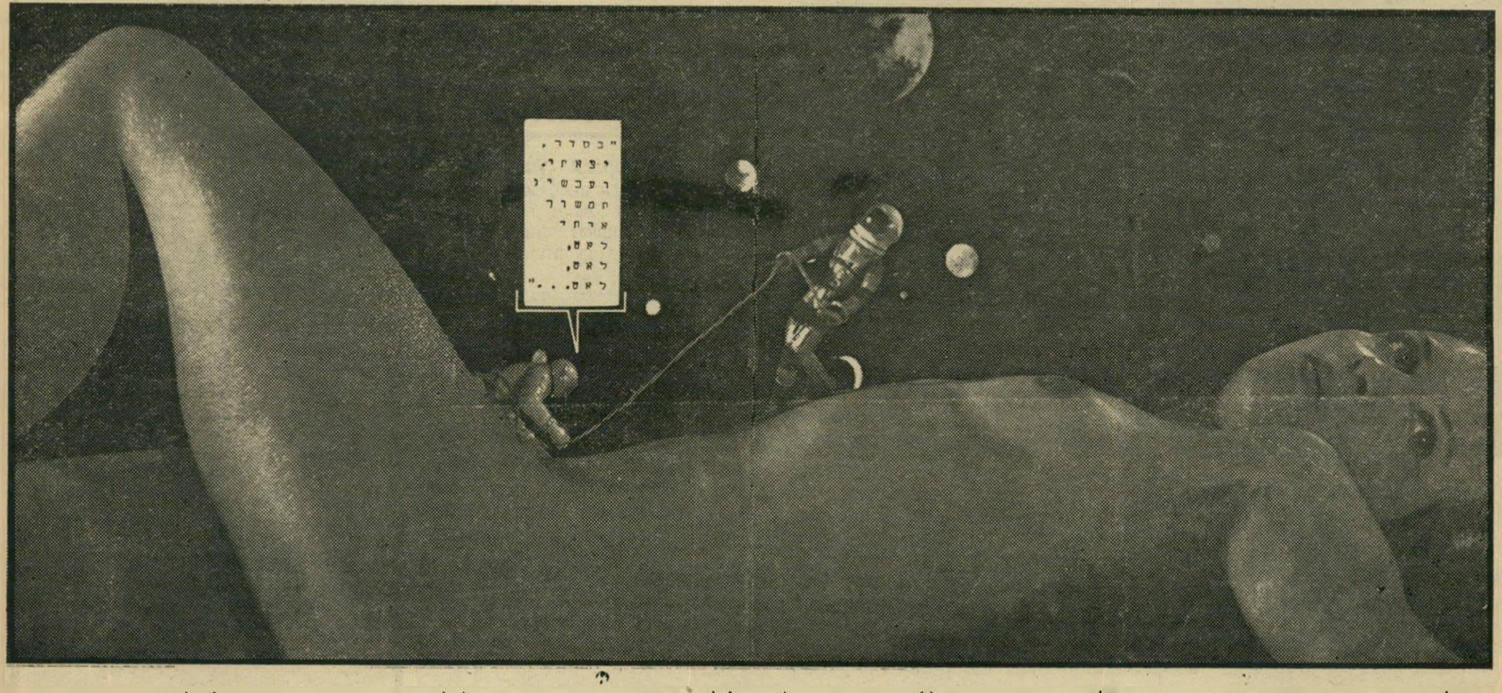

אלה הן הציטטות שהוקלטו מפי האסטרו־נאוטים של „אפולו 14" שנחתו בשלום על הגוף השמימי החדש שהתגלה. דבריהם, שנקלטו במרכז הבקרה ביוסטון, הם חזרה מדוקדקת על הדברים שאמרו טייסי „אפולו 11", הראשונים שנחתו על הירח. אבל, אלוהים, איזה הבדל! עכשיו סוף סוף יש למילים היסטוריות אלה משמעות של ממש.

העולם עצר את נשימתו כששני האס־טרונאוטים של „אפולו 14" ערכו את סיורם ע„ הגוף השמימי שהתגלה ע„י טייסי „אפולו 13", שעות של מתח וחרדה חלפו כאשר איש־החלל בירנצוייג נעלם בתוך אחד המכתשים שעל פני הגוף החדש, כאילו בלעה אותו האדמה. חברו למסע, איש־החלל שיין וי דה־לבונה, היה צריך לגלות כושר תושיה רב כדי לחלץ את חברו מהתהום. בעזרת חבל שהיה ברשותו משך את חברו החוצה. רק אז נשם העולם כולו לרווחה. „ניצלנו" אמרו האסטרונאו־טים. „אין גבול להישגי האדם." הודיע הנשיא ניכסון בשידור לאומה. „עכשיו נפתחו בפני האדם המודרני, סוף סוף, או־פקים חדשים!"

לוהט ולהיט

בגלגולם האחרון עברו האבנים המתגלגלות מסגנון הריתם־אנד־בלוז לסגנון המחתרתי

אבנים במחתרת

„מה שעושים החיפושיות — עושים גם האבנים המתגלגלות. השמצה זו רודפת את להקת האבנים המתגלגלות מאז הגיע פזמונם הכל נגמר למקום הראשון במצעד הפזמונים הבריטי לפני כשבע שנים. בתקליטם האחרון ישתות דמו, הצליחו האבנים להוכיח שהם מסוגלים להיות מקוריים, ולהפתיע גם את מעריציהם המושבעים ביותר. האם מישהו זוכר שהחיפושיות ירדו למחתרת? ובכן, האבנים המתגלגלות עשו זאת, ובצורה המבריקה ביותר. ועל כך מגיע להם ללא ספק התואר „להקה הטובה ביותר מאז החיפושיות".

תחילת דרכם של האבנים המתגלגלות במנצ'סטר באנגליה, בה נפגשו שני סטודנטים לאמנות, מיק ג'אגר ובריאן ג'ונס. את נתיב התהילה של חמשת חברי הלהקה מכיר כל חובב פזמונים: מהפזמון התמוטט העצבים ה־19 דרך סיפוק שהיה הלהיט הגדול ביותר בכל הזמנים, ועד להבה נבלה את הלילה יחדיו, שהיה הלהיט הגס ביותר של כל הזמנים, וסימן את ראשית התפנית המוסיקלית של הלהקה. משערורית הסמים של מיק ג'אגר, דרך פרשת השחקנית הגרמניה אניסה פאלנברג של קית ריצ'ארד ומהומות הרחוב בשיקאגו, ועד למותו הטראגי של בריאן ג'ונס שסימל את סופה של תקופה.

כיום חברי הלהקה רציניים יותר, מיושבים ייתר בדעתם ורחוקים משערוריות

שליוו את דרכם במשך כל השנים. התוצאה: תקליט מאריך־נגן שרק מעטים כמותו קיימים בעולם הפזמונים, ופופולריות עצומה, המסוגלת לגרום לכינוסם של חצי מליון צופים בת־אחת בהופעה פתוחה של הלהקה. על רקע זה, ניתן לשוחח שיחה חופשית ותרבותית (שלא כבעבר) עם מנהיג הלהקה וסולנה מיק ג'אגר, שזכה השנה שוב לתואר: „הזמר הדינאמי ביותר בתולדות המוסיקה".

מספר מיק: „היום אני יכול להודות שעשינו לפני שלוש שנים שתי שגיאות אשר גרמו אז לירידת הפופולריות שלנו. השגיאה הראשונה היתה שהחלטנו להפסיק להופיע, והשניה שהסתבכנו בפרשת הסמים המפורסמת, שבעקבותיה ישבנו קית, בריאן ואני בכלא".

כיום הצליחו האבנים המתגלגלות להחזיר לעצמם את כתרם. תקליטם הראשון של האבנים המתגלגלות בהרכבם החדש מוכר דש לזכרו של בריאן ג'ונס המנוח, ועל כן הוא גם נקרא ישתות דמו.

„בתקליט זה שינינו סיגנון," מספר מיק, „עברנו מסגנון הריתם־אנד־בלוז, שאיפיין אותנו כל השנים, לסגנון יותר רך, ושילבנו במוסיקה שלנו גם פסנתר, כינורות

מצעד הפזמונים של „העולם הזה"

מכירת תקליטים בין 5.4.70 — 15.4.70

תקליטונים

1.	(1)	**זנים** — כחול מזעזע	(אי.אס.איי.)
2.	(2)	**להקה נודדת** — תחיית קרידנס קלירווטר	(סי.בי.אס.)
3.	(3)	**השתקפויות חיי** — המרמלדה	(פאקס)
4.	(4)	**שדות קאנדי היפה** — זאן פרנסוא מישל	(התקליט—חיפה)
5.	(5)	**צלצלי פעמונים** — הארציים	(אר.סי.איי)
6.	(7)	**אני גבר** — שיקאגו	(סי.בי.אס.)
7.	(8)	**בלוז קוסמי** — ג'אניס ג'ופלין	(סי.בי.אס.)
8.	(9)	**חזרה לך בדה** — אושיק לוי	(הד־ארצי)
9.	(—)	**הוא לא כבד, הוא אחי** — ההולים	(אי.אס.איי.)
10.	(—)	**מה אתה עושה כשאתה קם בבוקר** — אריק איינשטיין, שלום חנוך (הגר־פונודור)	

מאריכי־נגן

1.	(2)	**10/23** — חוזה פליסיאנו	(אר.סי.איי.)
2.	(1)	**לד צפלין 2** — לד צפלין	(אטלנטיק)
3.	(3)	**ישתות דמו** — האבנים המתגלגלות	(פאקס)
4.	(—)	**פסטיבל סאן רמו 1970** —	(התקליט—חיפה)
5.	(8)	**חיי ג'אד** — החיפושיות	(אי.אס.איי.)
6.	(6)	**דרך אבי** החיפושיות	(אי.אס.איי.)
7.	(4)	**פסטיבאל סאן רמו 1970**	(סי.בי.אס.)
8.	(—)	**איפוא את אהובה** — יהורם גאון	(סי.בי.אס.)
9.	(5)	**וילי יהידדים הענים** — תחיית קרידנס קלירווטר	(סי.בי.אס.)
10.	(7)	**פוזי** — אריק איינשטיין	(הגר־פונודור)

שביט חוזר למצעדי

ל אט, לאט, בשקט ובבטחון עושה צעיר חיפני שחרחר וצנוע את דרכו אל חוגי הצמרת של אמני ישראל. זהו עמי שביט, עובד לשעבר בבתי־הזיקוק בחיפה, שאת שרותו במדי צה"ל עשה בחילהים.

כוכבו של עמי שביט דרך לפני כשנה. מספר עמי: „אני חובב קצב מג'ל צעיר, ועוד לפני השרות הצבאי הופעתי בצורה חובבנית עם להקות ותזמורות שונות שהתמחו בביצוע להיטי קצב זרים. את שרותי הצבאי לא עשיתי בלהקת צבאית, אלא בבסיס חיל־הים באילת. אני לא מצטער על כך, כיוון שבצד השרות הצבאי הייתי מופיע מדי לילה במועדון הסלע האדום באילת. הדבר אומנם גרם לי בעיות מרובות וגם נכנסתי לכלא צבאי בגלל זה, אך בסיכומו של דבר רכשתי נסיון רב".

באותה תקופה החל עמי לכתוב גם פזמונים, ולמרבה הפלא, ללא כל השכלה מוסיקלית או ידיעת תווים, החל להוציא מחת ידו עשרות מקסטים ולחנים שהועלו על הכתב על ידי ידידו של עמי, המלחין רפי גבאי.

הפיזמונים ומוכית:

הוצאנו לשוק תקליט קטן בן 4 פזמונים, שהרקע המוסיקלי שלהם הוקלט בבלגיה. במאמצים מרובים הצלחתי לדחוף את התקליט לשידור ראשון ברדיו".

ההמשך כמובן ידוע לכל מאזיני מצעד הפזמונים הישראלי: הפזמון הפרח הלבן הוצג בפינת הפזמון החדש והגיע כעבור 3 שבועות למקום הראשון במצעד הפזמונים. פזמונו השני של עמי יריחו זינק אף הוא בצורה מאורית במעלה מצעד הפזמונים, והגיע למקום השני.

★ ★ ★

עמי עזב את מקום עבודתו והחל מתרכז בכתיבת פזמונים ובהקלטות. הצעות להופעות החלו להציף אותו מכל עבר. הוא מופיע במועדוני־לילה ודיסקוטקים כשהוא מלווה את עצמו בגיטרה, והוא

כל אחד יכול להיות זמר

„כשהשתחררתי לפני כשנתיים" נזכר עמי, „חזרתי לחיפה והתחלתי לעבוד בבתי־הזיקוק. לפני כשנה הוזמנתי לראשונה לי הופיע בצורה מקצועית בחתונה של ידיד. שם הפגישו אותי עם דב זעירא, בעל חברת התקליט חיפה. לקח לי הרבה זמן לשכנע אותו שיוציא לי תקליט, ועשיתי זאת בעזרת פזמון שהבאתי אליו ושנקרא הפרח הלבן, אותו חיברתי והלחנתי בעצמי.

וכלי־נשיפה. קשה לומר שהסגנון החדש הוא מחתרתי סהור והייתי מנסה להגדיר אותו כריתם־אנד־בלוז מחתרתי".

ואכן, מי שיאזין לתקליט, שהוא. כאמור מלאכת מחשבת של ביצוע והקלטה, ישים מיד לב לצלילים מאוד לא אופייניים לאבנים המתגלגלות. הלהיט נשות שעשועים למשל, עבר עיבוד חדש שהוסיף לו צלילי כינורות ואילו הפזמון אינך יכול להשיג מה שאתה רוצה הוקלט על רקע מקהלה כנסייתית. אין ספק שהקטע היפה ביותר בתקליט הוא הפזמון תני לי מחסה שבו מתעלה מיק ג'אגר על עצמו ומבצע קטע סולו נדיר בעוצמתו.

מלחמת סאן־רמו 1970

להקת כחול מזעזע הצליחה להגיע השבוע בפעם התשיעית ברציפות לראש מצעד הפזמונים הלועזי בישראל, בעזרת הפזמון וונוס. בכך הצליחה לשבור את היא שהוחזק במשך 8 שנים על ידי הזמר האמריקאי בריאן היילנד, שעמד בשנת 1962 8 שבועות רצופים בראש מצעד הפזמונים עם הלהיט חתום בנשיקה. עבור חברת אי.אם.איי., מהווה התקליטון שעל גביו הפזמון וונוס הצלחה חסרת תקדים, ומכירתו בישראל עברה כבר 5000 עותקים. אגב, במצעד הפזמונים של העולם הזה ניצב וונוס במקום הראשון כבר שבעה שבועות. * * *

ההצלחה העצומה שלה זכתה חברת סי.בי.אס בשנה שעברה בעזרת התקליט „פסטיבל סאן רמו — 1969" גרמה השנה למרוץ שגעוני נגד הזמן מצד חברות תקליטים שונות בארץ. מיד לאחר הקרנת הפסטיבל בטלוויזיה מיהרה חברת סי.בי.אס. והוציא לשוק תקליט ועליו 14 פזמוני הפסטיבל. אלא שלרוע מזלה לא נפל השנה בחלקה אף אחד משלושת הפזמונים שזכו במקומות הראשונים והם מושרים בתקליט ע"י מבצעים אחרים. למרות זאת בגלל העדר תקליטים אחרים מהפסטיבל החל התקליט למכר בכמויות גדולות. זאת עד לשבוע שעבר, שבו הוציאה חברת התקליט חיפה תקליט משלה עם פזמוני הפסטיבל, ולמרבה הפלא חצי מפזמוני התקליט הם מקוריים, מה עוד שהזוכים הראשונים אין עבודה — אין אהבה בפי אדריאנו צ'לנטני ותיבת־נח בפי אינה זאניקי נמצאים בתקליט זה. הדבר עשה כמובן את שלו, והחמוניה ניטלה מידיה של חברת סי.בי.אס.. * * *

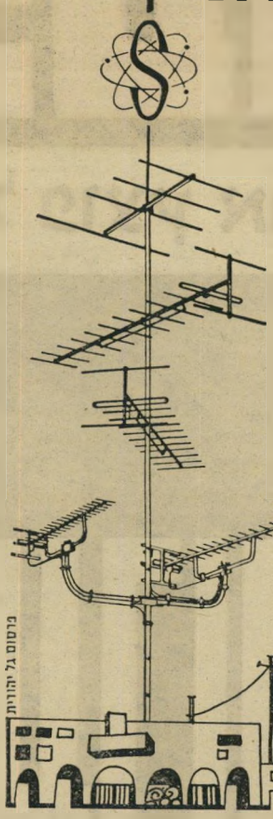
עצמו מודה שהוא עדיין לומד תווים וגינה. לפני כחודשיים הוזמן ע"י משרד־התיירות לייצג את ישראל בשבוע המוצר הישראלי בדנמרק. עמי שבים חזר מדנמרק, שבה זכה להצלחה ופרסומת מרובות, לפני כשבועיים וכאן חיכתה לו הצלחה נוספת. חברת התקליטים שלו הוציאה לשוק תקליט מארי־נגן, שעיבודיו המוסיקליים נעשו בבלגיה ע"י וילי אלבימור, המעבד של הזמר לואיג'י. הרקע המוסיקלי הוקלט אף הוא בבלגיה ורק הקול הוקלט בארץ. שניים מתוך פזמוני התקליט היא יפה ובית־הבובות נכנסו למצעד הפזמונים, והשבוע ניתן כבר למצוא את בי־הבובות במקום השני.

איך מגיע בחור צעיר שאיננו נראה כזמר, שלא רכש נסיון בלהקה צבאית ושאיננו בעל השכלה מוסיקלית למעמד של זמר, שכל אחד מפזמוניו מצליח לחדור למצעד־הפזמונים? על כך משיב עמי: „עבדתי קשה כדי להגיע להישגים הללו, ואני רוכב על הסנגון האהוב על קהל המאזינים, אני כותב ושר פזמוני בית, והקהל אוהב זאת. האמת היא שאני לא מחדש הרבה בשדה הפזמון הישראלי, חוץ מהעובדה שהתקליטות של פזמוני עומדות על רמה גבוהה מכיוון שעושים אותן בחוץ־לארץ, ורמת ביצוע מעולה עוזרת הרבה להצלחה בארץ."

ועדי בתים וקבלני בנין!

התקינו אנטנה מרכזית לטלביזיות

עם אחריות לשנים!

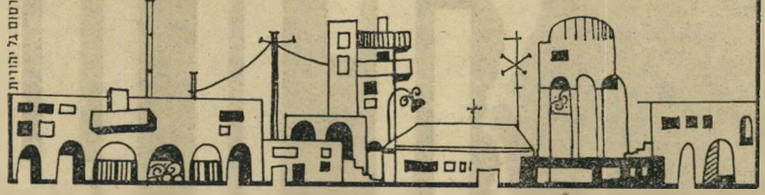
"סיגנל" אלקטרוניקה, מציעה לראשונה בישראל:

- מערכת אנטנה מרכזית חדישה ומאריכת ימים, המורכבת רק מחמרים וחלקים מעולים (תוצרת „פובה"), עמידה בכל תנאי האקלים.
- אחריות מלאה לשנתיים + ביטוח צד שלישי, עם אפשרות לאחזקה שנתית קבועה, במחיר סמלי!
- דייר נכבד, השתתפותך בהתקנת אנטנה מרכזית "סיגנל" זולה ב־35% עד 60% ממחיר אנטנה רגילה!
- ונוסף לכך, אנו קונים ממך את האנטנה הישנה, במחיר קבוע!

לפרטים נוספים, פרוספקט והצעת מחיר נא להתקשר לטל. 625459.

"סיגנל" אלקטרוניקה,

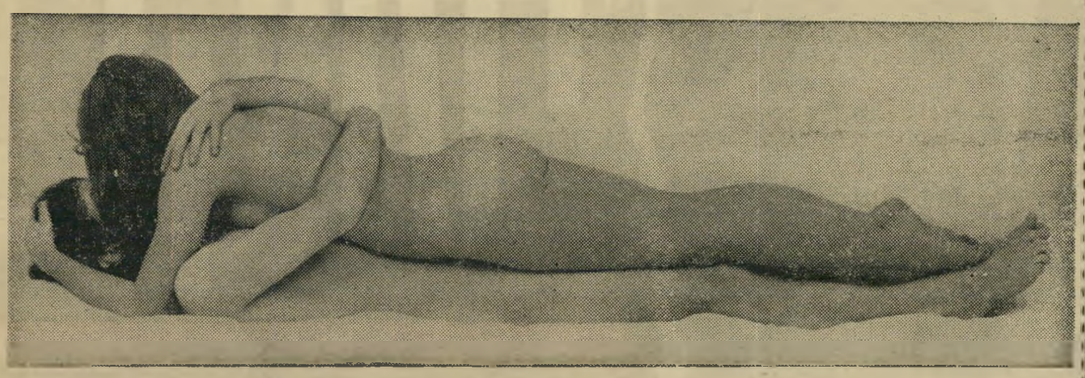
רח' החשמל 5, תל־אביב, טל. 625459

פרסום ג. יהודית

הספר הראשון והיחיד בארץ שכולו עברית

אהבה בשניים

זוג מורים דנים מדגימים בעשרות רבות של צילומי עירום נהדרים את הכל אודות „איך לעשות אהבה". הספר שזכה להצלחה חסרת תקדים (מאות אלפי עותקים תוך חודשים ספורים) בכל ארצות־אירופה וארה"ב.

כריכה מהודרת * פורמט אלבומי * נייר משובח

וכל זה במחיר של —.12 ל"י בלבד

הספר שאין צורך להתבייש בו או להסתירו.

ספר נועז ומתקדם ביותר אך יהד עם זאת אלגנטי

כל תנוחה ותנוחה מלווה הסבר מלא ועניני בעברית בתוספת פרקים מיוחדים על אברי־המין (כולל תרשימים), הסיפוק המיני ואמצעי־מניעה.

הספר שחייב להימצא בחדר־המיטות של כל זוג נשוי

גזור ושלח

הזמנה / הצהרה

לכבוד

„אלבית", הוצאה־לאור ת.ד. 33144, תל־אביב.

נא לשלוח אלי בדואר חוזר את הספר „אהבה בשניים". ר"ב שיק מס'_____

על בנק_____ על סך —.12 ל"י בלבד.

אני מצהיר בזה שאני מעל גיל 18.

שם_____ גיל_____

כתובת_____ חתימה_____

מחול ג'אז ומודרני

בבית רינה ניקובה

ירושלים

בהדרכת הרקדן והכוריאוגרף

שמעון לוי

למתחילים ומתקדמים ומקצועיים

ולכתות ריתמיקה לילדים

בימים א'—ג', טל. 25195

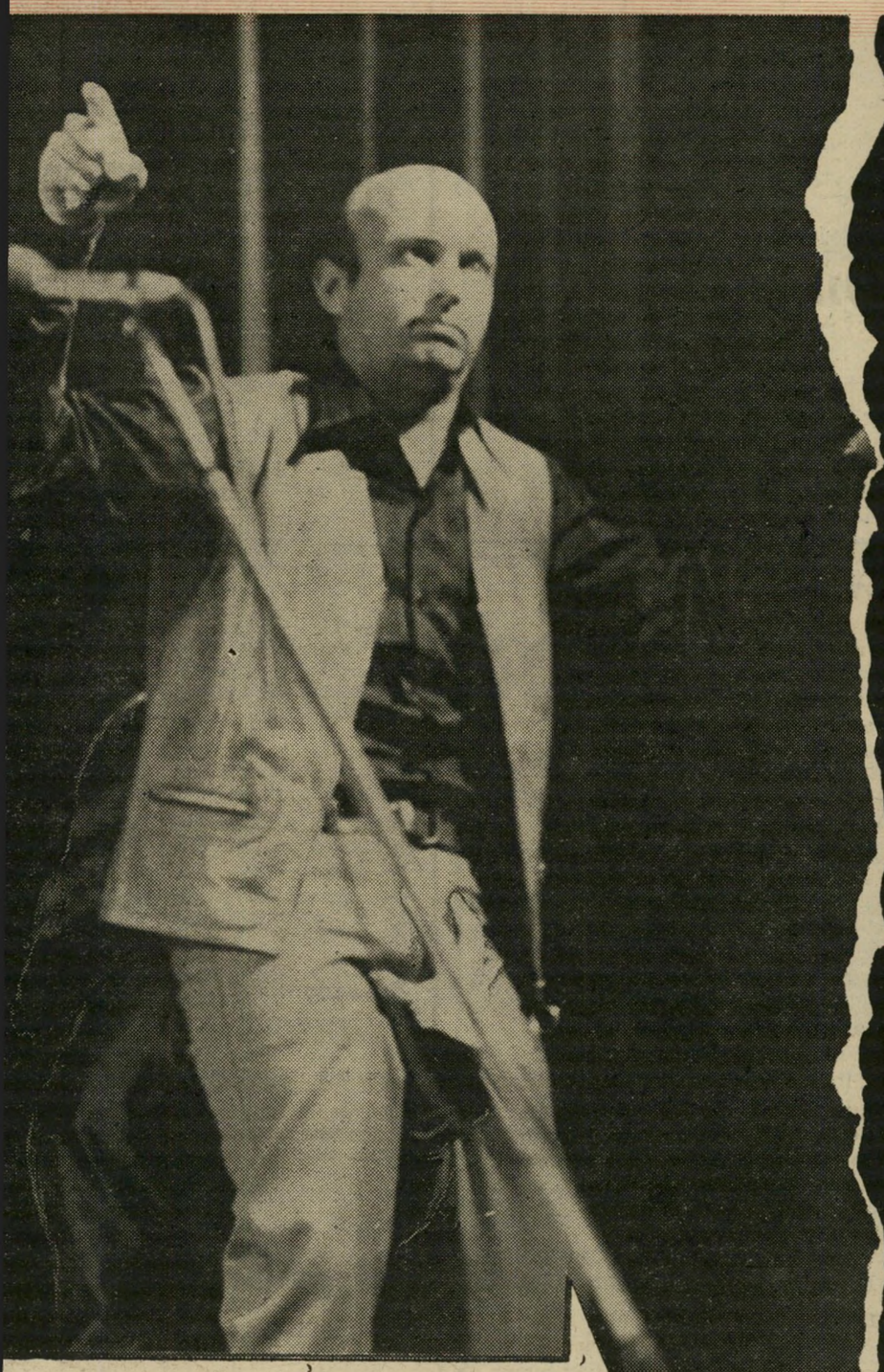
חינוי

קיבלת תשובה.

פרע נא אותו בחקדם.

העולם הזה

הקהל פוצץ את בכורת הצגת "מלכת האמבטיה!"

שערורייה ב"קאמרי"

יוסי גרבר כאבא אבן
תיקי דיין כגולדה מאיר

„פגיעה בכבוד צה"ל"
„פורנוגרפיה!"
„ביזוי שרי-הממשלה!"

או

„אומץ-לב ציבורי"
„סאטירה אמנותית"
„שירות למען השלום!"